

De Jeshua Brieven - dankwoord:

Het is een vreugde mijn oprechte dank uit te spreken aan iedereen die heeft meegewerkt aan deze herziene, 4e uitgave van De Jeshua Brieven, zodat jij er kennis van kunt nemen.

Als eerste aan schrijver/leraar Alan Cohen, die de betekenis van het boek herkende en me heeft aangemoedigd het te publiceren en ook (zoals Jeshua mij al voorspelde) aanbod het voorwoord te schrijven.

Aan wijlen Joan Reddish wiens financiële ondersteuning op wonderbaarlijke wijze de publicatie van de eerste uitgave mogelijk maakte.

Aan Sara Patton voor de voorbereiding van het manuscript.

Aan Sandy Button, die een veilige baan opzegde om in zich in Bali te vestigen en vanaf 2006 een onvermoeibare administratieve hulp is geweest bij alle facetten van mijn werk: het beheren van de Alam Cita Ashram in Ubud, en ook van vrijwel elke activiteit die ontsproot aan de ontwikkeling van het Pad van de Way of Mastery; ik kan me niet voorstellen hoe dit alles mogelijk had kunnen zijn zonder haar.

Aan de vele studenten vanuit de hele wereld die met mij diep in de alchemie van waarachtige spirituele transformatie zijn gedoken; jullie bloeiende zielen zijn voor mij het bewijs van de kracht van Liefde.

Als laatste, en voor eeuwig, aan mijn vriend Jeshua ben Joseph, ongezien, doch altijd aanwezig. Zijn liefde heeft mijn hart genezen en een oude belofte, waar hij me aan gehouden heeft, heeft me Thuis gebracht. Hij heeft me geleid naar de diepte van waarlijk begrip van de dynamieken van Afscheiding en de Weg van verlichting EN hoe deze praktisch te vertalen naar anderen. Van het nederige begin van een twijfelende, onwillige, angstige en gewonde man van 37 tot dit huidige wezen van 60 die zich totaal geen voorstelling had kunnen maken van waar Hij me heen zou leiden, vervuld, in vrede, en met ongelooflijk veel plezier anderen helpend om te genezen en echt te ontwaken tot het buitengewone gewone leven van de Christus Denkgeest. Zijn liefde en leiding zijn de inspiratie voor mijn Werk en leven; ik zal nooit in staat zijn om mijn scheppingen voldoende 'dank je' te laten zeggen.

Een opmerking voor de lezer

Jullie zullen zien dat mijn naam in dit boek 'Marc' is. De laatste jaren is het 'Jon Marc' geweest. Mijn vrienden noemen me 'Jayem', wat de naam is waar ik de voorkeur aan geef, alleen al om zijn eenvoud!

Waarom de verandering? Als kind, en voor een groot deel van mijn volwassen leven was mijn naam 'Marc'. Toch voelde ik altijd – zelfs toen ik heel jong was – dat de naam op een of andere manier onjuist was, en dat mijn naam 'Jon' moet zijn. En graag zonder 'h' alsjeblieft!

In het midden van de jaren 90 – als gevolg van diepgaand onderzoek naar wat gewoonlijk de ‘schaduw’ wordt genoemd, inclusief intensief werk met genezing rond geboorte en verblijf in de baarmoeder – heb ik ‘Jon’ toegevoegd. Het resultaat was een onmiddellijke en sterke gevoelsmatige verschuiving; een beweging naar een dieper gevoel van heelheid.

Toen ik dit aan mijn moeder vertelde, liet ze me weten - nadat ze van haar verbazing was bekomen - dat de namen, oorspronkelijk gekozen voor mij en mijn identieke tweelingbroer, ‘Jon’ en ‘Marc’ waren.

Drie dagen voor mijn geboorte met behulp van een spoed keizersnede, was mijn broer gestorven. In alle verwarring werden de namen verwisseld; ‘Marc’ werd aan mij toegekend, terwijl ‘Martin Jon’ aan mijn broer werd gegeven.

Het lijkt erop dat vanaf de tijd in de baarmoeder, ik al wist hoe ik in werkelijkheid had moeten heten!

Toch leek het me altijd passend om trouw te blijven aan het gebruik van ‘Marc’, vooral omdat geen enkel woord uitgesproken door Jeshua door mij is bewerkt of veranderd. Wat je leest is precies zoals Hij het tegen mij heeft gezegd.

Ik wil er ook nog op wijzen - vooral voor mensen die de eerste uitgave hebben gelezen - dat deze uitgave wat uitgebreider is, er wordt meer onthuld van mijn ervaringen in deze eerste paar jaren met Jeshua. Oorspronkelijk was er veel materiaal achtergehouden op verzoek van Jeshua. Wat hier is toegevoegd is opnieuw volgens Zijn leiding. Ik kan er alleen van uitgaan dat de tijd rijp is.

Voorwoord door Alan Cohen

Geloof jij dat God tot jou spreekt? Ik vind het verbazingwekkend dat we alle wereldreligies baseren op wat mensen tot wie God heeft gesproken doorgegeven, maar wanneer een tijdgenoot laat weten dat het woord van de Geest in zijn hart is geschreven, zijn we geneigd hem helemaal door te lichten over zijn geloofsbrieven of vragen we ons af of hij een LSD slachtoffer is van de jaren 60. Jezus zei, ‘Een profeet wordt nooit aanvaard in zijn eigen stad’, en ik denk dat profeten zelden worden aanvaard in hun eigen tijd. Net zoals grote artiesten en muzikanten, moeten de meeste ware kanalen van Gods woord wachten tot ze dood zijn voordat ze worden gewaardeerd. Wat accepteren we de waarheid gewillig op een afstandje! Zoals Sint Augustinus aan de Heer verzocht: ‘Geef me een spiritueel leven, maar nog even niet!’

Abraham Heschel gaf een van zijn geweldige boeken de titel: *God op Zoek naar de Mens*. De Grote Bron reikt altijd uit naar mensen die geraakt worden door de geest van liefde in plaats van angst. En gezegend zijn zij die bereid zijn de leringen van

vrede te horen en hun inspiratie met moed en vertrouwen aan de wereld door te geven. Het zou mooi zijn wanneer meer van ons de stem van genezing vertrouwen en deze gave belonen door te handelen.

Jayem is zo iemand. Hij is een man die zichzelf voor leiding vanuit een hogere dimensie open stelde en de principes en gevoelens van zijn openbaringen op papier heeft gezet voor anderen. Natuurlijk zijn de woorden aan hem gegeven, voor ons allemaal bestemd.

Mijn diepe waardering voor de woorden van Jeshua ligt in de grote zachtmoedigheid, wijsheid en helderheid die deze lessen belichamen. Jeshua is een leraar met diepe compassie, kracht en de compromisloze intentie om alle illusies te doorzien die ons afhouden van de werkelijkheid die ons geneest. Hij adviseert ons: 'Vraag niet om verlossing. Vraag in plaats daarvan dat je ontwaakt uit elk laatste spoortje geloof in de droom dat je ooit van God was afgescheiden.'

Jeshua's leringen bevatten het belangrijkste element voor echte spirituele vooruitgang: bruikbaarheid. De leiding van de Heilige Geest is altijd onmiddellijk, bruikbaar en efficiënt. Spiritueel advies is alleen waardevol voor zover het toegepast kan worden in je leven, en Jeshua eert de schoonheid van het leven als iets dat je in spirituele zin wakker kan maken. 'Jouw ervaring in ieder moment is het pad naar jouw verlichting' is een affirmatie die de meest pijnlijke ervaring kan transformeren in een gave van God. Jeshua adviseert ons ook om 'toe te staan, toe te staan, toe te staan', wat de deur opent voor de levenskracht van genezing om ons voorbij de beperkende overtuigingen te brengen van wat goed of slecht is. 'De weg is makkelijk, en moeiteloos. Want wat moeite kost is van jullie wereld en niet van Mij.'

In het kort; Jeshua is een magistrale leraar en laat een mild evenwicht zien tussen wijsheid van het intellect en wijsheid van het hart. Je zou op bijna elke passage in de brieven kunnen mediteren als een doorgang naar genezing. Jeshua demonstreert dat eenvoud en meesterschap niet tegenstrijdig zijn; ze zijn één.

Toch is er een ander element in dit kostbare boek dat me nog dieper raakt. Het is Jayems openhartige weergave van zijn persoonlijk, innerlijk proces tijdens de periode dat hij het materiaal ontving, het opschreef en het nu deelt. We worden hier uitgenodigd de reis te volgen van een man die worstelde met zijn rol van iemand die de waarheid van boven doorgeeft. 'Wie, ik?' was een terugkerende vraag waar hij mee worstelde. We zien zijn evolutie van twijfels en verlegenheid in het begin tot de wetenschap dat hij een belangrijke functie vervult die zijn menselijk ego ver overstijgt.

Dit element in *De Jeshua Brieven* is vooral aangrijpend, omdat Jayem ons allemaal vertegenwoordigt, als we ons openen als kanaal en dienaar van de Geest op onze eigen manier. Er is een deel in ons dat zich afvraagt of God ons werkelijk kiest om een bepaalde missie te vervullen. Al schrijven we geen geïnspireerde woorden op en geven we geen les in metafysische principes, toch is elk van ons beslist gekozen om

op een bepaalde manier licht naar de wereld te brengen. Onze weg kan muziek zijn, dans, kunst of het moederschap. De vorm is niet zo belangrijk als het feit dat ieder van ons is aangewezen om een gave te brengen, en onze bereidheid deze te brengen is een cruciale factor voor de kracht en de omvang waarmee we deze aanbieden.

Ik stel voor dat je dit belangrijke werk tegemoet treedt in een meditatieve houding en niet met logisch onderzoek. Er is hier een grote logica van de Geest, maar die logica is niet beperkt tot rationeel begrip. Veel vaker spreekt de Geest tot ons innerlijk weten. Er is poëzie hier die niet mag worden gemist. De woorden moeten worden geproefd en geabsorbeerd in stilte in een ontvankelijk hart. Stel je voor dat Jeshua rechtstreeks tot jou spreekt, dan zul je jouw boodschap vinden.

Laat *De Jeshua Brieven* een inspiratie voor jou zijn om op jouw manier een voertuig voor de Geest te worden. Jeshua is het er waarschijnlijk mee eens dat er voldoende studenten zijn en dat het tijd is voor meer meesters. Het doel van dit boek is niet om ons meer afhankelijk te maken van entiteiten buiten onszelf, maar om naar binnen te keren om daar de meester te vinden die we zoeken.

Mijn zegen is voor Jayem voor deze grote en nobele gave, en voor jou opdat je de kostelijke Waarheden hierin moge ontvangen.

Proloog

Toen ik een moment geleden de laatste zin van dit boek voltooide, flitste er plotseling een herinnering door mijn hoofd. Het kwam met zo'n helderheid en kracht dat ik niet alleen het plaatje zag, maar ook de geuren en sensaties beleefde.

Ik ben ongeveer vijf jaar oud en mijn moeder heeft me meegenomen naar een avonddienst in de kerk. Er staan kaarsen op elke vensterbank, hun betoverende licht weerkaatst tegen het gebrandschilderde glas dat ver boven mij in de puntige bogen lijkt te verdwijnen.

We zitten op harde houten banken die - vanuit mijn gezichtspunt - zich enorm ver uitstrekken totdat ze uiteindelijk plaats maken voor een platform, bedekt met een vloerkleed, waarop een altaar staat, met fijn linnen gedrapeerd en een gouden franje. Op het altaar staan twee grote kandelaars aan beide zijden van een gouden kruisbeeld.

Achter het altaar hangt een torenhoog kruis dat vanaf het gewelfde plafond naar beneden reikt tot aan het altaar zelf.

Ik voel iets en zeg eenvoudigweg tegen mijn moeder: "Hij is hier mammie."

Zonder haar hoofd af te wenden van haar gezangenboek dat ze doorbladert, vraagt ze: "Wie is hier, schatje?"

‘Christus,’ antwoord ik met zekerheid. Nu draait ze zich om en kijkt me aan. “Nee schatje, dat is Christus niet. Dat is de pastoor die je ziet.” Ik zie helemaal geen pastoor. “Nee mammie, Christus is hier!” Mijn respons is indringend en een beetje luid, zodat de man aan de andere kant van mijn moeder naar mij kijkt, dan naar mijn moeder. Beiden glimlachen en dan wordt mij gevraagd stil te zijn want de dienst gaat beginnen.

Verrast merk ik op dat niemand anders Hem heeft opgemerkt en, misschien voor het eerst, twijfel ik. Maar wat was dat gevoel dan?

Later, toen ik lezen had geleerd, smokkelde ik vaak een zaklamp mee naar bed. Als ik er zeker van was dat iedereen sliep pakte ik mijn Bijbel, kroop ver onder de dekens om het licht af te schermen en probeerde het verschil te verklaren tussen het gevoel dat de woorden van Jezus me gaven (hetzelfde gevoel wat ik die avond in de kerk had) en wat iedereen me vertelde dat zijn woorden betekenen. Ik heb zelfs veel gebeden, omdat ik had geleerd dat God gebeden beantwoordt. Ik was er tamelijk zeker van dat mijn verzoeken over het hoofd gezien waren.

Langzamerhand raakte ik steeds meer gefrustreerd. Hoe ouder ik werd, hoe meer ik beseftte dat ik in de minderheid was. In feite, naarmate mijn sociale wereld groter werd leek het duidelijk dat de meeste mensen zich niet druk maakten over deze zaken. Ze hadden het of te druk om erover na te denken of ze waren er vrij zeker van waar Christus was: in de hemel, zittend aan de rechterhand van God.

Ik kan me niet herinneren wanneer het gebeurde, maar ik vergat dat gevoel en op mijn eigen manier werd ik betoverd door het drama van mijn leven, net als ieder ander.

Maar de Vraag is nooit echt weggegaan. Hij kwam jaren later weer boven en leidde me naar een intensieve studie filosofie en vergelijkende godsdiensten, waar ik de schatten van het Oosten ontdekte: de sublieme wijsheid van Zen, en vooral de diepe inzichten en transformatieve wegen van yoga en meditatie. Hier werd dat gevoel niet alleen begrepen, maar daadwerkelijk opgezocht en verfijnd!

Naast al mijn enthousiasme en periodes van discipline, heb ik ook een groot deel van de tijd het onderwerp vermeden en afleiding gezocht op de gebruikelijke manier die we allemaal wel kennen. Toch bleef mijn sympathie voor Oosterse spiritualiteit bestaan en door de jaren heen nam ik meer en meer afstand van alles wat te maken had met het Christendom. Dat simpele feit maakt het des te opmerkelijker dat ik de *Jeshua Brieven* ontving, want het wezen van wie ik deze ontving identificeert zich duidelijk als de historische Jezus.

De boodschap die deze brieven bevatten is radicaal en mogelijk bedreigend, afhankelijk van jouw perspectief. Waar ik heel zeker van ben is dat de gebeden uit mijn kindertijd zijn verhoord. In feite is het duidelijk dat mijn hele leven in dienst heeft gestaan van dat Antwoord, dat mij geduldig alle plekken laat zien - innerlijk en

uiterlijk - waar Christus niet is, alsook mij voorzichtig voorbereidt de Meester te horen, en me helpt het gevoel van het vijfjarige jongetje te begrijpen.

Mij eigen reis van ontwaken verschilt niet zoveel van de jouwe. In feite heb ik het leren zien als van jou, omdat wat van jou is ook van mij is. Want onze betrokkenheid bij dit grote mysterie dat we 'leven' noemen is van een heel heilige intimiteit. Onze levens kunnen aan de oppervlakte heel verschillend lijken, op een heel diep niveau wordt het vrijwel onmogelijk om het ene van het andere te onderscheiden.

Het open delen, vanuit ons hart, van onze schijnbaar afgescheiden reizen helpt ons dichter bij het Antwoord te komen dat we zoeken, hoe we de Vraag ook stellen.

Wanneer, door mijn delen van de *Jeshua Brieven*, ook maar één lezer licht op zijn of haar pad verkrijgt, of wordt aangezet fundamentele vragen te stellen op een nieuwe manier, dan is het de tijd die ik heb gependeed aan het schrijven van dit boek meer dan waard.

Moge jouw eigen reis gezegend zijn met Licht.

Jayem.

Hoofdstuk 1

20 juli 1987

*Jullie zijn hier allemaal
enkel met één reden:
je de Waarheid te realiseren
en opnieuw Thuis te komen.*

"Gaat het goed met je?" vraagt Kendra.

"Huh?" Ik draai even mijn hoofd om en kijk haar aan, en dan kijk ik even zo snel weer weg. "Ja hoor, het gaat prima met me" mompel ik lauwtjes, terwijl ik terugzink in de bank, mijn voeten rustend op de rieten kist die als koffietafel dienst doet.

Voorover leunend vanuit haar positie naast mij pakt Kendra haar mok met thee en neemt een trage slok, dan pauzeert ze met de mok tussen haar handen. "Weet je zeker dat het goed met je gaat?"

Ik wil er niet over praten. Ja, wel. Nee, niet. Ik ben de hele dag al afgeleid. Met tegenzin realiseer ik me dat televisie kijken het toch niet doet verdwijnen. De technologie heeft me weer in de steek gelaten.

"Ik had een, eh, nogal interessante ervaring gedurende de meditatie vanochtend. Het houdt me een beetje bezig."

"Een beetje? Dat is zwak uitgedrukt! Je bent hier nog niet echt aanwezig geweest sinds je lichaam een uur geleden de deur binnen wandelde!" Ze zet haar mok neer en leunt achterover, een beetje gedraaid, zodat ze me recht aan kan kijken. Ze gaat dit niet laten rusten.

Ik zucht, ontspan mijn schouders en ga terug naar de herinnering van wat er vanochtend gebeurde.

Even kijken. Het strijkijzer is ingeplugd, en terwijl dat opwarmt snel ik even de keuken in om mijn ochtend smoothie te maken. Een beetje sap, een beetje yoghurt, twee eieren, een vleugje vanille, een grote banaan en twee eetlepels spirulina. Ik druk op de knop van de blender en in een oogwenk is het geheel donkergroen.

"Ah, één van de heerlijke pleziertjes van het leven," denk ik. Een paar slokken later is het pleziertje verdwenen.

Ik controleer het strijkijzer en frons. Het is nog steeds niet warm genoeg. Nou, dan kan ik even checken of alles in mijn tas zit. Papieren? Check. Pen? Check. Bril? Check. Pepermuntjes? Waar zijn ze? Waarom zijn mijn pepermuntjes altijd op? Woont er een pepermuntjesmonster in mijn tas?

Ik haal mijn schouders op, doe mijn tas dicht en zet hem in de hal. Ik zal niet te dichtbij komen wanneer ik iemand spreek vandaag. Eindelijk is het strijkijzer klaar, en na een paar minuten trek ik een bijna perfect gestreken overhemd aan. Knoopjes zijn dicht en de slippers in de broek gestopt en terwijl ik naar de slaapkamer loop om een stropdas te pakken, gebeurt het.

Uit het niets en zonder enige reden krijg ik een plotselinge impuls om te mediteren. De kracht van die gedachte is zo enorm dat het me letterlijk de pas doet inhouden.

Uiteindelijk lukt het me te herstellen en mijn enige reactie is: "dit is absurd. Ik hol niet zo heen en weer omdat ik zoveel tijd heb." Desondanks houdt de gedachte aan (als je een gevoel dat door je hele lichaam resoneert en tegelijkertijd als een stem van alle kanten lijkt te komen, een 'gedachte' kunt noemen).

De ervaring is zo krachtig dat mijn prioriteiten plotseling switchen terwijl ik terugloop naar de woonkamer en op de bank neerplof. Ik kruis mijn benen onder me en kijk nog een moment uit het raam naar het water van Puget Sound, waar een tanker langzaam voorbij Vashon Island vaart.

"Echt, dit is absurd". De stem van de rede is zachter nu en doet nog een laatste poging om mijn aandacht te winnen.

Ik begin te ademen, zacht, voorzichtig en ritmisch. Na een poosje sluiten mijn ogen zich op natuurlijke wijze en ben ik me steeds meer bewust van de grote hoeveelheid gedachten die door mijn hoofd tollen en tuimelen. Eerst lijken ze me te verzwelgen, ze roepen voor een moment emoties op, waardoor nog meer gedachten opkomen. Langzaam word ik steeds meer de getuige van al dit gedoe in mijn hoofd, laat de gehechtheid aan de inhoud los, en rust meer en meer in het gewaarzijn zelf.

Er ontstaat nu een toenemend gevoel van vrede, van verzachting, als onrustige golven die samensmelten in een uitgestrekte, stille zee. De gedachten worden minder en minder totdat er alleen stilte is. Mijn adem is nauwelijks waarneembaar, de zee van bewustzijn is kalm, helder, leeg. Dat de meditatie ervaring is teruggebracht naar het psychologische mechanisme van 'ontspanningsreactie' door de 'God van de wetenschap' betekent weinig vergeleken bij het gevoel van deze fabelachtige ervaring. Het is het meest natuurlijke van het meest natuurlijke.

Volmaakte stilte begint plaats te maken, maar niet voor de gebruikelijke terugkeer van gedachten. Vanuit de leegte verschijnt een zacht, gouden licht, als een ster zo klein als een speldenprik in het duister van de nacht. Het groeit moeiteloos, gestaag, het breidt zich meer en meer uit, het komt dichterbij en dichterbij, totdat het mijn innerlijke gezichtsveld volledig vult, totdat het mijn hele wezen doordringt, totdat er niets is buiten dit hemelse licht.

Kendra heeft intens aandachtig geluisterd naar mijn beschrijving van de ervaring.

"Dat is het, Kendra. Ik weet dat het waarschijnlijk clichématig klinkt, maar dat is het."

Ze heeft een verbijsterde blik op haar gezicht, dus ze hoeft niets te zeggen.

"Ik bedoel, die plek, dat *gevoel*. Als ik dat gevoel en die plek altijd kon ervaren hoefde ik nergens anders meer naar toe, was er niets meer om naar te streven en hoefde ik niets of niemand meer te worden. Is het zinnig wat ik vertel?"

Waarom lacht ze? Waarom glinsteren haar ogen?

"Oh, Marc! Dat is prachtig!" Kendra ontspant een beetje en gaat verder: "Je bent erg gezegend weet je?"

Haar uitspraak maakt me stil en ik staar haar een hele tijd aan.

"Gezegend? Kendra...."

"Marc", onderbreekt ze me, "weet je wel hoeveel mensen in de wereld heel blij zouden zijn als ze die staat konden ervaren? Jij bent degene die een bibliotheek vol boeken heeft over elke cultuur, elk filosofisch perspectief, elke religie. Jij weet dat, ten diepste, ze *allemaal* in hun eigen termen dit soort ervaring beschrijven."

Ze heeft duidelijk gemist waar het over gaat. Waarschijnlijk omdat ik iets omzeilde toen ik mijn verhaal vertelde. Ik merk nu dat mijn ademhaling versnelt en ik meer spanning voel in mijn kaak.

Kendra is stil, maar haar ogen zijn strak op mij gericht, zich in stilte afvragend waarom ik zo weinig enthousiasme laat zien. Ik kan mezelf niet langer inhouden en verbreek de stilte. "Het is zo dat, eh, welnu, er was een beetje meer aan de hand."

"Meer aan de hand? Wat was er meer aan de hand? Marc," vraagt ze smekend, "wat is er meer aan de hand?"

"Kendra", Ik stop even en draai me om, om haar aan te kijken. "Beloof je hier niets van te zeggen?"

"Je zult nooit meer in staat zijn iets te zeggen als je het niet opbiecht," roept ze uit, en ze port me liefdevol, maar niet zachtzinnig in de ribben.

Ik kijk weg, niet naar iets in het bijzonder, maar meer terug naar een herinnering waarvan ik op een of andere manier weet dat die *altijd* zo helder zal blijven.

"Ik opende mijn ogen en de speldenprik van licht was precies in het midden van de kamer. Vanuit het centrum van dat licht begon een vorm te verschijnen, een beeld van iemand. Het leek alsof die gekleed was in een lang, stralend soort gewaad. De vorm begon naar mij toe te glijden, en werd steeds duidelijker en toch identiek aan het Licht waaruit het ontsprong."

Ik begin me meer op mijn gemak te voelen bij het delen van deze ervaring. Ik draai me om en kijk Kendra aan. "Naarmate de vorm dichterbij kwam herkende ik hem plotseling. Het was alsof een vriend die je jarenlang niet hebt gezien de hoek om kwam en op het moment dat je hem ziet *weet* je wie het is zonder te vragen, zonder enige overweging. Maar in dit geval was het ook zo dat ik hem niet herkende met mijn fysieke ogen. Klink dat logisch?"

Kendra's gezicht onthult haar antwoord: overeenstemming, aanvaarding - het stelt me in staat om door te gaan.

"Hij kwam steeds dichterbij, ik voelde een toenemende intensiteit van energie, als golven van vreugde en warmte totdat ik alleen nog zijn ogen kon zien. Zijn ogen schenen dwars door me heen te kijken en het leek alsof ik erin oploste, in die ongelofelijk vredige ogen."

Ik pauzeer, niet zeker of ik door zal gaan, maar Kendra laat me niet ophouden. Haar uitdrukking is nieuwsgierig. Ze kijkt me even vorschend aan.

Shit, nu kan ik geen kant meer op. Ik heb deze blik vaker gezien. Ze zal me niet laten gaan voordat ik alles heb opgebiecht.

"En, verder?"

"Hij communiceerde met me, of tegen me, denk ik."

"En?" Ze laat me niet eens op adem komen. "Wat zei hij?"

Mijn schouders zakken wat naar voren en mijn kin zakt naar mijn borst. "Hij zei dat hij mij een boodschap komt brengen. Hij zei dat het ging over het werk dat hij doet of iets dergelijks."

"En?"

Ze laat ook niet los!

Waarom worstel ik hiermee? Kendra is met mij door dik en dun gegaan. Zelfs door het allerergste. Zij kent mij beter dan wie ook - misschien zelfs beter dan ik mezelf ken - en nog houdt ze van me! Als dat geen wonder is, dan bestaan er geen wonderen.

Wat maakt het uit, ze is de FBI niet. Ik flap de rest eruit. "Hij zei dat ik hem heb gekend tijdens zijn leven, en eh, hij vertelde mij zijn naam,"

Ik vervolg zachtjes. "Het is een naam, een leven, dat voor de hele wereld een raadsel schijnt te zijn geweest."

"Nou, als je mijn geduld wilt uittesten dan slaag je daar wel in!"

"Okay, okay! Hij zei dat ik hem kende als Jeshua."

"Je bedoelt *de-e-e-e* Jeshua? Degene die we allemaal kennen als Jezus?"

"Ja, *die* Jeshua."

*****

Nu raakt Kendra behoorlijk geanimeerd. "Nou, wat zei hij nog meer? Wat is zijn boodschap? Oh Marc, dit is veel mooier dan ik had kunnen bedenken. Wat gaat hij, wanneer gaat hij...?"

"Wacht even!" Ik steek mijn handen in de lucht, om stilte vragend.

"Wat is hier zo geweldig aan? Kendra, midden in een fijne, vredige meditatie kwam dit wezen tevoorschijn, verklaarde terloops dat zijn naam Jeshua is, dat hij werd, en wordt gekend als Jezus, dat hij me een of andere boodschap gaat geven en, om het af te maken, zei hij dat ik hem gekend heb!"

"En, wat is er zo bijzonder aan?"

"Wat is er zo bijzonder aan? God, denk jij dat ik wil dat dit gebeurt? Kijk, ik geef toe dat ik open sta om over dit soort dingen te lezen, maar, het is zo dat, nou..."

Ze legt haar hand op mijn arm. "Het is zo dat *wat*, Marc?"

"Het maakt me gewoon bang. Ik bedoel, het is allemaal goed en wel om metafysica en dergelijke te bestuderen vanuit een waarnemersstandpunt. Dat is wat het intellect ons biedt: ruimte tussen ons en de ervaring zelf! Dan hoeft er niets te veranderen, zie je? Ik kan boeken lezen, naar workshops gaan en lezingen, al dat soort dingen doen en een deel van mij is nog steeds veilig! En dan nog, wat als dit alles één grote egotrip is? Wat als ik dit allemaal verzin?"

Haar lach vervaagt wanneer ze beseft dat mijn angst echt is. Ze zit even stil en overweegt het, neemt een sigaret uit het pakje naast haar mok thee, pakt haar aansteker en leunt dan naar achter op de bank.

Haar ogen zijn nog steeds neergeslagen en ze vraagt: "Weet je nog wat ik met je gedeeld heb over mijn sessie met Jeremiah?"

Haar vraag lijkt de herinnering te prikkelen en het komt snel terug in mijn bewustzijn, alsof iemand langs de bewaker van mijn archief is geglipt, een map van een obscure plank uit een donker hoekje heeft gepakt, het stof eraf heeft geblazen en het etiket onthuld:

Jeremiah, niet fysieke entiteit gechanneld door Billie Ogden. Er wordt bizarre en oncontroleerbare informatie gegeven aan Kendra in maart 1987. Bewaren om later te raadplegen.

"Ja, dat herinner ik me, we ontmoetten elkaar voor de lunch in dat café in Ballard."

"Weet je nog wat ik met je deelde?"

"Zo'n beetje."

Ze weet dat ik de map hierover niet wil openen. Ze herkent mijn tegenzin, gaat wat meer rechtop zitten en spreekt op ferme toon. "Jeremiah, zoals je je zult herinneren, gaf me nogal verrassende informatie over jou, mij en over Jezus. Weet je niet meer hoe opgewonden ik hierover was?"

"Okay, okay. Ik weet het nog, maar ik heb het gemakshalve vergeten, tot nu."

"Vind je het niet interessant dat een gechannelde entiteit die jou nooit gezien heeft vertelt dat wij elkaar kenden toen, en dat we aanwezig waren toen Jezus de Bergrede hield? En ik heb niet eens jouw naam genoemd!"

Ik huiver, nu is het mijn beurt om een sigaret te pakken. Ik draai hem om en om in mijn hand, en kijk naar de kleine plukjes tabak die eruit vallen. Ik rook niet eens.

Kendra gaat verder. "Ik vertelde het je toen en vertel het nu nog een keer. Toen Jeremiah dat zei, was het alsof iemand de luiken open deed. Marc, ik twijfel er niet aan, zelfs wanneer jij volhoudt dat het te vergezocht is. En nu word je in wezen iets dergelijks verteld. Waarom vind je dit zo moeilijk te geloven?"

Moe van het oppakken van plukjes tabak tussen mijn vingers, gooi ik de sigaret neer. "Je zou altijd nog naar Jeremiah kunnen gaan en hem vragen wat er aan de hand is."

Ik zucht, sta op van de bank, slenter naar de glazen deuren en open ze iets verder om de bries te voelen die aanwakkert. Het is waarschijnlijk een voorbode van de regengoden die altijd in het Noordwesten schuilhouden.

De gedachte opnieuw te moeten dealen met weer een van die onzichtbare zielen, of entiteiten, of niet geïncarneerde wezens, of wat ze dan ook zijn - trekt me niet erg aan.

Ik begin te spreken zonder haar aan te kijken. "Weet je, ongeveer drie jaar geleden reed ik achterin de auto van een vriend naar huis vanuit Seattle, waar we een zakelijk seminar hadden bijgewoond. Midden in ons gesprek opperde Lynda dat ik naar Jonah moest gaan, ze had opeens het gevoel dat het goed voor me zou zijn. Nou, ik dacht dat ze het over een band had of zoiets, maar na enige aarzeling legde ze me uit dat Jonah een gechannelde entiteit was."

Ik draai me weer naar Kendra en ga verder: "God, de haren stonden recht overeind op mijn armen! Maar ik besepte dat het niet uit angst was, maar omdat haar suggestie, tsja, juist was. Ik had in de verste verte nooit zoiets overwogen; het leek op sprookjesachtig new age gedoe. Maar ik ging. En daarna was niets meer hetzelfde. Het was alsof Jonah wist dat ik zou komen, en hij liet er geen twijfel over bestaan dat hij mij door en door kende."

Ik keer terug naar de bank en plof neer. Kendra heeft haar sigaret nog steeds niet aangestoken, wat ik prima vind.

"Hij zei iets waardoor sensaties als golven door mij heen gingen, sensaties die een soort van herkenning waren van de waarheid van wat hij met mij deelde. Sommige dingen die hij zei komen nog steeds van tijd tot tijd in mijn gedachten bovendrijven en ik herinner me dat ik op een of andere manier wist dat het uitermate belangrijk was, ook al had ik geen idee waarom het zo voelde. Hij zei:

*Mijn vriend, jij bent vele keren geweest,
wat als filosoof wordt aangemerkt.
Is dit niet opnieuw het geval?
Inderdaad, je was - in dat wat je zou begrijpen
als een 'eerdere incarnatie' –
geassocieerd met die van een Grote Meester
Wees gerust, jij was niet die Grote Meester,
maar je werd met hem geassocieerd."*

Ik kijk naar Kendra en anticipeer snel haar vraag. "Nee, het is nooit bij me opgekomen te vragen wie die 'Grote Meester' was. Terwijl hij sprak liepen de rillingen over mijn rug. Ik kon niet denken, laat staan spreken. Feitelijk zei Jonah dat het goed was om te stoppen, omdat ik veel had om over na te denken."

"Sindsdien heb ik een reeks van wat je zou kunnen omschrijven als 'mystieke ervaringen' gehad, om maar niet te spreken over vreemde toevalligheden, ingevingen en aangetrokken worden tot mensen en boeken - alsof een onzichtbare magneet me eerst de ene en dan weer de andere kant optrekt. En toen, op een

onschuldige zaterdagmorgen, hoorde ik Jonah tegen mij spreken. Ik sprong uit bed en krabbelde de woorden op, compleet met voor hem kenmerkende zinnen zoals 'for goodness sake' en 'ye' in plaats van jou. Heb je enig idee hoe huiverig ik daarvoor was?"

"Natuurlijk weet ik dat! En vergeet niet die keer bij de lezing in Bellevue, toen hij tegen je zei dat hij rechtstreeks tegen jou zou spreken - uren voordat de avond werkelijk begon en hij opstond, recht op je toe liep en eigenlijk aan iedereen verkondigde dat hij met jou had gecommuniceerd."

Het is geen herinnering die men makkelijk vergeet, maar zij weet dat.

"Ja! En ik was, en *ben*, nog steeds huiverig."

Eindelijk steekt ze haar sigaret op en inhaleert lang en aandachtig. "Weet je, Marc, wanneer je Jeremiah niet vertrouwt, kun je altijd Jonah vragen."

Ik hoef niet over mijn antwoord na te denken. "Kendra, ik wil gewoon niet meteen naar zo'n wezen toe rennen dat op een of andere manier soms een menselijk lichaam 'bewoont' en hem vragen wat ik nu beleef. Maar ik laat mijn opties open, okay? Ik geef er de voorkeur aan om dit zelf op te lossen."

Ze kijkt naar me, bestudeert me. Ik kan het voelen. Welke subtiele informatie pikt ze op?

"Al meer dan drie jaar heb je een diepe bewondering opgebouwd voor de liefde en leiding die Jonah geeft en je weet ook uit ervaring dat zijn raad perfect is. Wat zou hij mogelijksterwijs kunnen zeggen waar je zo bang voor bent?"

Dat is het. Dat is wat ze oppikt. Angst.

Ik draai een beetje haar kant op, buig mijn been en plaats mijn voet onder de andere dij. Dat voelt niet goed, dus ik probeer de andere kant. Dat is ook niet goed.

Uiteindelijk zet ik mijn voeten weer op de grond. "Kijk, het lijkt me dat er maar twee opties zijn. Jonah zou kunnen antwoorden dat het gebeurt, of hij kan antwoorden dat het niet gebeurt - dat het alleen mijn overweldigende fantasie is.

Kendra kijkt verbluft. "En wat is daar verkeerd aan?"

"Zie je niet, Kendra? Wanneer het gebeurt, dan zal ik er iets mee moeten doen! En wanneer ik het op een of andere manier verzijn, dan heb ik echt een probleem, een dat meestal om een psychiater vraagt, die me waarschijnlijk moet opzoeken op zijn ronde in het Western State Ziekenhuis."

"Ben je daar bang voor?"

"Ik denk dat ik bang ben voor *beide* uitkomsten. Op dit moment zou ik het hele gebeuren het liefst vermijden."

“Kijk, ben jij niet degene die hier uiteindelijk zeggenschap over heeft? Waarom ga je er niet even in mee, en als het niet goed voelt kun je er altijd mee stoppen. Je hoeft het met niemand te delen als je dat niet wilt.”

Natuurlijk heeft ze gelijk. De voor de hand liggende waarheid lijkt me een beetje te kalmeren. Ik adem rustiger nu.

“Nou, Jeshua zei dat ik moet beginnen met alles opschrijven wat wordt gecommuniceerd. Dat, wanneer hij aanwezig is, en ik simpelweg mijn aandacht op hem focus wanneer ik mijn ogen open, ik in staat zal zijn de verbinding in stand te houden. Ik denk niet dat dat kwaad kan, nietwaar?”

Als ik mijn hoofd naar het raam draai, zie ik dat de warme zomerzon is verdwenen achter een kleine stapel diepblauwe wolken die boven de top van Vashon Island hangen. De regengoden hebben zichzelf kenbaar gemaakt.

Zonder terug te draaien praat ik door. “Er is nog iets anders. Ik realiseerde me vanochtend dat het niet de eerste keer is dat ik dit contact heb gehad.”

Kendra gaat snel rechtop zitten, haar hand op mijn arm. “Niet? Wanneer...?”

“Een paar weken geleden, toen we kampeerden bij het strand.”

*****

Het is vroeg in de ochtend, de zonsopgang begint de nacht weg te smelten. Ik loop langs een zandige oever aan de rand van het water. Ik kijk naar rechts, naar een wolkeloze horizon; dan recht vooruit naar verre steile rotsen, waar een nauwelijks waarneembare waterval stil naar beneden stroomt, daar de zee ontmoet en zich majestueus op gigantische rotsen aan de voet van de klif stort.

Een arend verlaat plotseling zijn rustplaats in de top van de torenhoge dennen die de glooiende heuvelruggen aan de linkerkant bedekken. Zijn gigantische vleugels bewegen krachtig door de lucht; priemende ogen verkennen alles dat eronder ligt. Je hoeft niet te vragen van wie dit land is.

Het is een gewoonte geworden. Sinds we deze geweldige plek voor het eerst ontdekten komen we hier minimaal eens per jaar. We bouwen kampeerplekken van het vele drijfhout, verkennen de ontelbare poelen, gevormd door het uitgaande tij. En we staan ademloos onder een baldakijn van sterren, die dichterbij de beschaafde wereld echt niet te zien is. Gelukkig is het niet zo'n strand dat makkelijk te vinden is, als je de weg niet weet.

Ik loop van ons kamp naar het meest noordelijke eind van het strand, mijn ogen dansen even mee met de arend die door een lege hemel zweeft. Ik kom bij mijn favoriete 'alleen maar zitten' rots, groot genoeg om me net boven de branding te houden. Ik kijk op mijn hurken hoe de branding tegen de rots beukt en ik begin een enorm gevoel van gratie en schoonheid te ervaren: de rots en de branding spelen

samen. Terwijl ik naar dit schitterende samenspel beneden mij kijk, doordringt het ritme me, tot ik voel wat ik hoor.

Een vreemd gevoel begint in mij te groeien. Niet zozeer als een pijn, en zeker niet pijnlijk. Het is meer zoiets als een zachte hum, een vibratie. Ik voel het in het midden van mijn lichaam, bij mijn hart. Nu beweegt het, het breidt zich uit, rijst op en vult mijn hoofd. Het lijkt zo raar: ik voel dit vreemde kleine fenomeen en tegelijkertijd ben ik er de passieve getuige van.

Hallo Marc.

De woorden komen voort uit die vibratie, net zo duidelijk en helder alsof iemand in mijn oor spreekt. Daarmee lijkt de vibratie iets veranderd te zijn en begin ik een energie te voelen, een warmte die op geen enkele sensatie lijkt die ik ooit heb gevoeld. Het is subliem en vredig, niet te beschrijven.

De woorden verbluffen mij, want er is een onmiskenbaar gevoel van vertrouwdheid. Alsof de persoon waarvan je het meest houdt in de wereld belt, en wanneer je de telefoon opneemt zegt hij simpelweg "hallo", en je weet wie het is.

*Ik ben blij dat je op dit punt gekomen bent
en bereid bent deze communicatie
te laten plaatsvinden.
Wees er zeker van dat ik vaker
met je zal spreken in de toekomst.*

Ik kan de verbinding niet vasthouden. De energie vervaagt en ik hoor opnieuw de branding vlak onder mij tegen de rots slaan. Ik zie het zonlicht flikkeren over de oceaan en ik voel de bries – nu krachtiger – tegen mijn huid. Ik besef dat ik me van geen van deze dingen bewust was: niet van de branding, noch van de bries, noch van het zonlicht.

Hoofdschuddend kom ik overeind, het is pijnlijk. Mijn benen zijn stijf. Hoe lang heb ik zo gezeten? "Wat was dat?" mompel ik in mezelf wanneer ik eindelijk mijn benen weer kan bewegen. Voorzichtig van de rots af klauterend spring ik het laatste stukje naar beneden in het zand, opgewarmd door de zon, die nu vrij hoog is opgeklommen in de ochtendhemel.

Ik loop naar het kamp terug wanneer er plotseling angst opkomt. Ik verzet me. "Nee, dit kan niet". Ik ken dit wezen ergens in mezelf, toch weet ik niet hoe hij heet. Of misschien wil ik dat niet weten.

Terug in het kamp zijn de vrienden in beweging en is het ontbijt begonnen. Ik zit rustig te kijken hoe de lieflijke golven naar de kust rollen en zich weer terugtrekken in de zee, gekalmeerd door dat tijdloze, ritmische geluid terwijl emoties zich roeren

ergens diep in mij, alsof vanuit een onbekende plek. Of is het een plek die enkel vergeten is?

“Wil je nog wat thee?” vraag ik, nadat ik mijn ervaring op het strand heb verteld.

*****

Kendra antwoordt niet. Ze zit bewegingloos, niet zozeer naar, als door me heen te kijken. Ik loop de keuken in en zet de ketel op. “Weer pepermint?”

Ze staat op van de sofa, loopt naar de keukeningang en leunt tegen de muur. Ik denk niet dat ze gehoord heeft dat ik vroeg welke thee ze wilde, dus pepermint zal het zijn.

“Ik herinner het me nu.” Haar stem is zacht, ogen weg starend in herinneringen. “Ik herinner me dat ik keek en je heb zien zitten, doelloos met je voeten door het zand schoppend, starend naar de oceaan. Ik kreeg de indruk dat er iets met je aan de hand was, maar het voelde niet goed om je te storen dus ik ging door met helpen met het ontbijt.”

Ik doe het theezakje in de keramische pot en schenk er kokend water op. Terwijl ik het deksel er op doe keer ik me om naar de kookplaat, deze keer denk ik eraan de hittebron uit te schakelen.

“Marc, ik denk dat je moet accepteren dat hier iets gaande is, vind je niet?”

Ik haal het deksel van de theepot, buig me eroverheen en kijk in het nu licht gekleurde water, stoom stijgt op en verwarmt mijn wangen. Ja, het begint naar pepermint te ruiken.

Ik draai me om en kijk haar aan terwijl ik het deksel terug plaats. “Ja, er gebeurt hier iets. Maar het verwacht mij, op zijn zachtst gezegd. Ik heb hier niet om gevraagd en ik weet niet wat ik ermee moet, of waarom het gebeurt. Voor mij is het allemaal een beetje desoriënterend.”

“Dat is een briljante constatering!”

De twinkeling in haar ogen, samen met een liefdevolle por in mijn ribben helpt me een groeiende spanning in mezelf los te laten.

“Weet je, Kendra, mijn eigen spirituele pas was geheel op het Oosten gericht.”

Mijn uitspraak brengt een stroom van herinneringen naar boven, beelden flitsen voorbij, de film van mijn spirituele en filosofische zoektocht: initiatie in de kunst van meditatie bijna twintig jaar geleden, dagen in college waarop ik de sublieme

schoonheid van de *Tao Te Ching* in me opnam, de bondigheid van het Zen Boeddhisme, de rijke en tijdloze mystieke poëzie van de *Upanishads*, het fascinerende verhaal van de krijger Arjuna in de *Bhagavad Gita*. Later, de transformatieve maar sublieme beoefening van yoga. Uren, weken, maanden, jaren van asanas; ademen, het verdiepen van het gewaarzijn; het loslaten in lichaam, denkkeest en geest; eindeloze mantra's die oplossen in de heldere, lege ruimte van Samadhi. Er waren ervaringen van de 'Siddhis', of 'krachten'; telepathie, astrale reizen, uittredingen, herkenningen uit vorige levens. Gewaarschuwd dat deze dingen alleen maar voorbijgaande fenomenen zijn, moest ik ze laten gaan. Al deze beelden en meer, werden snel, in een ogenblik gezien.

Onze ogen ontmoeten elkaar, twee vrienden elkaar zo nabij dat we niet zozeer ons leven delen, alswel in elkaar opgaan. De grenzen van onze afzonderlijke levens zijn vaag, overlappend, in en uit elkaar vloeiend. Zij weet al deze dingen al.

"Weet je, wanneer er een god van het Hindoe godendom zou zijn verschenen zoals Krishna, of misschien Rama, of misschien een goede oude Zen patriarch als Boedha zelf! Daar zou ik, denk ik, geen enkele moeite mee hebben. Het zou passen, nietwaar? Maar Jezus? Jeeeeezus, Kendra!"

We staan stil en blijven diep in elkaars ogen kijken, de onbedoelde woordspeling herkenkend.

Eindelijk verbreek ik de stilte. "Wil je die thee nu?"

Kendra neemt de kop, wiegt het in beide handen, genietend van de warmte die het geeft. Zonder op te kijken vraagt ze zachtjes: "Maar wat is een filosoof, eigenlijk?"

"Het komt vanuit het Grieks, twee woorden eigenlijk: 'filo', wat in feite liefde betekent en 'sofia' betekent wijsheid. Filo - sofia: de liefde voor wijsheid. Een filosoof is een liefhebber van wijsheid.

*****

Het is nu later op de dag en ik ben alleen. Zittend op de bank kruis ik mijn benen. Ik ontspan, starend naar de laatste stralen van een zachte, voedende zonsondergang.

Mijn blik raakt steeds minder gefocust, mijn ademhaling kalmer en meer ritmisch. Het voelt alsof mijn ogen zich terugtrekken in mijn hoofd en, net zoals eerder gebeurde, draaien ze vanzelf omhoog. Er is een sensatie alsof mijn bewustzijn zich focust aan de voorkant van mijn brein, net achter mijn voorhoofd. Mijn omgeving begint zich terug te trekken uit mijn gewaarzijn, waardoor de herkenning van een innerlijke omgeving tevoorschijn kan komen.

Nu is er een gevoel van beweging en ik word door iemand naar iets geleid wat op een deur lijkt. Hij gaat open en ik glijd naar voren door een tunnel van schitterende,

pulserende lichten. Als ik het einde nader is er een fel licht, wat de vorm van een man in een stralend gewaad aanneemt. Het gezicht is nu vertrouwd.

*Nu, beginnen we.
Open langzaam je ogen, Marc.
Maar laat je bewustzijn op Mij rusten.*

De woorden worden zowel gehoord als gezien, ze verschijnen tegen een lege achtergrond. Maar meer dan dit, kan ik ze *voelen*.

*Ik ben degene
die de wereld kent
als Jezus,
En nu ben je gekomen
naar waar IK BEN.*

*Onze eerste ontmoetingen
zullen kort zijn.
Het moet gezien worden
als een oefening voor jou
om te leren acclimatiseren
in wat je Mijn frequentie kunt noemen.*

*In waarheid is
waar IK BEN nooit
ontoegankelijk voor jou,
noch voor een van de Vaders zonen,
want dat is
natuurlijk
wie je bent;
elk en iedereen van jullie.*

*En de tijd van herinnering
is aangebroken voor jullie.
Wie onder jullie zal ervoor kiezen te ontwaken
uit de droom die je verkoos te dromen
zo heel lang geleden?
Wat ik met jou zal delen
tijdens deze eerste communicaties
is niet wat je 'diepgaande wijsheid'
zou noemen.*

*Echter,
Als je stilstaat bij wat ik met je zal delen,
Kan het inderdaad
je eigen reis naar huis versnellen.*

*Ik ben altijd bij je geweest.
Altijd.
Jij hebt Mij gekend.
Jij bent een dienaar van het Licht
dat velen God noemen.*

*Het is alles wat je ooit bent geweest,
zelfs door de vele ervaringen heen –
die jullie' incarnaties' noemen –
die je gecreëerd hebt om je te verbergen
voor de waarheid die je altijd bent geweest.*

*Het is toegestaan,
om je droom los te laten.
Het kan je niet langer dienen.
Het heeft je tot de herkenning gebracht –
door je ervaring –
van alle vormen van ontkenning
die de menselijke ziel ooit heeft bedacht,
dat alles omdat het zich
zijn erfgoed onwaardig acht!
Ik zal met jou
Mijn definitieve boodschap delen
voor de zonen van de Levende God.
Wanneer deze taak gereed is
zal ik terugkeren naar waar IK BEN, en wachten op de aankondiging
van het Nieuwe Tijdperk van Licht
op dit fysieke vlak.
Het zal zich spoedig manifesteren.*

*Nu
zal Ik je verlaten.
Ik wil trachten je te doordringen van
de overtuiging van de Waarheid die je kent.
Vertrouw je innerlijke stem.
Die faalt nooit
noch misleidt je.*

*Het is in stille nederigheid
dat de stem van de Vader spreekt.
Weet dat Ik,
degene die je kent als Jeshua,
inderdaad altijd bij jou is,
door de eeuwigheid heen.*

Rust in vrede.

Amen.

Wanneer zijn energie vervaagt komt ik geleidelijk terug in mijn dagelijkse werkelijkheid. Kom terug? Waar ben ik heen geweest? Wat is waarheen geweest? Wat betekent het om te "komen bij waar IK BEN"? Waar is dat? Wat heb ik verlaten zonder een spier te verroeren? Mijn 'droom'? Plotseling kijk ik om me heen; stereo, open haard, planten op het balkon die bewegen in de wind.

Ik herinner me dat Bisschop Berkeley, een 18de-eeuwse filosoof, eens betoogd had dat onze ervaring net als een droom is. Toen een student er genoeg van had, liep hij naar buiten en schreeuwde dat hij de bizarre filosofie van de goede Bisschop wel eens zou weerleggen, schopte met alle macht tegen een steen, en brak zijn teen! Natuurlijk had hij niet begrepen waar het om ging, maar een deel van mij wil ook erg graag tegen een steen schoppen.

Ik krijg een vaag vermoeden dat ik dat ik deze ervaring niet zal gaan berijpen door om me heen te kijken. En dat is verontrustend.

*****

15 augustus 1987

Nu, beginnen we.

*Zoveel liefde heb ik
voor de zonen van God,
korte tijd geïdentificeerd
als man of vrouw,
maar – in Waarheid –
is de Zoon Eén.*

*De Zoon is dat
wat eeuwig ontspringt
aan de Heilige Vader
wat onuitsprekelijk is,
en toch altijd aanwezige volheid.*

*Daarom
is de Liefde die ik voel
de Liefde die IK BEN.
Deze term betekent
niet enkel ik als 'Jeshua',
maar de Waarheid en Werkelijkheid
van wat we allen zijn.*

*Sta jezelf toe
de waarheid hiervan te voelen,
dat ieder van jullie*

*hier is om maar één reden:
de Waarheid te realiseren
en weer Thuis te komen.*

*Nooit was op aarde
de kans om dit te doen
zo groot als nu.
Maar zelfs wanneer de zoon
voor de deur staat en klopt,
en de Vader de deur geopend heeft,
dan blijft er een keuze.
Wat zal jouw keuze zijn?*

Amen.

Kendra legt het verslag op tafel, maar haar ogen laten het niet los. "Sorry dat ik er zo lang over deed om het te lezen. Jouw hanenpoten zijn vreselijk!"

"Het lijkt zo snel door te komen dat ik het nauwelijks bij kan houden. Zelfs ik heb moeite om mijn eigen handschrift te lezen. Misschien moet ik steno leren!"

Nu glimlacht ze, en slaat haar ogen op van het papier dat tussen ons in ligt, "Ik wil dat je weet dat het voor mij goed voelt Marc. Ik zou hiermee doorgaan, wat er ook van komt."

Ik draai een beetje ongemakkelijk. God, het zou fijn zijn als ze zou zeggen dat het allemaal onbetekenend en waardeloos klonk.

"De Zoon is Eén." Toen hij dat zei, raakte het me behoorlijk diep, maar, echt, ik weet het niet." Ik sta op en loop naar mijn Ming boom om hem te bekijken. Ik kijk *nooit* naar de planten. Ook al beweer ik dat ik van kamerplanten houd, ze kunnen maanden dood zijn voordat ik dat opmerk.

"Marc, mag ik iets voorstellen?"

"Natuurlijk, ga je gang!"

"Wanneer je over een paar weken op vakantie gaat naar Molokai, waarom besteed je daar dan niet wat tijd om dit te overdenken? Misschien krijg je antwoord op de vraag waarom dit gebeurt en wat er gebeurt. Op een of andere manier lijkt het me belangrijk. Wat denk jij?"

Ik hoef niet over haar voorstel na te denken. "Echt niet! Het laatste wat ik wil is proberen erachter te komen wat dit betekent. Ik ga chillen, me ontspannen en ik zal gewoon een normale toerist zijn. Mijn belangrijkste taak is om zoveel mogelijk van die heerlijke Hawaïaanse zon op te nemen, en daar ga ik al mijn energie aan geven!"

Ik denk dat de plant het overleeft, ondanks mijn verwaarlozing. Terug bij de tafel laat ik me in een stoel vallen en pak het verslag op.

"Kijk, ik voel dat ik mee moet gaan met deze ervaring. Alleen is er iets in mij wat dat echt niet wil. Maar ik weet dat ik het spul altijd nog kan verbranden, of tenminste in een doos kan stoppen en het ergens begraven."

"Dus, wat ga je doen?"

"Op dit moment, niet veel. Of en wanneer het gebeurt, gebeurt het. Wat ik *zal* doen is zorgen dat ik nooit te ver weg ben van een schrijfblok, en ach, wanneer er meer communicatie doorkomt, dan zal ik misschien een paar notities neerkrabbelen. Je weet wel: waar ik ben, wat er gebeurt en dergelijke."

Er breekt een glimlach door op mijn gezicht, en ik kijk Kendra aan.

Ze glimlacht terug met een vraag. "Wat denk je nu?"

"Oh, ik kreeg ineens een beeld van mijn kleinkinderen die een oude kist openmaken, vol met spullen van opa, inclusief deze oude vergeelde pagina's met rare notities en gesprekken met een onzichtbare vriend. Wanneer ze hun moeder ernaar vragen zal ze antwoorden: 'Nou, daarom hebben ze je opa moeten opsluiten lieverd! Stop dat maar weer gauw terug en ga in de tuin spelen.'"

Nu lacht Kendra hoofdschuddend. "Je hebt zo'n gek gevoel voor humor!"

Er gaan een aantal ogenblikken voorbij en ze kijkt me wat bedachtzamer aan. "Marc, hoe voelde je je over Jezus toen je opgroeide?"

De plotselinge verandering in ons gesprek overvalt me en lijkt een kist vol herinneringen te ontsluiten. Ik zie mezelf op zondag naar de kerk gaan met mijn ouders. Eindeloze preken en zondagsschool lessen. *Dat* deel vond ik niet erg leuk.

"Mijn vader zette me af voor zondagsschool aan de voorkant van de kerk en ik deed alsof ik naar binnen ging. Maar zodra hij de hoek om was, was ik weg! Dan ging ik de stad in en spendeerde mijn geld voor het offerzakje aan een chocolade milkshake."

Kendra's ogen zijn groot van verbazing, maar lachen wel. "Jij! Dat is, dat is bijna heiligschennis!"

Ik lach om de herinnering. "Nou, dan moet je me bij zonsopgang maar ophangen. Maar ik herinner me dat ik een heel goed gevoel had over Jezus, wanneer ik hem kon losmaken van alle dogma. Het voelde alsof hier een wezen was dat iets *wist*. Ik bedoel, *werkelijk* iets wist. Ik voelde dat hij iemand was die ik echt kon vertrouwen."

Haar stem wordt nu iets zachter. "Waarom kun je hem nu niet vertrouwen?"

"Kendra! Die Jezus kwam tot mij door het filter van iemand anders! Hij leefde in verhalen, vertelde parabellen die als Rorschachs inktvlekken waren. En hij leefde veilig

in de geschiedenis! Die Jezus is makkelijk te vertrouwen! Je kunt over hem geloven wat je wilt, en hoe gaat hij zich verdedigen?"

Zonder haar hoofd te bewegen, slaat ze haar ogen op en kijkt me recht aan.

"Misschien door op huisbezoek te gaan?"

Ze heeft mijn gedachtegang ruw onderbroken.

"Bedoel je dat jij gelooft dat deze Jeshua die Jezus is?"

"Is dat niet wat hij zei?"

"Ja, maar..."

"Hoe *voelde* het toen hij dat zei?"

Ze laat nu haar kin in haar hand rusten, en kijkt me recht aan.

Ik draai mijn hoofd zodat ik uit het raam kan kijken en antwoord haar zachtjes. "Net zo goed en echt als die chocolade milkshakes vroeger smaakten."

Maar ik kan het niet daarbij laten. Emoties beginnen zich in mij op te bouwen; een strijd om mezelf te blijven overtuigen dat Jeshua niet Jezus is. Het maakt niet uit hoe het voor me *voelt*, deze ervaring kan gewoon niet echt zijn. In ieder geval, niet zo echt.

"Kijk, Jezus leeft in de pagina's van de Bijbel, en in obscure, esoterische teksten, en in de hoop in de harten van sommige mensen, maar ik kan niet geloven dat hij verschijnt vanuit een zee van licht tijdens een meditatie in het Amerika van de twintigste eeuw!"

Ik laat mijn hoofd iets zakken. "Daarnaast, zelfs als hij dat doet, dan is dit niet de boodschap waarop keizerrijken zijn gebouwd, waarop miljoenen mensen de hoop van hun ziel hebben gevestigd. God, Kendra, ik kan zo'n boodschap niet delen, van een bron zoals hij! Ik zou, ze zouden..."

"Je kruisigen?" vult ze mijn gedachten aan, met meer dan een lichtelijk verbaasde blik.

"Ja!" Ik flap mijn antwoord eruit en dan rustiger: "Nou, waarschijnlijk niet letterlijk, maar ik wil het hele gedoe gewoon niet."

We worden allebei stil. "Marc."

"Ja?"

"Wat als ze het bij het verkeerde eind hebben?"

*****

Hoofdstuk 2

*Nooit zijn de gedachten
van de wereld
van jou geweest.
Ze zijn illusie.
Daarom,
is jouw droefheid dat ook.*

*****

FAGAN'S BEACH,
MOLOKAI
30 AUGUSTUS, 1987

Ik word plotseling wakker en beseft dat het tamelijk vroeg is. Er is nog geen spoortje daglicht. Ik ben half aangekleed wanneer ik een gevoel herken, een gevoel van urgentie dat me dwingt op te staan, me aan te kleden en de deur uit te gaan. Urgentie is bepaald lachwekkend hier op het rustigste – en Hawaïaanse – eiland, waar niets ooit urgent lijkt.

Ik rijd op de smalle, rustige weg, die langs de kustlijn slingert, en passeer tropische boerderijen die steeds verder uit elkaar liggen, totdat er geen meer zijn. Mijn gedachten razen door me heen: "Waarom ben ik hier? Waar ga ik naar toe?" Het is een weg die ik voordien nog maar eenmaal heb gereden - bij daglicht - toen ik de Halawa Valley bezocht waar de oudste archeologische overblijfselen van inwoners uit de oudheid van Hawaïi verborgen liggen, nu overwoekerd door de dichte, weelderige tropische jungle. De weg wordt steeds smaller, met haarspeldbochten en vele wendingen. En er is geen straatverlichting om me te leiden.

Een subtiele verandering in het licht geeft blijk van de komst van de dag. Plotseling rem ik hard. De auto stopt en ik rijd snel achteruit. Nu zie ik een kleine begroeide weg naar een boerderij, die ongeveer vijf meter naar beneden lijkt te lopen tot aan een hek. Met nog steeds een gevoel van urgentie stap ik uit de auto en ben in een oogwenk over de omheining.

Ik duik het dichte gras in dat bijna een meter boven mijn hoofd torent. Om geen andere reden dan dat het goed voelt buig ik af naar links. Uiteindelijk beland ik in lage schaarse begroeiing, en versnel mijn pas, gedwongen door de urgentie van binnen.

Er is net voldoende licht om de wereld om me heen in zwakke schaduwen te veranderen. Nu ren ik totdat ik bij een soort heuvel van grote, vulkanische rotsblokken kom. Ik klauter naar de top. Ergens onder me hoor ik de branding. Mijn hart gaat te keer. Ik ben opgewonden hoewel ik geen idee heb waar ik ben of waarom.

De gedachte komt op te gaan zitten en te mediteren. De aanraking van de zachte bries om me heen kalmeert vanzelf mijn lichaam, geest en adem totdat er alleen kristallijn gewaarzijn is, subliem welbevinden.

Nu voel ik een subtiele, toenemende warmte als de opkomende zon mijn lichaam streelt. Ik open mijn ogen langzaam en barst in opgetogen gelach uit. Het is hier zo prachtig! Het rotsblok waarop ik zit ligt bovenop een heuvel aan het ene eind van een kleine hoefijzervormige inham. Ik kijk uit op Maui aan de andere kant van het kanaal waar de zon als een vurige god oprijst in een lichtbewolkte lucht. De meest natuurlijke respons is eenvoudige dankzegging. Hoewel mijn ogen open zijn, begint het gevoel dat nu vertrouwd is. Ik zie het gouden Licht en hoor dan een vertrouwde Stem.

Nu beginnen we.

*Het is door zoeken naar,
en vragen naar,
Dat wat het hoogste is
binnenin je en buiten je,
waardoor je tot het hoogste komt.*

*Geliefde Zoon,
jij die zo lang wilde rondtrekken
zonder Mij,
weet dat je inderdaad weer thuis bent gekomen.*

*Ik ben Die IK BEN.
Nooit ben je zonder Mij geweest,
want je werelden zijn enkel
een moment van illusie.*

*Ik wil met je spreken
in deze hoogst glorieuze tijd
over Dat wat alleen Werkelijk is.*

*Ik wil met je spreken
over Dat wat alleen Leven is.
Ik wil met je spreken
over Dat, wat de reiziger in staat stelt
thuis te komen uit duizend werelden.*

*Geliefde Zoon,
wat Werkelijk is, BEN IK.
Wat onwerkkelijk is, bestaat niet.
Ik ben het Licht en het Leven van alles.
Mijn luister kent geen grenzen.
Mijn zuiverheid is onbesmet.*

*In dat beginloze begin,
bracht Ik jou voort als de gedachte
van volmaakte Liefde in vorm.
Dat alleen is wat je bent.*

*De aarde is Mijn lichaam.
Omhels het,
want het zal jou over mij leren.
De wereld is jouw illusie.
Het kan jou niets leren,
want wat niet Werkelijk is
bevat geen kennis van Mij.*

*Geliefde Zoon,
jouw ziel is Mijn adem.
Toen ik je schiep,
was je reeds compleet.
Nooit ben je afgedwaald van
Dat zoals Ik je heb geschapen.*

*Jij bent Mijn verrukking,
en in jou weet Ik wat Ik BEN.*

*Jouw enige gedachte was deze:
Afscheiding van Mij.
Hierop rust de schepping
van millennia van illusies.
De werelden die jij ervaren hebt,
de angsten, de twijfels,
het streven, de prestaties,
alles wat je je ooit verbeeldde
dat je ooit was of hebt gedaan,
en alles wat je je ooit verbeeldde
dat je ooit kon zijn en doen,
is slechts een moment van verbeelding.
Alles rust op die ene gedachte.*

*Dit geef ik je als
de Manier van Leven:
het loslaten van deze gedachte
resulteert in de herkenning
van wat alleen Werkelijk is.*

*Geen streven brengt
de Zoon naar de Vader.*

*Geen gebed of smeekbede
kan het bereiken,
omdat deze dingen zich bevinden
in de wereld van
jouw scheppingen.*

*En daarom niets van
Werkelijkheid in zich dragen.*

*Jouw reis bestaat niet.
Jij rust altijd in Mij,
Jij verwijlt altijd in Mij.
Wat alleen Werkelijk is
woont in jou als jouw eigen ziel.
Het is jouw hart,
en kan werkelijk gekend worden.
Stilte is de drempel naar deze goddelijke wijsheid.*

*Vaak zal ik naar je toekomen,
vaak zal ik tot je spreken,
want je bent vermoeid van je reis.
Nu ben je thuis bij Mij.*

*Ik herhaal,
voor hen die ervoor kiezen te horen
wat nu gegeven wordt:
de Weg is gemakkelijk
en zonder inspanning.*

*Dat wat komt door inspanning
is van jouw wereld,
en niet van Mij.*

*Ik word enkel gekend
wanneer je volledig
kiest voor overgave
van de ene gedachte
waarmee je je ooit hebt bezig gehouden,
want daarop rust
het ontstaan van alle werelden.
Ik alleen ben het einde van de wereld.*

*Hierin ligt de vrede
die alle begrip te boven gaat.*

Amen

Het licht verbleekt. Ik zit lange, lange tijd in stilte. Mij wereld is helemaal tot stilstand gekomen. Ik sta langzaam op en loop naar beneden naar het strand. Ik voel het warme zand onder mijn voeten en kijk naar het zonlicht dat als sprankelende diamanten op de oppervlakte van de kalme golven danst. Ik trek mijn kleren uit en loop de branding in. Het tropische water om me heen kalmeert me. Nu komen de

tranen. Er is geen weerstand in me en de tranen stromen vrijelijk terwijl ik tot aan mijn middel in de oceaan sta.

Ik ben sprakeloos, gedachteloos. Er lijkt alleen het gevoel van de golven tegen mijn buik te zijn, en een waterval van tranen die over mijn wangen naar mijn borst stromen.

Wanneer ik uit het water kom voelt het alsof al mijn energie weg is. Ik laat me zakken op het zand en val in een diepe slaap.

*****

“De gezagvoerder heeft het lampje van de seatbelt uitgedaan.”

De stem van de onzichtbare stewardess schudt me uit een kort slaapje. Ik draai mijn hoofd om en kijk uit het raam, waar Hawaii achter me verdwijnt. Ongetwijfeld zal het terechtkomen in het schatkistje in mijn brein gelabeld ‘Liefste Herinneringen’.

Ik open mijn handbagage en haal het stenoblok tevoorschijn, sla het voorblad om en lees de communicatie ontvangen bij Fagan’s strand.

*Jouw enige gedachte was deze:
Afscheiding van Mij.
Hierop rust de schepping
van millennia van illusies.*

Plotseling tuimelen beelden door mijn hoofd. Indianen en cavalerie; wolkenkrabbers en files; honderden moslims die richting Mekka buigen; een priester die een biecht afneemt; een heilige Indiase man, zijn lichaam bedekt met as; het gezicht van een man achter tralies; de chaos van de effectenbeurs; een pasgetrouwd stel met in hun ogen de hoop dat hun opwinding voor altijd zal duren; een oude vrouw die haar laatste adem uitblaast....

Ik draai mijn hoofd naar het raam en strek mijn lichaam om de stroom beelden te stoppen die niet na elkaar maar allemaal tegelijk lijken te komen.

Kan het zo eenvoudig zijn? Hoe kan ik die ene gedachte loslaten waar ik zo sterk in heb geloofd – als ik aanvaard wat Jeshua zegt – “millennia” lang? Hoe kan ik accepteren dat wat ik heb geloofd, misschien onbewust, de fundering is van een illusoire wereld waar ieder ander ook in lijkt te geloven.

Ik stop het stenoblok terug – op de bodem van mijn tas onder mijn sokken en ondergoed – en leun met mijn hoofd achterover in de stoel. Ik druk op de knop om

hem zo ver mogelijk naar achteren te laten zakken, en richt bewust mijn aandacht op de film. Ik wilde dat ik de zes dollar voor de koptelefoon had betaald.

*****

3 SEPTEMBER, 1987

De ervaring op Molokai lijkt al ver weg. Ik heb sinds mijn terugreis het dictaat dat ik toen ontving niet herlezen. Het is in een laatste gestopt, alsof een deel van mij hoopt dat het oude spreekwoord 'uit het oog, uit het hart' waar is.

Waar gaat deze weerstand, deze angst over? Verzin ik deze hele ervaring met Jeshua? Wil ik het verzinnen? Herinneringen van avonden, die levens geleden lijken, drijven mijn bewustzijn binnen. Herinneringen van een paar biertjes na het werk, een spelletje pool, gesprekken over de komende Superbowl – herinneringen aan een werkelijkheid die nu erg aantrekkelijk lijkt. Had ik die filosofie leergang maar niet gevolgd 18 jaar geleden – dat is het! Het heeft mijn ideeën door elkaar geschud. Ik begon de meest voor de hand liggende 'facts of life' in twijfel te trekken. Ik had accountant moeten worden of zoiets, dan was dit waarschijnlijk niet gebeurd. Ik zou ergens een leuke veilige baan hebben, mijn avonden zouden niet verteerd worden door deze strijd tussen het ontwijken van mijn ervaring en de noodzaak voelen het te begrijpen.

Waarom kon Jeshua niet minstens iets zeggen wat zinvol is? Winnende loterij nummers bijvoorbeeld? Wat ik hoor heeft de helderheid van een zekere waarheid – terwijl ik het hoor – maar niets van mijn ervaring in de wereld van alledag lijkt ermee te kloppen. Het is niet zomaar een andere nuance van de werkelijkheid; het is een compleet nieuwe Werkelijkheid.

Dit innerlijke debat speelt zich eindeloos af in mijn hoofd, totdat het falen van mijn intellect, dat niet in staat is het te vatten, het in de ordelijke hokjes te plaatsen van de logica waar het zo van houdt, me simpelweg dwingt om stil te worden. Dan begint het opnieuw. De sensatie van warmte die van binnenuit opkomt, de verandering in vibratie, en uiteindelijk, de Stem:

Nu beginnen we.

*Verblijf nog een poosje bij Me.
Ik wil nu met je communiceren,
voordat je naar kantoor gaat.
Ben je bereid je nu bij mij te voegen?*

"Ja," mompel ik binnensmonds. Ik weet zeker dat ik het beetje gezond verstand dat ik had al kwijt ben, dus waarom niet?

*Neem dan je bloknoot en je pen,
want ik wil met je delen
wat Leven is,
Waarheid,
en wat alleen Werkelijk is.*

*Ik ben Jeshua,
en ik hoor je roepen.
Lang ben ik bij je geweest,
Marc.
Sinds vóór jouw Lemurië
ben ik bij jou.
Er is niets dat voor jou verborgen zal zijn
in dit leven,
want je komt thuis bij de Vader.*

*Wil je niet in vrede verblijven, nu?
Ik spreek niet over een moment respijt
voor je je reis voortzet.
Ik spreek alleen over de uiteindelijke vrede
die geen tegendeel kent,
noch enig contrast.*

*Het is de vrede
die in de Vader verblijft,
vrijelijk gegeven aan Zijn Zoon
sinds de gedachte van Afscheiding
voor het eerst was geschapen.
Ik zie jouw gedachte,
en het is accuraat,
ongeacht hoe jij volhoudt
dat het ongelooflijk lijkt.
Want in de Vader is geen illusie.
Er is geen afscheiding,
omdat er geen gedachte aan is.*

*Wat ik leer,
leren anderen.
Talrijk zijn de leraren,
de leerstof is één.*

*Jouw vasthouden aan
de laatste stukjes van jouw afscheiding
is het ongenoegen dat je voelt.
Zelfs nu,
ben je je hiervan duidelijk gewaar.
Voor jou heeft de wereld zijn smaak verloren,
want je hebt de wereld overstegen.*

*Verblijf bij ons Marc,
De wereld met al zijn leringen
weet niets over ons,
de heilige vereniging van*

vader en zoon.
Weinigen zijn er die werkelijk
zouden afzien van hun dromen.

*Ik heb tegen je gezegd dat ik door jou
mijn definitieve boodschap wil geven
aan de Zoon die
in de illusie verblijft.
En zo zal het zijn.
De tijd komt nu snel,
want jij bent gekomen in de Vaders aanwezigheid.*

*Gezegend zijn de kinderen van Licht.
Gezegend,
Maar nog onbewust.
Alleen aan het eind van alle reizen
wordt de zegen herkend.*

*En de zegen van de Vader
ligt hierin:
De Zoon heeft nooit werkelijk geleden,
nooit werkelijk voort gereisd.
Geen pijn is overwonnen.
Geen inspanning is geleverd.
Wanneer dit wordt herkend,
wordt het einde van de wereld gevonden,
wat altijd illusie is,
ongeacht de vorm.*

*De wereld mag pijn zijn,
de wereld mag zijn wat velen vreugde noemen,
maar voorbij dit alles is de Waarheid
van de Werkelijkheid.
Het is de verblijfplaats van de Vader,
en van deze is de Zoon nooit vertrokken.
Dit is de hoogste Waarheid die tot uitdrukking kan worden gebracht.
Hiertoe kom je nu.*

*Wanhoop niet,
want Ik ben bij je.
Laat toe dat je dromen
oplossen.
Wat je bent is,
zoals de Vader je heeft geschapen,
en hierin ligt jouw ware vreugde.*

Deze dag,

*sta jezelf toe al jouw ervaringen
waar te nemen als het einde van jouw illusie:
de geboorte van Leven.*

*Spoedig zal ik komen met
instructies voor jou.
Volg ze,
want nu is de tijd op aarde gekomen.
Velen zijn bijna klaar om
het Woord te horen,
en te ontwaken uit de illusie.*

*Ga nu in vrede.
Ik houd veel van je,
want Liefde is wat IK BEN.*

Amen

Het is een uur later. Ik zit vast in een file. Hoe zou ik daarnaar moeten kijken? Als 'het einde van mijn illusie'? Ik denk bij mezelf: "Laat het maar los, laat het oordeel over dit moment los." Mijn geest is plotseling sereen, als een bergmeer zonder spoor van rimpelingen door de wind.

Ik begin te lachen, een beeld komt in mijn geest. Zen Boeddhistische monniken die voor zonsopgang opstaan en naar de zendo of meditatieruimte gaan om 'alleen maar te zitten', en daarmee het vermogen om eenvoudigweg aanwezig te zijn vervolmaken. Dus, wat is een file nu helemaal? Onrust, die ons weerhoudt te komen waar we denken te moeten zijn? Of is het misschien een zendo?

Eén moment ben ik een Zen Boeddhistische monnik, maar alleen voor een vluchtig moment.

*****

9 SEPTEMBER 1987

Nu beginnen we.

*Marc, luister goed naar Mij.
Want zoals jij tot Mij bent gekomen,
zo kom ik nu tot jou.
Zoals ik heb besproken,
komt er instructie tot jou
die gevraagd heeft om het einde van illusie.
Volg dit en
inderdaad,
zal de herinnering die je verlangde,*

beginnen te dagen.

*Rust nu een moment,
en sluit je ogen die je alleen
de wereld van jouw illusie tonen,
en in deze rust zal Ik tot je komen,
en Mijn aanwezigheid zal een genezing voor je zijn.
Rust nu...*

(Aan wat er gebeurde heb ik nooit woorden kunnen geven. Het was alsof alles van me wegsmolt in licht.) Ik had nog nooit zo'n volmaakte vrede gevoeld.)

*En nu is het einde van droefheid nabij.
Ik zal niet meer weggaan van de heilige plaats van de Vader.
Ik heb de wereld waarlijk overwonnen.
Denk niet dat de taak is volbracht,
want de enige taak is de verlossing van de wereld.
Dit doen we samen,
totdat de zonen van God
zich herkennen als de enige verwekte:
Christus.*

Hierin ligt vrede.

Amen.

*****

25 SEPTEMBER 1987

Onvrede. Ik voel het opnieuw. Ik veronderstel dat ik niet de enige ben die deze ervaring kent. Is het mijn baan? Dat moet het zijn. In een oogwenk ziet mijn denkgheest vele aspecten van mijn huidige baan die de oorzaak kunnen zijn van dit gevoel. Ze variëren van het onvoldoende betaald worden tot de (te) veel uren die het opeist. Aan de andere kant *heeft* het zijn goede kanten, zoals het feit dat de rekeningen kunnen worden betaald.

Misschien is het mijn huidige relatie. Dat moet het zijn. Die is in velerlei opzichten uitstekend, maar...

Er is iets wat ik zou moeten doen met mijn leven, maar ik weet niet wat. Misschien is dit het, gewoon waar ik mee bezig ben. Als dat zo is, waarom voelt dat dan niet zo? Waarom doe ik wat ik doe? Waarom voel ik wat ik voel? God, soms voel ik me als Barbra Streisand die zingt, "Waar gaat het allemaal over, Alfie?"

Och, wat maakt het uit. Tenslotte ben ik hier. Ik kan er geen vinger opleggen waar de onvrede vandaan komt, maar het is er wel degelijk. Ga aan de slag. Ga gewoon naar

je werk en denk er niet over na. Goed idee. Misschien huur ik een film vanavond en drink een of twee glazen wijn.

*****

Het is avond. Wijn is ingeschonken maar nog niet geproefd. Om de een of andere reden aarzel ik om de video in de VRC te schuiven. Ik laat me op de bank vallen en zit alleen maar.

“Verdorie,” denk ik. Ik voel dat het opnieuw gaat gebeuren. Ik besef dat ik het vrijwel meteen bij het ontstaan opmerk. Terwijl het gevoel sterker wordt spring ik op en pak haastig pen en papier. Ik kan mezelf net zo goed overgeven aan het ontvangen van deze communicatie. Misschien word ik gek, of ben ik dat al, in dat geval kan het niet erger worden door er klaar voor te zijn...

Nu beginnen we.

*Allereerst moet je begrijpen
dat in vrijwel elk moment
van jouw onvrede,
wat wij noemen
afhankelijkheid van de
illusie van omstandigheden
wordt gevonden.
Overdenk dit een ogenblik,
en ik geloof dat je gemakkelijk
de waarheid hiervan zult inzien.*

*Daar!
Dat duurde maar even,
nietwaar?
Je herkent wel degelijk
dat in die momenten net voor
het opkomen van gevoelens die
jij labelt als ‘onvrede’,
er eerst een subtiele gedachte
over omstandigheden is.
Wat zijn omstandigheden, Marc?*

”Nou, ik denk aan een plaats, een omgeving of zoiets.”

*Ja!
Een plaats. Dat is goed.
Nu,
kom tot inzicht van dat
wat altijd bestaat
vóór een omstandigheid.*

*Wat ontdekt wordt is gedachte.
Jouw gedachte.
Of beter,
wat je onbewust hebt aangenomen
als jouw gedachte.*

*Wat wij jou vragen te onderzoeken
met dat scherpe intellect
dat je zo nauwgezet hebt ontwikkeld
in de loop van een veelvoud aan levens,
is simpelweg dit:
vanwaar komt de gedachte
die voorafgaat aan de omstandigheden
die je voor pijnlijk houdt?*

*Je hebt gemerkt dat we pijn gelijkstellen
aan in onvrede zijn op de
mentale -> emotionele -> fysieke gebieden.
Wij geven het beeld van pijlen
om aan te geven dat de pijn
jouw hele wezen betreft.*

*Indien je goed zou begrijpen
hoe ver dit 'wezen' zich uitstrekt,
zou de verantwoordelijkheid je verlammen.
Maar alles op zijn tijd.*

*Nu,
vanwaar gedachten?
Overweeg het onderscheid dat we je
een tijdje geleden
hebben gegeven tussen
dat van de 'wereld' en dat van de 'aarde'.
Het is een cruciaal onderscheid.
De aarde is wat je een 'entiteit' kunt noemen.
Haar vorm,
die haar eigenschap is,
verschilt niet zoveel van die van jou.*

*We bedoelen hiermee
dat de aarde in vrijheid kiest
zich te uiten in fysieke vorm,
en ze herkent en aanvaardt
de inherente beperkingen van deze keuze.
Ze doet dit zoals alle ware meesters doen:
als een keuze zich te verheugen
in de expressie van dat wat*

*de Vader is:
Onvoorwaardelijke Liefde die zich niet
door angst kan laten afleiden
of door beperking van haar goddelijke aard.*

*De aarde houdt heel veel van jou,
zoals ook van de hele mensheid.
Ze voelt droefheid,
en dit zeggen we rechtstreeks,
niet als een metafoor.
Deze droefheid is het gevolg
van 's mensen wijdverspreide verloochening
van de Vaders aanwezigheid
en doel.*

*De afscheiding, hardnekkig aangehangen
door de mensheid,
creëert een dissonantie in alles wat is.
Dat kan de aarde niet langer tolereren.
Haar droefheid brengt een zuivering teweeg
die zich nu zichtbaar begint uit te drukken.*

*Dit **zal** versnellen
in de maanden en jaren die komen.*

*De aarde is een wijze meester
van wie de mensheid kan leren
te voorzien in alles wat nodig is
zonder de minste moeite.
De mensheid herinnert zich nauwelijks
dat zo'n mogelijkheid bestaat.*

*De wereld is altijd illusie.
Wij zien duidelijk de moeite
die je daarmee hebt.
Kan het waar zijn?*

***Moet** het waar zijn?
Je hebt al een glimp gezien van de gevolgen
van het herkennen van deze waarheid
in zijn volheid.
En daarom verzet je je.*

*De wereld, Marc, **betekent niets.***

*Dit schrikt je af,
hoewel niet langer in die mate*

*dat je in jezelf niet reeds
de aanvaarding van deze waarheid
vasthoudt.*

*Nu geven we je de eerste sleutel:
Jouw gevoelens komen voort uit jouw weigering
deze waarheid toe te laten tot jouw totale Zijn.*

*Jouw innerlijke roep om betekenis van deze wereld
is de roep van iedereen
die wil vasthouden aan Afscheiding
van de Vader.*

*De totale aanvaarding van deze waarheid
is de dood van Afscheiding,
en kondigt het einde van de wereld aan.*

*Inderdaad,
Vanuit het perspectief waaraan
de mensheid vasthoudt
lijkt dit inderdaad verschrikkelijk.
Maar weet dit:
afschuw bij de gedachte aan het einde van de wereld
is slechts de keuze in illusies te geloven.
Wij geven jou hier
het beeld van vele spiegels
die kalm versplinteren om je heen,
en niets dan schitterend licht achterlaten,
om je te helpen voelen hoe veilig het waarlijk is
om illusies los te laten.*

*De wereld is jouw zelf-geschapen val.
Jij,
zoals elke ziel op aarde,
hebt geholpen bij de schepping
van dit ingewikkelde web van illusies,
en de daaruit voortkomende wanen
over wat Werkelijk is.*

*Kijk goed naar al jouw ervaring
van omstandigheden.
Is het niet een voortdurende strijd
om te onderscheiden en te vatten
wat je denkt dat werkelijk is?*

*Aan welke activiteit neemt de mensheid deel
waaraan hij niet de waarde toekent*

*van Werkelijkheid?
De mensheid scheidt het,
zoekt het dan op om te ervaren –
telkens, telkens weer –
alleen om zijn overtuiging dat
illusie Werkelijk is te bevestigen.*

*Laat mij het vereenvoudigen.
Wat is illusie?
De wereld.
Wie heeft hem geschapen?
De mensheid,
die in de keuze voor Afscheiding bestaat.
De queeste van de mensheid?
Bewijzen dat haar schepping
Werkelijkheid is en waarde heeft.*

*Trots is de enige zonde
waarvan gezegd kan worden dat deze bestaat.
Het rees op toen in de gedachte van de Zoon
voor het eerst werd geloofd:
“Ik ben gescheiden van de Vader”.*

*Tussen haakjes,
het is waar wat onder het vaandel
van de New Age wordt onderwezen:
elke geïncarneerde ziel is een mede schepper,
die de wereld scheidt, oneindig in variatie .
Maar dit is geen lering die
verlichting voedt,
maar alleen de voortzetting
van illusie.
En aldus blijft het doorgaan.*

*De wereld is een web van illusies waarin
jij, als ziel,
vrijwillig kiest op te gaan.
Het web is als een draaikolk,
of een energieveld en dat is
de enige schepping
van de mensheid.*

*Haar hele fundament berust
op Afscheiding,
ongeacht wat de trots
van het ego wenst te geloven.*

*Vasthouden aan illusie
is kiezen voor begrenzing
door deze energie, deze draaikolk.
Er is geen verlichting in de wereld,
noch kan die er zijn.*

*Het is deze waarheid
die het ego van de mensheid
listig wil weerstaan,
tot er uitputting volgt.*

*En waarvan?
Een vluchtige gedachte
van Afscheiding.
Alleen maar een fantasie.
En van hieruit,
het oprijzen van alle werelden.
De fantasie
vond in waarheid,
nooit plaats.*

*Dit is de verlossing van de wereld:
dat het niet,
noch dat het ooit,
heeft bestaan.*

*Deze ene gedachte wordt jou gegeven
als je tweede sleutel,
en kan worden gegeven aan een ieder
die verlossing zoekt.
Contemplatie hierover kan een einde maken,
hoe kortstondig ook,
aan de identificatie met het web van energie
dat de denkkeest van de wereld is.*

*Nu,
zijn we terug bij het begin,
en zie je terdege de ware bron
van al je onvrede.*

*Want nooit zijn de gedachten van de wereld
van jou geweest.
Ze zijn illusie.*

*Derhalve,
is jouw onvrede dat ook.
Je bent op een punt gekomen*

*waarop je acuut herkent
dat ieder moment
van ongewilde identificatie
met het web van energie
dat de denkkeest van de wereld is
pijn teweeg brengt,
ongeacht de interpretatie
van het ego,
dat blijft bij de echtheid ervan.*

*De vreugde van de wereld is een leugen,
want er is geen wereld.*

*Ga nu, Marc.
Sta stil bij deze dingen.
Weet dat je op het punt staat
de spiegels van illusie
te verbrijzelen.
De sluier wordt opgelicht.*

*Wat jij ervaart,
op jouw eigen manier,
is de enige dood die telt.
Het is de dood van Afscheiding.
Ik weet heel goed wat zal verschijnen*

*Herinner je dit,
en houd hierom van jezelf.*

*We verlaten je,
toch zijn we altijd bij je.*

Vrede, geef ik jou.

Amen.

*****

12 OKTOBER
1987

“Een prima avond om dringende cliënten te hebben, verdorie!” Ik mompel in mezelf terwijl ik haastig mijn computer, rekenmachine, typemachine en radio uitzet.

Het is een half uur rijden naar mijn yogaklas die over 20 minuten begint. Tijd om te vliegen. Hoe kan een leraar verwachten dat iedereen op tijd is wanneer hij er zelf niet op tijd kan zijn?

Mijn tas en jas grijpend, snel ik langs de receptioniste. *“Ik ben weg, Peggy!”*

“Fijne.....”

Ik hoor haar antwoord niet meer terwijl ik de deur achter me dicht doe en naar de parkeerplaats hol. Ik kan maar beter voor racewagen spelen vanavond.

“Geweldig, echt geweldig!” roep ik, als ik een bekende bocht nader en zie dat het verkeer stil staat. Het is nog best ver naar het stoplicht, waar ik af moet slaan. Nu weet ik dat ik te laat zal komen.

En dan, wham! Zomaar, zonder aanleiding, gebeurt het.

Nee, ik ben niet van achteren aangereden, terwijl ik bijna wens dat dat het geval was. Plotseling is alles volkomen stil. Ik kan de auto's om me heen niet horen, noch mijn radio. Mijn blikveld verliest zicht op alles, tijdelijk overschaduwde door drie woorden:

DE JESHUA BRIEVEN

Mijn hele lichaam voelt geëlektriseerd, van mijn kruin tot mijn tenen. Dan, net zo plotseling, is het verdwenen en alles is weer normaal.

“Waar kwam dat vandaan?” vraag ik me af. Ik voel me alsof ik een klap op mijn hoofd gehad heb. Dan daagt het me. Er wordt me gevraagd om dit materiaal te publiceren!

“Oh, nee! Geen sprake van!”

Uiteindelijk komt het verkeer een beetje in beweging. Ik parkeer mijn auto op het parkeerterrein en terwijl ik naar het klaslokaal loop valt het me op dat er maar enkele auto's van mijn studenten staan. Misschien zijn er niet zoveel vanavond.

Nu komen er ook andere auto's aan en ik kijk op mijn horloge. 17.55 uur! Heeft het me echt maar een kwartier gekost om hier te komen? In die file? Dat is onmogelijk!

*****

Op de weg terug sla ik impulsief een andere richting in. “Het is niet te laat, en bovendien waar zijn vrienden voor?” redeneer ik en rijd naar Kendra's huis.

Ik klop luid en dringend, mijn ongeduld kenbaar makend, totdat de deur opengaat.

“Wel, wat een verrassing! Ik dacht dat je misschien je lichaam had verlaten of iets dergelijks.”

“Ik weet het, ik ben de laatste tijd een beetje druk geweest, met mijn werk en mijn yogalessen die weer zijn begonnen.”

“Dus je hebt niet langer een telefoon?” Ze lacht, terwijl ze mijn jas ophangt. Het is een prachtige herfstavond, maar de scherpste in de lucht is een voorbode van aanstaande veranderingen. “God, dat voelt goed!” Ik sta naast de houtkachel met de palmen van mijn handen zo dicht mogelijk erbij, zonder hem aan te raken.

“Ik weet dat het nog niet zo koud is, maar wat maakt het uit, ik houd van de warmte van een vuur!” Ze gaat in haar nieuwe leunstoel zitten, zo een die je helemaal omvat en weigert je te laten gaan, het maakt niet uit welke taken om aandacht schreeuwen. Ik laat me op de bank vallen en ontspan, mijn ogen rustend op de stille dans van de vlammen in de haard.

“Nu, hoe gaat het?” vraagt Kendra.

Ik kijk naar haar en realiseer me dat ze alleen geïnteresseerd is in de communicaties. “Ik neem aan dat je weet dat dat de reden is waarom ik hier ben. Nou, in ieder geval één van de redenen, ik bedoel, ik wilde je zien....”

“Probeer jezelf maar niet te verontschuldigen!” Ze lacht nu en ik herstel me van een moment van verlegenheid.

“Ik heb je advies opgevolgd en heb dit materiaal neergekrabbeld wanneer het doorkwam, wat niet al te vaak was, Goddank. Eenmaal in Molokai, en....”

“Wat heeft hij gezegd?” vraagt ze, en leunt een beetje naar voren.

“Het, nou, ja, ik, eh, Kendra,” mompel ik. “Ik denk dat ik daar op dit moment niet naar toe wil. Vraag me niet waarom. Ik voel alleen dat ik het liever niet wil. Nog niet in ieder geval. Ik zou graag nog wat tijd hebben om het voor mezelf op een rijtje te zetten.”

Mijn weifeling opmerkend, vraagt ze zachtjes: “is het zó provocerend?”

Ik aarzel, ik voel me een beetje verlegen met mijn antwoord. “Nou, eh, ja, het, eh, ik denk dat het zo is, ja.”

“Je *denkt* dat het zo is?”

Nu is het mijn tijd om naar voren te leunen op de bank. “Ik heb heel veel metafysisch materiaal gelezen de laatste jaren, en dit blaast me van mijn sokken.”

Kendra lacht en zegt, “Misschien is dat de bedoeling!”

“Wat?”

“Misschien *moet* het je van je sokken blazen!”

Ik zucht, en vertel haar wat er gebeurde op weg naar mijn yoga klas. “Verdorie, Kendra, ik weet niet wat ik hiermee moet! De gedachte om dit naar buiten te brengen geeft me de kriebels. Ik ben geen schrijver. Ik weet iets af van publiceren, en buiten dat...”

Mijn tirade wordt onderbroken door haar lachbui. Ik doe alsof dit me ergert, maar innerlijk ben ik blij met de onderbreking, ik draai mijn hoofd zo dat ik haar nog maar net kan zien vanuit mijn ooghoeken. “En, wat is er nu zo grappig?” Vraag ik.

“Jij bent grappiger dan *de Cosby Show!*”

“Hè?”

“Marc, kijk. Vergeet niet wie hier uiteindelijk de controle heeft! Jij bent degene in een lichaam! Jij bent degene die controle heeft over het besluit al dan niet te publiceren! Kun je je alsjeblieft een beetje ontspannen?”

Ze staat op uit haar stoel, opent de kacheldeur en gooit er een nieuw houtblok in. Vonken vliegen op en het vuur vlamt even hoger als het blok op de gloeiende kooltjes valt.

Kendra draait zich naar me toe, en staat daar een moment zachtjes hoofdschuddend. “Ik weet dat ik het waarschijnlijk anders zou voelen wanneer het mij zou overkomen. Ik zou waarschijnlijk totaal flippen, net zoals jij. Maar, kijk, mag ik iets zeggen?”

Nu is het mijn beurt om een vriendschappelijke steek onder water te geven. “Wanneer heb je ooit toestemming gevraagd?”

Ze glimlacht. “Marc, ik heb er alleen dit *gevoel* over, zelfs al wil je er van nu af aan niets meer over delen met me. Zoals ik al zei voordat je op vakantie ging, ik zou ermee doorgaan als ik jou was.

“Maar, Kendra, de suggestie was zo duidelijk. Dit lijkt niet alleen voor mij te zijn bedoeld, en de gedachte aan publicatie ervan doet me huiveren.”

Met mijn handen op mijn knieën sta ik snel op. “Weet je, ik kon me niet eens concentreren tijdens het lesgeven vanavond! Toen de les voorbij was, was ik er niet eens zeker van of ik wel aanwezig was! Ik kan niet functioneren met al dit gedoe! Ik merk dat ik opeens aan iets zit te denken wat Jeshua heeft gezegd. Net zoals vanavond, het enige waar ik aan kon denken was aan dat onzichtbare neon billboard met die drie woorden!”

“Hoe ging je les?”

“Hoe bedoel je?”

“Denk je dat ze in de gaten hadden dat je er niet helemaal bij was?”

Ik denk een ogenblik na. “Een paar studenten hebben me na afloop bedankt en zeiden dat het een van hun favoriete lessen geweest was.” Ik schud mijn hoofd bij de herinnering.

“Zie je wel! Je hoeft er uiteindelijk niet bij te zijn. En jij dacht waarschijnlijk dat jij belangrijk was!”

“Oooh, da’s onder de gordel!”

Kendra’s gezicht wordt nadenkend. “Marc?”

Ik doe alsof ik niet geïnteresseerd ben. “Ik ga hier niet naar luisteren als het me weer onder de gordel raakt!”

“Nee, nee. Het is alleen dat, nou, achter de weerstand, moet er toch iets zijn wat je ertoe aanzet om ermee door te gaan. Ik bedoel, als dat niet zo is, waarom zou je dan überhaupt naar de communicaties luisteren, of er over denken? Ik zou echt graag willen dat je gewoon laat gebeuren wat er gebeurt. Oordeel er nu even niet over, ok?”

Ik kijk haar lange tijd aan. Tjonge, wat zou het leven zijn zonder die speciale vrienden die met je meereizen, met wie je alles kunt delen, die je steunen, aanmoedigen, en de last verlichten die we op een of andere manier voor onszelf creëren?

“Ok, ok. Nu, ik denk niet dat ik het op dit moment wil delen, met niemand. Maar kan ik het bij jou kwijt als ik daar behoefte aan heb?”

“Wat denk je, gekkie? Nu, laten we een glas wijn nemen voordat je gaat, want het lijkt erop dat ik je alleen te zien krijg wanneer jij denkt dat je gek wordt!”

“Nou, wanneer dit zo doorgaat zou het zomaar kunnen dat je me vaker ziet dan je denkt!”

*****

Hoofdstuk 3

*Het is altijd de angst
voor je eigen dood
die de herkenning
van het Koninkrijk blokkeert.*

2 november, 1987

Nu, beginnen we.

Geliefde broeder;

want dat ben je zeker,
Ik ben gekomen omdat je daarom hebt gevraagd.
In de loop van onze ontmoeting van dit moment,
zal ik met je delen
wat jou de harmonie van het Koninkrijk
zal openbaren.

Ten eerste,
het zal je opvallen dat ik de voorkeur geef
aan het gebruik van
duidelijk Christelijke terminologie,
hoewel deze terminologie
beter gezien kan worden als Joods-Christelijk.
Ik doe dit omdat die termen
gemakkelijk herkenbaar zijn
in verband met de tijd dat ik onder jullie was.
Het is zeker niet de enige vorm
die gekozen kan worden.

Ik ben niet begreepd,
noch ben jij dat.
Het enige verschil van betekenis tussen ons
is dat ik mijn onbegreepdheid
volledig heb erkend,
terwijl jij daar niet voor kiest.

Marc,
als je kijkt naar de stroom van je ervaring,
in de laatste vijf jaar,
dan heb je veel inzicht verworven,
om één goede reden:
je hebt het gewenst.

*Verlangen is daarom
de eerste vereiste factor
in het proces van tevoorschijn komen
uit de slaap waarin je hebt verkeerd
millennia lang.*

*Ik ben mij terdege
bewust van wat jij als twijfel ziet.*

Overweeg dit:

*kan het angst zijn voor wat voor de hand ligt?
Welke veranderingen zouden in jouw leven plaatsvinden
als je zou erkennen dat jij,
vanuit jouw verlangen,
inderdaad de manifestatie had voortgebracht
van de ervaring van verbinding met de denkgeest van Jeshua,
de 'Christus'?*

Die laatste term is niet een titel waar ik om heb gevraagd.

*Hij werd Mij opgelegd
door hen die weigerden
Mijn boodschap volledig te erkennen
in zichzelf.*

*Het niet in staat zijn dat te doen
is altijd het gevolg van angst.*

*Angst is de enige energie
die jou kan afscheiden
van het Koninkrijk.*

*Het is niet de 'vrees voor God',
maar de angst voor je eigen zelf.*

*Dit is misplaatst door het op God te projecteren,
wat **moet** worden gezien als iets geheel anders.*

*Alleen al contemplatie hierover
kan veel beweging teweegbrengen
in iemands bewustzijn.
En is niet al die beweging
alleen maar de overgave van begrenzing,
erkend als zelf-geschapen?*

*Daarom liet mijn onbegrenstheid mij zeggen,
zonder de minste aarzeling:
"Ik en Mijn Vader zijn Een."*

*Je gaat het Koninkrijk binnen
wanneer de duidelijke waarheid van deze uitspraak
erkend wordt in je eigen denkgeest.
Het markeert de overgave
van zelf-opgelegde begrenzing.
Ik wens heel duidelijk te maken
dat Mijn keuze van het woord
'duister' altijd gelijk moet worden gesteld aan angst,
wat de enige vorm van energie is
waarvan gezegd kan worden dat jij die hebt geschapen.*

*In het Koninkrijk
bestaat die niet.*

*Je bent volledig geliefd.
Je hebt nooit gezondigd.*

*Het is de aard van de Dromer
om in zijn Droom te geloven.
De Droom ken je goed.
De Werkelijkheid neem je vaag waar,*

*als de echo van een melodie
die zwakjes naar je terugkomt.
Luister ernaar, en alleen daar naar.*

*Hier zijn je speciale vaardigheden waardevol.
De kunst van stilte
delen met anderen
kan alleen hen die het Koninkrijk zoeken
helpen een staat van kwetsbaarheid te bereiken
waarin wij tot hen kunnen spreken.*

*Het Koninkrijk kan niet verloren gaan,
maar het is vergeten.
Toch wordt in het vergeten
juist de substantie van ware herinnering geboren.*

*Wij gebruiken wat je ook droomt
als mechanisme voor je ontwaken.
Als je mij even wat luchtigheid wilt toestaan,
hoewel je over een wit kleed voortsukkelt
met moddervoeten,
transformeren wij het in een verfijnd wandtapijt
dat je aandacht **zal** vangen.*

*Juist dit is de harmonie van het Koninkrijk:
niets, absoluut niets,
kan ooit ergens anders voor dienen
dan de Dromer een zetje geven
naar het einde van zijn slaap.
Daarom,
toen ik voor het eerst tegen je sprak
enkele maanden geleden,*

*heb ik benadrukt dat
je ervaring van moment tot moment
de weg naar je verlichting is.
Het is harmonieus,
en slechts een glimp ervan verzekert
zelfs de grootste scepticus dat het zo is.*

*Je zult nu wel gemerkt hebben
dat jouw vraag om contact met je gidsen
onze toestemming niet behoeft
voor het laten plaatsvinden van communicatie.
Jouw vraag is **jouw** instemming
om toe te laten wat altijd voor je beschikbaar is.
Het is een oefening in het loslaten van angst.
Het gebeurt als de Dromer,
hoe vaag ook,
begint te merken dat er iets nogal raars
met de Droom aan de hand is.*

*De Droom is het hele gebied van angstige ervaring
dat is losgebarsten vanuit die ene oorspronkelijke gedachte:
"Ik ben van God afgescheiden."
Het gebeurde ontelbare eonen geleden,
toch was het maar een moment geleden,
want tijd is slechts deel van jouw Droom.*

*Eén van je gidsen heeft herhaaldelijk benadrukt
dat de houding die je dient aan te nemen
om uit de Droom te ontwaken is
'toelaten, toelaten, toelaten.'
Om leiding vragen bevordert dit,
en is de impliciete herkenning*

*dat niets anders heeft gewerkt,
dat er niets anders te doen valt.*

*In het begin
is dit **toelaten** beangstigend
want het voelt als sterven,
een welbekende ervaring
van het afgescheiden ego!*

*Hierom
blijven de meeste zoekers voor altijd zoekers,
zoekend naar een vorm van magie die,
in essentie,
verlichting **naar** hen **toe** brengt.*

*Dit kan niet werken
want ontwaken vergt ontvankelijkheid.
Dit kan alleen gebeuren
door toelaten,
dat wil zeggen
toelaten dat sterven plaatsvindt.*

*Het is irrationeel voor het afgescheiden zelf
dat het grootste doen plaatsvindt in de handeling
van absoluut niets doen.*

*Vandaar,
“Mijn last is licht en Mijn juk is zacht.”*

*Geen inspanning is nodig om het Koninkrijk binnen te gaan.
Toelaten is de sleutel van de poort die
voorbij de Droom van de Dromer leidt.
Als je slechts even nadenkt Marc,*

*dan weet je hoe moe je bent geworden
van je Droom.*

*Dit kan aanvankelijk een groot conflict oproepen
als het de Dromer daagt
dat er iets mis is,
maar zijn broeders zien het niet,
en alle pogingen om dat gevoel te delen
leiden alleen maar tot de frustratie van mislukking.*

*Men kan de Droom niet beëindigen,
omdat de Dromer deel is
van de Droom.*

Toelaten is het proces
van overgave van de Droom
van de Dromer zelf.

*Als de Dromer oplost
dan doet zijn Droom dat ook.
Dan is er slechts het Koninkrijk,
dat alleen is er altijd geweest.*

Jij ben een ontwakende Dromer.

*Terwijl ik dit zeg herken je de waarheid:
het enige verschil tussen jou
en veel van onze broeders is
dat je de droom herkent
en de waarde van **toelaten**
als de sleutel tot het Koninkrijk.*

*Een aspect van jouw Droom
was jouw reis met Mij
in Kanaän en Galilea.*

Van vele bronnen heb je dat vernomen.

*Laat Mij het voor je bevestigen.
Je was een Esseen,
en zelfs tijdens dit huidige leven
heb je vele van je mededromers ontmoet.*

*Je hebt gehoord dat jij,
samen met je goede vriendin Kendra,
aanwezig was toen ik tot de massa's sprak
op de Olijfberg.*

Weet dat je daar was.

*Wat jou trof was niet de essentie
van het onderricht van die dag,
maar de herkenning dat het onderricht
in Mij was gerealiseerd.*

*De timmermanszoon was naar verre landen gereisd
en teruggekeerd als meester.*

Dat was jouw waarneming.

*Aldus,
werd de poort naar het Koninkrijk
voor jou een juweel
dat in het Oosten
kon worden ontdekt.
Daar ging je heen
in negen achtereenvolgende incarnaties,
om de yoga's en filosofieën
meester te worden.*

*In deze huidige incarnatie
heb je je gekozen weg voltooid.*

*Deze voltooiing was, zoals je weet,
de herkenning dat de Dromer*

*zijn gehele Droom kan beheersen,
en toch verstrikt blijft in de Droom zelf.
Je hebt de eenvoudige sleutel ontdekt –
het juweel –
en is dit niet de stilte van toelaten?*

*Je kunt zeggen dat jouw ervaring
van Mijn Bergrede
de eerste echte beweging was
naar ontwaken uit je Droom.*

*Lijkt het een lange weg te zijn geweest?
Bedenk,
dat zo'n waarneming
uit de Droom zelf komt.*

*Ik ga je vragen om te beginnen met
elke dag een poosje met Mij door te brengen.
Het werk waarover ik het eerder had
is nu voltooid
en we kunnen beginnen.*

*Nogmaals,
dit is geen bevel van Mij,
alleen een zachte reminder.
Deze deelname is jouw vrije keuze,
zoals het altijd moet zijn.
Dat wat IK BEN
weet niets van dwang,
want Liefde kan niet dwingen.
Het trekt alleen de zoeker naar Werkelijkheid
aan tot zichzelf.*

*Dit vraagt geen andere inspanning
dan beschikbaar zijn,
want elke zoeker herkent Liefde
omdat – hoe diep begraven ook –
er de herkenning is
dat Liefde het ware wezen **is**
van de zoeker zelf.*

*Dit wordt nooit ontkend,
maar herhaaldelijk genegeerd.*

*Onze enige taak is dan
om de zoeker zachtjes te leiden
naar de ervaring van **aandacht**
voor wat er altijd is geweest:
het Koninkrijk.*

Hier zullen we eindigen.

*Ik ben heel blij met het gemak waarmee je nu
aanwezig kan zijn door **toe te laten**.*

*Is de reis,
ongeacht hoe beladen met schijnbare tweestrijd en pijn,
niet de moeite waard?
Zegen het, alles ervan.*

Amen

*****

13 november 1987

Hallo Marc.

"Hallo Jeshua."

Nu beginnen we.

Zoek je niet de troost

van het absoluut weten?

Verlang je niet naar de troost

van absolute eenheid?

Want het is een grote waarheid,

die ik je eerder heb gegeven en vandaag bevestig,

dat verlangen de eerste sleutel voor vervulling is.

Daarom dient men het object van verlangen te onderzoeken.

Want dit deel ik nadrukkelijk met jou:

Wat verlangd wordt, wordt ervaren,

altijd.

Zo overvloedig is de tafel van je Vader,

zo is de liefde van jouw universum.

“Vraag en gij zult ontvangen.”

Ik zou deze uitspraak willen verduidelijken

die ik trouwens werkelijk heb uitgesproken.

In de toekomst,

zal ik je precies die lessen uit de geschriften

verduidelijken

die werkelijk door Mij zijn gegeven;

vele waren dat niet.

Gaandeweg dit proces,

zal ik de betekenis van die lessen duidelijk maken,

en ze terugbrengen naar hun oorspronkelijke bedoeling.

“Vraag en gij zult ontvangen”.
Het maakt niet uit waar je om vraagt,
noch dat de vraag misschien is
wat doorgaans bekend staat als 'onbewust'.
De denkkeest heeft diepte.
Het vragen waarover ik het heb
is dat wat voortvloeit
uit de diepte van je denkkeest.

De bedoeling van de schepping,
die de immer-aanwezige stroom vanuit de Vader is,
is om het vragen te gebruiken
als een mechanisme voor de focus
van die levensbeweging naar vorm.
Het obstakel is, natuurlijk,
de misleide afscheiding gekend
als ego.

Daar neemt ieder van jullie aan deel,
weerspiegelend naar jezelf
aspecten van de grote illusie
die jullie enige schepping is.
Zoals jullie allemaal in Waarheid
één Denkkeest zijn, Gods enige Zoon,
zo zijn jullie ook
één denkkeest in jullie illusie,
het ego.

Nooit kijk je naar een ander,

want er is geen 'ander'.

Je ziet alleen jezelf.

Er is vele malen gezegd

“Heb je broeder lief als jezelf”.

Dat is omdat je je broeder bent.

Door je broeder lief te hebben

omarm je alle aspecten van het ego –

je illusie –

en zo begin je het los te laten.

Na dit cruciale inzicht

kunnen we verder gaan naar begrip

van Mijn uitspraak:

“Vraag en gij zult ontvangen”.

Omdat je niet van God gescheiden bent,

wordt alles wat je in je denkkeest wenst

manifest,

en je ervaart het onmiddellijk.

Het mag lijken dat dit niet het geval is,

maar ik verzeker je dat het zo is.

Het wordt moeilijk

als je aan het geloof vasthoudt

dat je slechts dit drie-dimensionele wezen bent

dat je dagelijks ervaart.

Je bent veel meer dan dat,

zelfs in je grote illusie.

*Wat ik hier zeg
is dat ervaring niet in fysieke vorm
hoeft plaats te vinden om geldig te zijn.
"Kijk naar een vrouw met lust
en je hebt in je hart
al overspel gepleegd."
Dit dient niet figuurlijk te worden genomen.
In zo'n geval
heb je de seksuele daad al helemaal
ervaren.*

*Natuurlijk
is dit waar
voor alle verlangens in de denkgeest,
van de allerkleinste
tot de allergrootste.
Daarom is
wat je verlangt het allerbelangrijkste.*

*"Zoek eerst het Koninkrijk van God"
betekent dat je boven alles verlichting zoekt.
Dit betekent niet
dat je er geen andere gedachten op nahoudt.
Die zullen er altijd zijn,
totdat het ego is opgelost.
Echter,
door jouw verlangen naar het Koninkrijk,
zal de Vader -
door de Heilige Geest -*

*elke ervaring die jij scheidt transformeren
in het middel waardoor jij zult ontwaken.*

*Vergis je hierin niet,
want als de ervaring van God
wordt gekoesterd als diepste verlangen,
ligt die altijd voorbij de grenzen
van elke op het ego gebaseerde wens.*

*Aldus
is de drijfveer van je ziel
voorbij de begrensde ervaring te gaan,
wat die ook mag zijn.*

*Dit is de reden
dat de zoeker begint aan te voelen
dat zijn hele ervaring
op de één of andere manier symbool staat voor iets
dat er buiten ligt.*

*Je hebt dit aan anderen beschreven
als een groeiend gevoel van transparantie.*

*Natuurlijk,
wat transparanter wordt
lijkt zijn betekenis te verliezen.*

*Gelukkig
is het zijn begrensde betekenis aan het verliezen,
omdat het was ontstaan
in de begrensde gedachte van het ego.*

Uiteindelijk

bevredigt niets meer.

*Nu staat het ego op glad ijs,
want zijn fundament – afscheiding –
is niets dan de beperkte gedachte waarop
het hele bouwwerk van al je ervaringen
is gebaseerd,
en ook die,
wordt transparant.
Op ervaringsniveau
wordt dit gezien als de dood,
en dat is heel letterlijk waar.*

*'Wedergeboren' zijn
betekent alleen dat de identificatie met het ego
verdwijnt.*

*Dit wordt duidelijk vaak verkeerd begrepen.
Het is altijd angst voor de eigen dood
die de herkenning van het Koninkrijk blokkeert.*

*Aan diegenen die zijn ondergedompeld
in de verwrongen overtuigingen
over de missie van mijn leven op aarde,
wil ik de volgende suggestie aanbieden.
Geef de hoop op verlossing op,
want je hebt het verkeerd begrepen.
Jij -
geïdentificeerd met jouw gedachte van een afgescheiden zelf –
zal niet,*

*en kan niet,
door Mij worden gered.
Jouw wanhopige verlangen hiernaar
schept de **illusie** van verlossing,
omdat je altijd ervaart waarnaar je verlangt.
Maar, om het Koninkrijk binnen te gaan,
moet verlangen worden geboren uit de juiste intentie.*

*Welnu,
"Vraag en gij zult ontvangen",
is een uitspraak over de laser-achtige focus
van creatieve energie,
de overvloed van
de tafel van de Vader.*

*Vraag daarom
niet om verlossing,
want je ideeën daarover
zijn verwrongen.
Vraag in plaats daarvan
om te ontwaken uit elk laatste spoor van geloof
dat je ooit gescheiden geweest bent van God.
Dit zal de drijfveer van je ziel richten
met de juiste intentie.
Omdat je ontvangt waar je om vraagt,
is helderheid van je denken essentieel.*

*Marc,
de gedachte die je hebt ontvangen*

*over **De Jeshua Brieven** is zeer juist.*

Laat toe dat dit tot stand komt.

*Wees ervan verzekerd dat wij je zullen
begeleiden in elke stap.*

*De fase van jouw eigen proces
zou de “fase van toelaten” kunnen heten.*

*Die wordt bereikt als elke poging om je
wereld te maken of te manipuleren
volledig is mislukt.*

*Falen in jouw wereld
is een zegening van de hoogste orde,
want het markeert het begin
van het einde van illusie.*

*Aldus hebben we met jou gedeeld
dat het hele scala van waarnemingen
in het bewustzijn van de wereld
lijnrecht tegenover
de Waarheid van het Koninkrijk staat.
Mislukken markeert de overgave van het ego,
en deze mislukking is onvermijdelijk.
Alle waargenomen successen
die voortkomen uit de drijfveer van het ego
zijn tijdelijk:
mislukking is zijn enige zekerheid.
Wees daarom blij
met de erkenning van je falen.
Het geeft het begin aan*

*van de laatste dagen van je reis
naar de woning van je Heilige Vader.*

Hier zullen we eindigen.

*Wees altijd gezegend,
want je bent de Zoon van de Vader,
en bent boven alles geliefd.*

Amen.

21 november, 1987

De gebeurtenissen van de laatste paar maanden hebben snelle veranderingen gebracht. Veranderingen in relaties, in doelen, veranderingen zelfs in de meest basale waarnemingen. De wereld ziet er op de een of andere manier anders uit, hoewel ik het verschil niet kan beschrijven. Hoewel ik meestal probeer om op mijn oude manier verder te leven, zijn de contacten met Jeshua duidelijk de fundamenten van mijn leven aan het verschuiven. Als het fundament verandert moet al het andere dat ook doen.

Als ik maar alleen kon zijn, als ik maar een poosje niet afgeleid zou worden, misschien zou ik er dan meer van gaan begrijpen. Misschien zou wat er aan het gebeuren is zich sneller kunnen voltrekken. Ik stel me een nieuwe woonplek voor, een rustig, vredig appartement waar het innerlijke werk wat ik moet doen gemakkelijker zou gaan. Ik kies vandaag voor mezelf. Geen werk, geen klussen, geen boodschappen, alleen maar... ik weet het niet!

Ik begin te rijden zonder duidelijk doel. Vreemd, want autorijden – zelfs naar de winkel op de hoek – staat niet hoog op mijn lijstje van dingen die ik graag doe. Ik voel, hier naar links, oké, daar gaan we, Marc, rechtdoor een poosje? Waarom niet? Nee, nog eens naar links, en nu komt die bekende shift en ik weet dat Jeshua er is. Als hij tegen mij spreekt en voorstelt om naar de bergen te gaan, zie ik een beeld van een waterval. Ik vind het wel grappig. Ik sta bumper aan bumper in het verkeer terwijl ik luister naar een volledig onzichtbaar 'iemand' en ik kies ervoor om zijn suggestie te volgen! Denk niet dat ik dit voorlopig aan iemand zal vertellen.

Ervan uit gaande dat elke waterval voldoet, rijd ik naar Spray Falls. Het is een rit van ongeveer een uur door wereldberoemde steden als Buckley en Wilkerson, de 'Poort naar Mt. Rainier.' Het is een plek van kracht en transformatie voor mij, een plek van zachte schoonheid. In deze tijd van het jaar zou het niet te druk moeten zijn bij Mowich Lake, waar het pad begint.

Eenmaal op de houthakkersweg rijd ik verder de berg op, heen en weer slingerend om de kuilen te ontwijken. Plotseling is er een wegversperring! Er moet al vroege sneeuw gevallen zijn bij het meer. Het is nog een paar mijl verder en de vermaledijde weg is afgesloten!

“Ik wist het wel!” Ik schreeuw naar de grijzer wordende lucht. “Ik wist dat het fantasie was! Marc, waar ben je mee bezig? Het begint te sneeuwen, je bent vergeten te tanken, en hier ben je nu, bezig hersenschimmen na te jagen!”

Zuchtend denk ik bij mezelf: “Dan maar een wandeling.” Ik spring over de versperring en begin de weg te volgen, zachte sneeuwvlokken vallen uit een windstille hemel, ik voel ze op mijn wangen en neus. Ik ben niet meer dan vijftien meter ver als ik een zwak geluid hoor. Ik ga verder in die richting, het wordt luider. Het is het geluid van ruisend water. Het is het geluid van een waterval!

Een ogenblik in verlegenheid gebracht door mijn gebrek aan vertrouwen klauter ik snel de beboste heuvel op, en als de grond wat afvlakt begin ik opwinding te voelen. Ik zie torenhoge, oeroude evergreen- en cederbomen die verdwijnen in het wit van de vallende sneeuw. Ze zijn zo mooi, en ze spreken van macht en wijsheid in hun majesteit.

Nu ben ik er. Een vriendelijke waterval die over glinsterende rotsen valt en overgaat in een beekje dat door zachte bosgrond kronkelt, bedekt met het fluweel van levendig groene mossen.

Ik zit op mijn hurken. Mijn ogen vallen op een kleine, tere, met sneeuw bedekte bloem, waarvan de bloemblaadjes nauwelijks te onderscheiden zijn van het pure wit van de sneeuwvlokken die erop rusten.

Er komt een gevoel op. Het welt op uit een plaats diep van binnen, en wordt dan omgezet in woorden die niet worden uitgesproken voor menselijke oren, die maar al te vaak niet kunnen horen, maar voor het Leven dat de Waarheid van het gesprokene al kent:

Wij zijn Eén.

Ik geef jou mijn vrede.

Niet zoals de wereld geeft, geef ik aan jou.

Een vreugde begint van me uit te stralen als stromen van energie. Het stroomt uit mijn vingertoppen en via mijn voeten naar de aarde. Staande richt ik mijn blik naar de hemel en roep: "Ik en Mijn Vader *zijn Eén!*"

Ik draai en wervel, en lach hardop. Ik omarm bomen, mos en bloem en open mijn mond voor de vallende sneeuw. Ik raak aan heilige intimiteit.

Na enige tijd, hoewel ik geen idee heb hoe lang, is het alsof de bomen zeggen: “Nu is het tijd om weg te gaan.” Ik wandel het bos uit, ga terug naar mijn truck, en begin van de berg af te rijden.

Het wordt met de grootste helderheid gezegd, het galmt door me heen van mijn oren tot mijn tenen, zodat ik opzij kijk, verwachtend dat Hij op de passagiersstoel zit, terwijl ik met mijn voet op de rem trap en tot stilstand kom.

"Jouw appartement wacht op je."

Net zo plotseling laat dat merkwaardige gevoel mijn cellen los; een vloeibaar licht dat zich terugtrekt als een golf van de kust. Ik ben weer alleen, zittend in mijn truck op deze houthakkersweg. De weg die voor me ligt, kronkelt naar beneden en leidt me terug naar de wereld, de wereld die zo echt lijkt, maar - als ik nadenk over wat Jeshua me leert - is er wel iets echt?

Het conflict komt in mij op als mijn geest even met zichzelf in gevecht is, maar lost op als een geheel nieuwe gedachte opkomt: misschien leidt deze weg niet *terug* naar de wereld, maar er *doorheen*. Waarheen?

Mijn voet gaat langzaam van de rem naar het gaspedaal.

*****

Met de extatische ervaring van zojuist nog vers in het geheugen, kies ik ervoor te vertrouwen op de uitspraak over mijn appartement, en ernaar te handelen.

"Hallo Kendra." We omarmen elkaar bij de deur, ik doe mijn jas uit, en we gaan in de keuken zitten.

"Hallo vreemdeling, waar heb je gezeten?" vraagt ze, terwijl we gaan zitten.

Met iemand anders zou ik mijn ervaring in de bergen misschien niet delen. God zij dank voor dit geweldige menselijke wezen, dat alles over mij weet en *toch* van mij houdt! Ik vertel haar alles wat er gebeurd is, vooral over het appartement dat op mij wacht.

"Nou, wat denk je dat het betekent?" vraagt ze, maar haar glimlach zegt iets anders: "Kies, Marc. Of je gelooft het of je gelooft het niet."

Ik weet op dat moment dat mijn vriendin me aanspoort, me helpt, me steunt. Leraren zijn overal om ons heen, constant.

"Ik denk dat het niets betekent, behalve als ik er iets mee doe. Dus laten we het uittesten. Waar is de krant? Als het appartement beschikbaar is, vind ik het daar." Maar ik ben zenuwachtig. Wat als het er niet is?

Kendra brengt me de krant, en is bezig in de keuken, terwijl ik advertenties aanstreep en begin te bellen naar elke beschrijving die ook maar enigszins aantrekkelijk klinkt. Na een aantal telefoontjes begint de depressie toe te slaan, of -

op z'n minst - mijn oude vertrouwde twijfel. Ik heb de krant verschillende keren doorgespit, heel systematisch. Het gebeurt gewoon niet.

Uiteindelijk zie ik een advertentie. Het appartement is dicht bij een speciale buurt waar ik ooit gewoond heb. De huur is veel hoger dan ik me kan veroorloven. "Ik denk dat ik hier maar eens ga kijken."

Een uur later ben ik terug, een beetje ontmoedigd. Dit was beslist niet de goede plek. Plotseling betrap ik mezelf. Nee, ik ga niet mijn schouders ophalen, concluderen dat ik een levendige fantasie heb, en het allemaal vergeten. Het is gebeurd. Ik hoorde die stem zo duidelijk.

*****

"Kendra, dit is om gek van te worden. Waarom maak ik dit eigenlijk mee?"

"Ze maken het ook nooit gemakkelijk hè?", zegt ze vriendelijk, doelend op onze onzichtbare gidsen.

"Geef me de krant nog eens!" Ik ruk hem bijna uit haar hand en kijk weer naar de advertenties. Ik blader door de eerste pagina, dan de tweede, dan de derde, tenslotte de vierde. Mijn ogen stoppen, mijn adem stukt. Er staat een kleine advertentie, ingeklemd tussen twee die ik eerder had omcirkeld en gebeld.

Te huur. Groot, met één slaapkamer.

Uitzicht op zee. Beschikbaar per 1 dec.

Ik kan niet geloven dat ik het eerder niet gezien had. Het moet er gestaan hebben.

"Hallo, ik bel over het appartement dat te huur staat."

"Er is een bezichtiging om 16.00 uur. De dame lijkt er vrij zeker van dat ze het zal nemen, maar als je wilt kijken, kom gerust langs."

"Ik zal er zijn. Wat is het adres?"

"Marc, je straalt! Wat is er aan de hand?" vraagt Kendra, terwijl ze me mijn jas overhandigt.

"Het is één blok verwijderd van het appartement dat ik had in North End nadat ik terugkwam van college. Hetzelfde uitzicht op Commencement Bay, dezelfde rust en stilte. Mijn favoriete plek om te wonen!"

"Oh, God, ik krijg weer rillingen, Marc! Het is van jou!"

Even neemt mijn rationele kant het weer over. Ik kan hier toch niet zonder meer in meegaan? Wat als het niet doorgaat? Omdat ik dat risico niet helemaal wil lopen, reageer ik nonchalant: "Er is nog iemand die het vóór mij bezichtigt. Als zij het

neemt, was het gewoon niet de bedoeling." Ik heb mezelf tenminste een uitweg gegeven.

Kendra houdt haar hoofd schuin en de blik in haar ogen lijkt te zeggen: "Je weet verdomd goed dat dit het is." Ze heeft me weer te pakken. Waar zijn goede vrienden voor?

Ik kom er net aan als de vrouw die het appartement heeft bekeken de trap afkomt. "Ik denk erover na, ik bel je morgen," roept ze tegen de hospita. Als ze me ziet, glimlacht ze en zegt: "Huur het nog maar niet, oké?"

Ik zie het appartement nauwelijks. Ik ga niet eens de slaapkamer of de badkamer in. Ik zie het uitzicht, de lichtjes op het water, de tankers rustend in de kalme haven. Belangrijker nog, ik *voel* het. Dit is het. Wat dacht je daarvan? Het wachtte op me!

*****

22 november, 1987

Het is 3 uur; 3:22 om precies te zijn. Ik ben, of was, vast in slaap. Terwijl ik onrustig begin te woelen, word ik verder gewekt door een zachte stem die, deze keer, dringender aanvoelt:

Marc, sta op en schrijf.

"Shit" is mijn enige gedachte. Het is 3:30 's morgens, en niemand staat op om 3:30 's morgens omdat één of andere stem hem dat suggereert.

*Marc, sta op en schrijf.
De communicatie zal om deze tijd
heel gemakkelijk gaan.*

Oké, oké. Ik ben, met tegenzin, toch al wakker.

"Hmmm," denk ik bij mezelf terwijl ik met de pen klaar zit, "als het altijd zo gaat moet ik eraan denken mijn bril klaar te leggen." Volgende keer.

Nu, beginnen we.

*Denk niet dat je de stroom van je leven kunt sturen
vanuit het perspectief van je bewuste denkkeest.
Die is niet ontworpen met die capaciteit,
want zijn doel is daar niet te vinden.
Ik wil je vragen om volledig te accepteren
dat de denkkeest niet ontworpen is om regisseur,*

maar om dienaar te zijn.

Een dienaar waarvan?

*Van de stroom van je leven,
die mysterieuze beweging van het Leven door je heen.*

*Het is de beweging
die voortkomt
uit de Vader
en dient te worden uitgevoerd
door de Zoon
die deelneemt aan de Verzoening.*

*Er is geen controle over,
want het concept controle -
zelfs de behoefte eraan -
ontstaat slechts na de verwarring
in de illusie van Afscheiding.
Want waar zou je controle over willen hebben
Behalve over wat je wantrouwt?*

*Sta hier even bij stil,
en dan gaan we verder.
Ik wil het hebben over
je ervaring gisteren in de bergen
waar je zo van begint te houden.
Ten eerste,
is het niet duidelijk
dat je al voorbij de erkenning bent
dat er maar één Denkgeest is ?
Want woorden die de wereld heeft beoordeeld
als behorend tot Mij alleen
als de enig geborene van de Vader
kwamen uit jou voort zonder gevoel van afscheiding.
Jij was, in feite,
de Denkgeest die deze woorden uitsprak.*

*Om te verduidelijken:
op dat moment
koos je ervoor om toe te staan
dat het ware erfgoed van je wezen
bewust doorleefd werd,
dat niveau van de Denkgeest*

*dat heel en compleet is,
"...van één substantie met de Vader."
Dit niveau is het enige niveau
waarvan gezegd kan worden dat het Werkelijkheid bezit.
Al het andere is illusie,
geboren uit de keuze om te bestaan
in de flinterdunne fantasie van de Afscheiding.
Het is precies deze erkenning
waarnaar de kinderen van God moeten worden geleid.
De Zoon is één Denkgeest.
Hij reageert op de impuls van de Vaders gedachte,
die scheppend is,
en voert deze gedachte uit,
scheppend naar het uitdrukkelijke beeld van de Vader.
Want beeld is de vorm
van de heilige gedachte van de Vader.*

*Toch wil ik toevoegen
dat wat we hier
de 'heilige gedachte' van de Vader noemen
geen beeld is;
het is niets dan de stroom van leven,
de matrix van waaruit
de Zoon de impuls voor Zijn werk haalt.
Die matrix kan omschreven worden als Onvoorwaardelijke Liefde.
Aldus,
wanneer een denkgeest is ontwaakt
tot de waarheid van zijn identiteit,
is zijn scheppende uitvoering altijd liefdevol.
Zijn scheppingen verbeelden wat de Vader is,
en bieden een mogelijkheid voor denkgeesten
die in de slavernij van illusie bestaan
om getuige te zijn van het beeld van wat alleen Werkelijk is.
Wanneer zichtbaar gemaakte Liefde wordt aanschouwd,
kan het worden herkend,
en een beweging naar verlichting wordt gemaakt,
zonder inspanning.*

*We kunnen zeggen
dat de denkgeest wordt aangeraakt en voor een moment -
hoe vluchtig ook -
het hoogste goed herkent dat voor hem beschikbaar is.
Om deze reden*

dient elke daad van liefde gekoesterd te worden.

*Alle denkkeesten zijn kanalen van liefde,
in de mate dat zij ervoor kiezen om wakker te zijn.
De denkkeesten van de mensheid
zijn bedwelmd met liefde.
Zij verlangen naar liefde
omdat de Waarheid over wie ze zijn,
en wat alleen Werkelijk is,
noodzakelijkerwijs binnenin hen is.*

*De ontwaakte Zoon
voert slechts de beweging van het Leven uit,
wat Liefde is, die uitgaat van de Vader,
ten behoeve van hen die slapen.
De kinderen van God zijn in waarheid,
aspecten van de eniggeboren Zoon.*

*Dus,
alle gegeven liefde is eigenliefde,
want,
zoals je begint te herkennen,
zijn wij elk onze broeders hoeder
vanwege de eenvoudige waarheid
dat we onze broeder **zijn**.*

*Bekeken vanuit het illusoire perspectief
van Afscheiding,
is dit onbegrijpelijk.
Bekeken vanuit het perspectief
van de Werkelijkheid,
is het de meest voor de hand liggende,
en eenvoudigste,
van feiten.
Je begreep heel juist -
toen je liefde ervoer
in de relatie van een moment
met een besneeuwde bloem -
dat wanneer alle kinderen van God
zichzelf toestaan
een eenvoudige verklaring uit te spreken,
zonder een spoor van weerstand
of zelfbewustzijn,
dan zal de Verzoening voltooid zijn,*

op aarde zoals in de hemel.

De verklaring is deze:

"Ik en Mijn Vader zijn Eén".

Nou, Marc,

ga maar weer slapen.

Maar weet dat de dag snel zal komen

dat er geen slaap meer is in de denkkeest

van de eniggeboren Zoon,

als hij op jouw geliefde aarde

de enige gedachte van de Heilige Vader uitvoert.

Weet ook,

dat jij de geliefde Zoon bent,

"in wie Ik welbehagen heb".

Je bent altijd gezegend.

Je hoeft alleen maar je armen uit te strekken

met de palmen open en opgeheven,

en de overvloed van de tafel van de Vader

zal je geschonken worden.

Het is eenvoudigweg toestaan

dat die erkenning wordt gemanifesteerd.

Wees gezegend.

Amen.

Hoofdstuk 4

*Er is niets,
absoluut niets,
dat je kunt creëren
dat niet een uitdrukking is
van je verlangen om te ontwaken.*

9 december, 1987

Dus hier ben ik. Ik ben in mijn appartement getrokken. Het is precies goed. Zelfs vanuit de keuken kan ik over de daken uitkijken op Commencement Bay, zonder dat ik de afwas hoeft te onderbreken! De afgelopen week heb ik ervan genoten 's avonds thuis te komen en te zitten in de enige stoel die ik heb, hier bij het raam van de eetkamer, met uitzicht op de haven. Dit weekend ga ik een heel oude en versleten bank en stoel ophalen, van het antieke soort met grote, dikke armleuningen, en hoge, ronde rugleuningen, en met de hand gesneden houten poten. Nu ik aan deze eenvoud begin te wennen, zal het hier bijna volgepropt lijken.

Zachtjes heen en weer schommelend, de stilte in me opnemend, merk ik nauwelijks dat het begint te schemeren en het licht wegsijpelt in de nacht, waardoor de grenzen tussen water en sleepboot, tussen aarde en hemel vervagen.

Ja, ik voel de vibratie beginnen. Ik schrik er niet meer van, want ik weet dat het alleen maar zal aanhouden tot ik het herken, zoals iemand op je deur klopt, eerst zachtjes, dan luider en luider tot er wordt opengedaan. Ik geef de voorkeur aan zachtheid, dus ik pak achteloos pen en papier van het nabije buffet en ga terug naar mijn schommelstoel.

Nu beginnen we.

Hallo Marc.

"Hallo Jeshua!"

*Dankjewel dat je Mij toestaat
dit gesprek met je te voeren.
Ik wil eerst mijn gevoelens met je delen
over je levenssituatie nu.
Ik denk dat je weet wat ik hiermee bedoel.*

"Nou, als ik het niet weet, zal het zeker duidelijk worden gemaakt!"

*Ja, dat zal het.
Je twijfel over de geldigheid
van je ervaring met Mij,
geeft slechts duidelijk de mate aan
waarin je nog steeds in de greep bent
van je geloof in Afscheiding.
Want twijfelen aan dit communicatieproces
is het ontkennen van je eigen ervaringswerkelijkheid of -
om het ronduit te zeggen -
het ontkennen van je eigen bestaan.
Want een deel ontkennen, is het geheel ontkennen.
De betekenis hiervan is van het grootste belang.*

"Waarom?"

*Simpelweg omdat het ontkenning
van je eigen Zoonschap inhoudt.
Begrijp je dat?
Verlichting is beangstigend vanuit waar jij bent,
omdat je inziet dat er geen sprake is van
'gedeeltelijk' verlicht zijn.
Je leeft of in duisternis of in licht.*

*Elk ander perspectief
komt slechts voort uit het verlangen van het ego
om je huidige vorm van bestaan te valideren
die -
vanuit mijn perspectief -
slechts niet-bestaan is,
want de waarde ervan wordt
gereduceerd tot vrijwel niets,
wanneer afgezet tegen de waarde
van leven als de Zoon.*

*"Ik kom te vuur en te zwaard."
Deze woorden heb ik inderdaad uitgesproken,
om te benadrukken dat mijn doel was,
en is,
om het menselijk bewustzijn los te houwen
uit zijn dwaze verliefdheid op illusie.
Zoals je weet,
heeft het symbool vuur altijd transformatie uitgedrukt.
Het verbranden van materie
schept ruimte voor het nieuwe.
Het zwaard splijt wat het treft.
Het scheidt een geheel in delen,
en stopt doeltreffend wie dan ook wordt geraakt.*

"Jeshua, soms - zelfs nu, terwijl ik deze woorden haastig opschrijf - voel ik hier angst bij. Waarom?"

*Dat is een goede vraag, Marc.
Waarom **ben** je er bang voor?
Ik heb de strekking van het antwoord laten doorschemeren,
maar je weet heel goed dat jij het bent
die deze situatie moet verhelpen.*

*De ultieme verantwoordelijke daad
is om werkelijk te reageren op je oorspronkelijke creatieve handeling -
afscheiding van de Heilige Vader -
en deze te herstellen.
Ik heb eerder met je gedeeld dat dit
wordt bereikt door **toe te staan**.
Nu, als het **toestaan** is
dat de Zoon naar de Vader terugbrengt,
moet het dan niet alleen maar **weerstand** zijn
dat het geloof in afscheiding in stand houdt?*

"Op een of andere manier, voelt dat heel waar."

Zo moet het zijn.

*Marc,
je hebt jezelf naar deze plek gebracht
als reactie op de vermeende beperkingen
die je van buitenaf opgelegd worden.
Toch erken je volledig
dat er niets buiten je is
met de macht om je te beperken
zonder jouw toestemming ervoor.*

*De enige vraag hier is:
hoe zul jij reageren op wat je gecreëerd hebt?*

*Ik laat je dit weten: er is niets,
absoluut niets,
dat je kunt creëren
dat niet de uitdrukking is
van je verlangen om te ontwaken.
Noch kan er ooit een creatie van jou zijn
die niet het juweel in zich draagt
van je verlichting.*

***Toestaan** is altijd de sleutel,
Stilte de poort.*

*Mijn aanbod aan jou vanavond
is dat je je het doel van je ziel herinnert
om hier te komen.*

*Je hebt doelbewust
een omgeving van stilte gecreëerd.
Het is allemaal opgezet voor jou,
door jou,
omdat jij weet wat bovenal
belangrijk is.*

*Wil je de sleutel niet gebruiken die je hebt ontdekt,
nu de erkenning er is
dat je in de deuropening staat?*

*"Klop en er zal je worden opengedaan."
Natuurlijk zal dat gebeuren.
Op de deur kloppen
vanuit de houding van heldere erkenning
van jouw eigen creatie,
is uitdrukking geven*

*aan de kracht van de **intentie**
om het Koninkrijk binnen te gaan.
Dit binnengaan is slechts een verandering van positie,
het aannemen van een nieuwe "houding."
Het is het verschil
tussen Licht en duisternis,
tussen Werkelijkheid en illusie, tussen - zullen we zeggen -
Zijn en niet-zijn.*

*Je zult me nooit horen instemmen
met je volharding in de illusie
alleen om je ego te sussen.
Dat zou jou een zeer slechte dienst bewijzen.*

*Ik ga nu,
toch blijf ik altijd.
Ik ben,
maar ik ben alleen maar jou.
In stilte,
ben je gekomen om Mij te horen.
In stilte,
zul je Mij leren kennen.
Luister goed,
want ik ben je eigen hoogste zelf.
Ik ben het Zelf van alle mensen.
Ik ben de Christus,
de enig geborene van de Vader,
en **dat** is wie jij **bent**, altijd.*

*Onthoud, **laat toe**.*

Zegeningen voor jou.

Amen

*****

17 december 1987

Het is zo'n dag geweest. Druk, te druk! Zo'n "ik-ben-vergeten-te-lunchen-en-wie-heeft-daar-überhaupt-tijd-voor?" dag. Ik baan me een weg door het verkeer aan het eind van de middag, rijd snel door een stoplicht dat net op rood springt en schiet dan de oprit van de bank in die op het punt staat te sluiten. Ik glimlach smekend naar de loketbediende die even pauzeert - het rolgordijn al vastheeft - en dan teruglacht en het metalen bakje naar mij toe schuift.

Terug op de weg, ben ik al halverwege thuis - nog steeds door het verkeer slingerend - voor ik me realiseer dat het oké is om nu rustiger aan te doen. Ik merk dat mijn

ademhaling kort en snel is, ontspan bewust mijn buik en borst, en concentreer me erop mijn adem op natuurlijke wijze een dieper, vloeiender ritme te laten vinden. Mijn voet laat het gaspedaal een beetje los en ik word me bewust van mijn omgeving: de oude man die langzaam over het trottoir loopt, gevallen bladeren op straat die zachtjes dansen in de bries, een paar zeilboten in de haven.

Deze keer is er geen aankondiging van zijn aanwezigheid, tenzij ik te opgefokt was om het te merken.

Marc, pak je bijbel, en lees Mattheus 7:5-8.

Ik schrik ervan en kijk om me heen; ik reageer op deze suggestie alsof ik bang ben dat iemand het gemerkt heeft. Tegelijk met de woorden komt er een beeld op van mijn Bijbel die open op een tafel ligt. Alle woorden op de opengeslagen bladzijden zijn rood, wat aangeeft dat deze woorden aan Jezus worden toegeschreven.

'Juist,' denk ik bij mezelf. 'Waar komt dat nu weer vandaan?' Ik voel de bekende emoties: weerstand en subtiele angst. Ik wil hier echt niets mee te maken hebben. Kan ik niet gewoon naar huis gaan en televisie kijken, of iets anders alledaags en normaal? Ik heb geen televisie. Misschien is het nu een goed moment om er een te kopen.

"Zelfs als ik mijn bijbel open, zullen de verzen waarschijnlijk allemaal in het zwart zijn. Ha!"

Eenmaal thuis houd ik me onmiddellijk bezig met heel belangrijke dingen, zoals mijn kasboek bijwerken, stof afnemen (waarschijnlijk de eerste keer dat stof afnemen ooit een prioriteit is geweest), en zelfs stofzuigen.

Nadat ik al die 'essentiële' klusjes heb gedaan, ontspan ik me en begin ik enkele rustige, vloeiende yogahoudingen uit te voeren, genietend van het gevoel dat mijn lichaam beweegt en zich uitstrekt, terwijl ik diep en gelijkmatig ademhaal, en geniet als de stress en de vermoeidheid van de dag lijken op te lossen.

Ik ben erin geslaagd Jeshua's suggestie te vergeten. Dan valt mijn blik op mijn Bijbel, bedekt met stof, half begraven in het halfduister onder boeken en papieren op de onderste plank van mijn boekenkast. Als ik niet met mijn gezicht op de vloer had gelegen, zou ik hem helemaal niet hebben kunnen zien.

"Verdomme. Daar gaan we weer." Dat vertrouwde gevoel is er weer. Ik pak mijn bijbel uit zijn graf - wanneer heb ik dat ding voor het laatst opengeslagen? - en blader er aarzelend doorheen tot ik Mattheüs, hoofdstuk 7, verzen 5-8 vind en lees:

"Gij geveinsde! werp eerst den balk uit uw oog, en dan zult gij bezien, om den splinter uit uws broeders oog uit te doen."

Geeft het heilige den honden niet, noch werpt uw paarden voor de zwijnen; opdat zij niet te eniger tijd dezelve met hun voeten vertreden, en zich omkerende, u verscheuren.

Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.

Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden."

Beide pagina's, elk woord van elk vers, zijn rood gedrukt. Dan, zijn bekende stem:

Nu, beginnen we

*Marc, deze vier verzen moeten samen gelezen worden;
ze zijn van groot belang voor het
ontwakend bewustzijn.
Ben je je bewust van wat de balk is?*

*****

Als ik erover nadenk, zie ik eerst een balk, of iets heel stevigs dat vastzit in iemands oog en zijn zicht belemmert. Maar het beeld voelt niet helemaal goed. Dan verschuift het beeld en zie ik een straal vanuit de ogen naar een andere figuur gaan. De straal is veelkleurig. Het voelt alsof ik iets heb begrepen.

"Het is het zien van de andere persoon. Het is, hmmm..." Ik zoek naar woorden.

*Het is oordeel, Marc.
Het is het oordeel dat eerst uitgedreven moet worden,
want het is je enige tekortkoming.
Zo zal je gedrag tegenover je broeder
onvermijdelijk een poging zijn om hem te redden
op basis van **jouw** egocentrische opvattingen.*

*Echter,
alleen Liefde kan wezenlijke verandering teweegbrengen.
Er kan geen Liefde bestaan
waar al oordeel is,
want oordeel is de ontkenning van liefhebben.
Vers zes wordt bijna altijd gezien
door de ogen van het oordeel.
"Honden" en "zwijnen" worden afgeschilderd als minderwaardig.
Dit is niet zo.
Zij vertegenwoordigen het niet-ontwaakte bewustzijn.
Zij 'vertrappen' wijsheid vanuit hun onschuldige onwetendheid,
en 'verscheuren' je met alles wat ze weten:*

*ego's gebruiken andere ego's.
Het is alles wat ze weten.*

*Het is nooit jouw verantwoordelijkheid
om je wijsheid naar de slapenden te brengen,
maar om de sleutels van verzen zeven en acht te volgen:
geef wanneer er om gevraagd wordt,
want zonder te vragen,
is er geen plaats waar wijsheid kan worden ontvangen.*

*Voordat je je broeder helpt,
"Vraag, en het zal je gegeven worden"
welke stappen je moet volgen.
Argumenteer niet met wat je hoort,
want het is de stem van de Vader
gegeven door de Heilige Geest
die je hoort.
Jij kunt niet weten wat je broeder nodig heeft,
hoewel je oordeel je zal doen geloven
dat je het weet.
Hoe kan dit in jouw leven worden toegepast?
Denk hier eens over na.*

Wees gezegend.

Amen

*****

18 december 1987

Ik heb laat gegeten, en kijk ernaar uit om gewoon in mijn schommelstoel te zitten en over de haven uit te kijken naar de boten, te zien hoe de laatste sporen van de schemering plaats maken voor de nacht, en te nippen aan een kop warme chocolademelk alsof dat de enige ervaring is die je in dit heelal kunt hebben. Vanavond dus niet.

Hallo, Marc.

Ik wacht even en geniet van het gevoel dat Zijn aanwezigheid met zich meebrengt. Een sublieme vrede.

Het is ietwat moeilijk om te schrijven met je ogen dicht.

Met tegenzin open ik ze, even bang dat de verbinding verbroken zal worden. Dat is niet zo.

Nu, beginnen we.

*Hoeveel afstanden zijn er overbrugd?
Welke paden zijn bewandeld?
Hoeveel levens in een oogwenk?*

*Want voorwaar, ik zeg je,
wanneer de ziel voor het eerst ontwaakt uit haar lange sluimering,
komt er een beweging op gang die nooit meer kan worden ontkend.
Hierover heb ik met je gesproken.
Het hoeft ons hier niet bezig te houden.*

*Wat ik zal bespreken komt nu tot ons
als een afspiegeling van de huidige tijd,
en de tijd die nog zal komen,
binnenkort, in jouw beleving van de voortgang van gebeurtenissen.
Want weet dit:
de toekomst is een tendens die op huidige keuzes rust.
Niet van dingen die je gelooft of ziet,
maar op het **gevoel**
dat je laat doordringen in je hart.*

*Luister goed:
de vrede die alle begrip te boven gaat
zal zich onvermijdelijk openbaren
als zichtbare vrede op aarde.
Het streven naar vrede,
alhoewel gezien als nobel
door de ogen van jouw wereld,
leidt nergens toe als er niet eerst vrede is
in het hart van hem die handelt.*

*En daarom,
"Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn Gerechtigheid,
en al deze dingen zullen u worden toegeworpen."
De wereld heeft deze woorden niet gehoord,
Uitgesproken door mij tot de wereld,
maar door mij gehoord uit de mond van een Leraar die wij allemaal kennen.
Je weet over wie ik het heb.*

*Lieve vriend,
de tendens waar we het over hebben
is dat wat bekend staat als opschudding,
is dat wat bekend staat als krachtsinspanning,
want kort is de tijd
dat de aarde niet langer zal wachten
op het ontwaken van de zoon des mensen.*

*Zij wier hart zich roert, en die de grenzen
van sociale middelmatigheid beginnen te overstijgen
luisteren nog steeds niet diep genoeg.
Want de weg is gemakkelijk,
en de last is licht.*

*Verlang het Koninkrijk boven alles.
Dan,
laat de erkenning toe
dat jij het Koninkrijk **bent**
dat wordt herinnerd.
En daarbij,
rust in de vrede
die voor altijd alle begrip te boven gaat.
Hierin ligt het hart van alle evangeliën.*

*En welk begrip wordt te boven gegaan,
behalve dat van de wereld?*

*Vertrouw niet op hen die dag zien in het duister van de nacht.
Want wat zij zeggen dat iets is,
is het niet.
En wat het wel is,
weten zij niet.
Noch vragen zij,
want de vraag is nog niet in hen geboren.*

*Luister niet naar hen die spreken,
en toch niet weten wat ze zeggen.
Hoor alleen de stem van de Vader,
die tot je spreekt door de Trooster.
Hij wordt alleen gehoord als je rust.
Hij wordt alleen gehoord als jij stil bent.*

*Is de Weg nog niet duidelijk?
Verlangen, toelaten, rust.
Want in stilte is volmaakte rust,
en hier klinkt het altijd-zo-zachte geluid
van de stem van de Trooster
als klanken uit een kristallen glas.
Daar is zekerheid,
en daar alleen.*

*Geliefde broeder,
we komen omdat we van je houden.
Je bent alles wat de Vader je geschapen heeft te zijn.*

*Eén gedachte, compleet.
Daarom,
wees dat wat je bent,
en jij **bent** het Licht van de wereld.*

*Welke waarde heeft je lijden gehad?
Niets anders dan een ervaring van een ogenblik,
een plotselinge fantasie.
Het heeft je niet gevoed,
behalve met de illusie van voeding.*

*Lijden is niets anders dan het verdragen van Afscheiding;
het omarmen van iemands enige gedachte.
Het is tijd om je fixatie los te laten.
Door dit te doen,
en dit beloof ik je,
Ik - die de enig-geborene van de Vader ben -
zal die gedachte oplossen in de schittering
van een niet te bevatten Licht:
het Licht dat jij bent.
En het zal zijn alsof de gedachte er nooit geweest is.*

*Hierin ligt de betekenis van woorden
vaak gelezen,
maar zelden begrepen:
"Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven,
en niemand komt tot de Vader
dan door Mij."
Zij die Mijn visie willen delen
hebben maar één plicht:
te kiezen,
helemaal,
te rusten in de Vrede die ze al zijn.
Niet hunkerend naar de wereld,
maar boven alles alleen het Koninkrijk
van de gezegende Vader plaatsend,
God dienend, niet door te handelen,
maar door de aanwezigheid van het Koninkrijk lief te hebben
boven ingebeelde fantasieën,
of dat wat de wereld is.*

*"Want als iemand de wereld liefheeft,
is de liefde voor de Vader niet in hem."
Hoe velen durven deze eenvoudige waarheid te aanvaarden?
Het is de sleutel,
vrijelijk gegeven aan iedereen die door
het oog van de naald wil gaan.*

*Ik houd van jou.
Kan ik iets anders doen dan liefhebben wat IK BEN?
Voor wie het niet ziet,
de gloed van jouw glorie straalt vóór Mij.
Ik zie niets dan Mijzelf,
de Zoon van God.*

*Kijk met deze ogen, en deze alleen.
Hierin ligt de redding van de wereld.
Zegeningen, Marc.
Liefste, de tijd is nabij.
Ga,
in liefde,
en vrees niet.*

Amen.

*****

20 december 1987

Nu, beginnen we

*Marc, ik wil je vragen om nog eens je Bijbel te openen,
en wij zullen je naar de woorden leiden
die je op dit moment het meest nodig hebt.*

Ik loop naar de boekenkast, pak mijn Bijbel (God, twee keer in een paar dagen; mijn moeder zou geschokt zijn!) en ga zitten.

"Nou," denk ik bij mezelf, "wat moet ik deze keer in vredesnaam lezen?" Nee, dat is niet de juiste houding, laat de verwachtingen gewoon varen. Snel word ik stil. Dan:

Ga naar Marcus 4:9 en begin te lezen.

Alles is weer rood. Houden deze 'toevalligheden' dan nooit op? Kan er nou niet ergens iets fout gaan? Ik bedoel, nu ik begin te beseffen dat hier echt iets gaande is, en als ik geen manier kan vinden om het weg te redeneren, dan zal ik er iets mee moeten. Waarom bezorgt me dat altijd koude rillingen van angst?

*"En Hij zeide tot hen: Wie oren heeft om te horen, die hore.
Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods..."*

Ik voel een plotselinge ervaring, als een golf van energie die langs mijn ruggengraat omhoog springt.

*Marc,
onthoud deze woorden altijd,
en twijfel aan je reis zal je niet overweldigen.
En ga nu naar Johannes 5:10.*

Ik begin een verhaal te lezen over hoe Jezus een man genas op de Joodse sabbat, en hoe de Joden hem wilden doden niet alleen omdat hij een wet had overtreden, maar ook omdat hij aanspraak had gemaakt op gelijkheid met God.

Ik lees verder tot ik bij vers 23 kom.

“Opdat zij allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, Die Hem gezonden heeft.”

*Ik vraag nadrukkelijk om aandacht
nu ik spreek over deze les.
Want zij die hun tempels bouwen
en daarin binnengaan,
met alleen een smeekbede
tot een beeld van Mij
gevormd in de gedachten van de mens,
en daarbij denken dat zij "de Zoon eren",
moge het duidelijk zijn dat zij Hem niet eren.*

*De Zoon is één,
zonder een tweede.
Wat betekent dit?*

*Ik ben niet de Zoon,
en jij een 'tweede' die gered moet worden.
Ik sta niet boven jou.
Ik ben de Zoon,
zoals jij dat ook bent.
Want de Zoon woont in ieders hart,
in dit of een ander universum.
Oneindig,
zonder grens.
Hoe,
kun je Mij dan eren
zonder de Zoon te eren
in jezelf,
de Zoon die jij bent?*

*Er is een grote waarheid
gegeven door de zieners uit het Oosten,
die jij kent als 'Brahman-Atman'.
Het betekent simpelweg dat de geest*

*die in een mensenhart woont -
de geest die hij is,
vóór de vereenzelviging met illusies -
de enige geest is die in alle leven woont:
Brahman, of God de Vader.*

*Daarom,
moet eerst de Zoon geëerd worden
die in je eigen hart woont.
Alleen daardoor
is het mogelijk Mij te eren.
Alleen op deze manier is
Mij eren Hem eren die Mij gezonden heeft,
evenals Hij jullie heeft gezonden -
ieder van jullie -
om de volheid tot uitdrukking te brengen
van de Liefde die Hij is.*

*En als de Zoon niet in alle dingen zou wonen,
zou ik je niet gezegd hebben:
“Splijt een stuk hout, ik ben daar.
Til een steen op en je zult mij vinden.”*

*Kijken in het hart van alle dingen
is het aanschouwen van de luister
van de Zoon.
Hierin wordt het mysterie van het Koninkrijk gekend.
Zie, Ik ben altijd bij je,
want wij zijn slechts Eén,
de eniggeboren Zoon.*

*Dit is genoeg voor vandaag.
Ik ben blij dat je bezig bent
je weerstand tegen Mij op te geven.
Daardoor zal er een vrede groeien
die je je slechts vaag hebt voorgesteld,
en je voorstelling
is slechts een schaduw van de herinnering
aan dat Licht,
waaruit je bent voortgekomen.*

*De Verloren Zoon is iedere ziel,
de Zoon gehuld in zijn keuze
te vergeten wie hij is,
om een droom te dromen die zich
voltrekt in niet meer dan een ogenblik.*

*Zo is ook,
ontwaken uit de Droom
geen grotere inspanning
dan het openen van je ogen.*

*Laat de ogen van de Zoon,
die aan iedereen gegeven zijn,
nu open zijn.*

Amen

*****

22 december 1987

Nu, beginnen we.

*Hier zal ik met je spreken
over de glorie
die op de aarde zal komen.
Want zoals het geschreven staat
zo zal het zijn.*

*En in die dagen
zal er uit de hemelen een klank voortkomen,
een klank onbekend aan sterfelijke oren,
maar een klank onmiddellijk herkend
in de ziel van de mens.
Het is de klank van de stem van de Trooster,
die het einde van de wereld aankondigt,
doch niet van de aarde,
noch van ruimte en tijd.
Want het einde van de wereld
is niet het einde van de schepping,
maar de vervulling ervan.*

*Hier zal elk hart getuige zijn van
het ontwaken van de Ene Zoon,
die de duisternis van Afscheiding verdrijft.*

*Dit zeg ik je:
het zal geschieden in de tijdspanne
van jouw laatste leven,
dat nu nog
op jouw geliefde aarde is.
Er zal 'geween en tandengeknars' zijn.
Niet allen wensen de terugkeer van het Licht.*

*Niet allen wensen het ontwaken van de Zoon.
Deze zullen zwoegen,
maar liefdevol worden vastgehouden in de omhelzing van de Vader
die is als een wijze ouder,
en wacht op het einde van de droom van Zijn kind,
ervoor zorgend het niet te verstoren.
Zulk is de kwaliteit van onvoorwaardelijke liefde.*

*Het licht dat komt, wordt op de aarde niet gezien.
Want de ogen van de mens zullen het aanschouwen
overal vandaan.
De slapenden zullen gewekt worden voordat de ogen open zijn,
en zij die druk bezig zijn zullen tot rust worden gebracht,
want eerst zal het in de ziel herkend worden.*

*Haast je dan naar het platteland,
want de aarde zal beven
als het Licht daagt in de menselijke blik.
Verheug je,
en wees buitengewoon opgewekt,
want de Dag des Heren zal nabij zijn.
Want de 'Dag des Heren'
is het ontwaken van de Zoon
in de ziel van al diegenen
die naarstig zoeken naar het Koninkrijk
van de Heilige Vader.
Zij die het niet zoeken
zullen het niet vinden.*

*Marc,
Ik geef je een blijde boodschap.
Wat ik uitspreek is profetie.
Deel het.
Want is het niet de taak van de boodschapper
om zijn boodschap te delen?*

*Alles wat je bent heb je zelf gekozen:
waarlijk,
een boodschapper van het hart.
Vrees de meningen van anderen niet,
want met dit delen begint hun verlichting,
of wordt verdiept.*

*Leef de waarheid die je kent,
en je zult de vrijheid kennen die je zoekt.
Wacht op niemand.*

*Is het niet tijd om dat laatste bevende spoor
van je droom over te geven?
Wil je een druppel water vasthouden
terwijl de onmetelijke oceaan om je heen ligt?
Kom met Mij mee naar huis, liefste.
Waarachtig,
kom naar huis.*

*Rust nu uit.
Elke dag zal ik bij je langskomen,
want we versnellen ons tempo nu,
en er is nog veel op zijn plaats te zetten.
Wees dat wat de Vader je heeft gegeven.
Want zoals ook Ik,
het nodig had om me over te geven,
zo geldt dat voor iedere ziel op ieder vlak
in elk universum.*

*De keuze is eenvoudig:
Leven, of de illusie voortzetten.*

*Diep is onze liefde voor jullie die lijden,
en toch eisen dat je lijden voortduurt.
Diep is onze liefde voor jullie die ons zoeken,
enkel om ons te ontwijken.*

*Jullie hebben gevraagd,
en wij hebben geantwoord.*

*Het einde van de Droom is zeker.
Knik zachtjes ter bevestiging,
en de wereld zal niet meer zijn,
voor altijd verbrand in de vuurzee van Realiteit:
het Koninkrijk van de Heilige Vader.*

*Kom thuis,
geliefde kinderen,
kom thuis.*

Amen

*****

Ik kan niet beschrijven wat ik voel. Misschien voel ik niets. Jeshua's energie is nog nooit zo krachtig, zo direct, zo onverbloemd geweest. Ik voel me alsof ik geen vin kan

verroeren, of een gedachte kan denken. Toch besef ik dat een deel van me hier doodsbang voor is.

Profetie. Het gaat tegen elke vezel van mijn wezen in. Mijn redelijk verstand kan dit niet aanvaarden, maar ik zie duidelijk dat dit alleen komt omdat het 'niet redelijk' is. Op het moment kan ik helemaal niet nadenken.

Plotseling voel ik die energieverandering weer:

Heel goed, Marc.

*Het kan zo makkelijk gaan als je kiest voor de sleutel van **toelaten**.*

En dit gemak voorspelt de zachtheid waarmee het Koninkrijk geboren wordt, terwijl toch in een wereld die het niet wil zien.

Mijn missie was geen zware last.

Noch is het een last als de ziel het Koninkrijk toestaat van binnenuit te schijnen.

Bevrijd jezelf van deze zinloze angst, want je zult niet met inspanning te werk gaan, maar alleen de ongelooflijke vreugde ervaren te worden gedragen in de armen van de Liefde van de Vader.

De weg is licht,

want een ieder die erom vraagt worden de sleutels van het Koninkrijk gegeven.

Je hebt de sleutels ontvangen, aanvaard ze nu.

Gebruik ze om de laatste deur te ontsluiten, want de schat is binnen handbereik.

Blijf je nog langer dralen als je weet dat het nutteloos is?

Kom thuis, reiziger.

Kom thuis, dromer.

Ik geef je mijn vrede.

Amen

*****

26 december 1987

Goedenavond, Marc

"Goedenavond, Jeshua. Hoe komt het dat deze communicatie zo kan lopen, zo..."

Ik zou willen voorstellen dat je dit opschrijft, alsjeblieft.

"Oké"

Nu, beginnen we.

*Geliefde broeder,
begrijp je het nog steeds niet,
of is het alleen maar je weerstand tegen het voor de hand liggende
die zulke vragen oproept?*

"Nou, ja, het is mijn weerstand denk ik."

*Ja, dat is het **enige**.
En wat wil je tegenhouden?
Het Leven zelf dat je altijd hebt gezocht?*

"Iets in mij deinst terug. Ik denk dat ik er bang voor ben."

*Wat ik vanavond met je zal delen
zal een einde maken aan je weerstand
als je maar een klein beetje
overdenkt wat er gezegd wordt.*

*Ten eerste,
het Leven is gemakkelijk te begrijpen.
Het is het vreugdevol stromen van de schepping -
de rechtmatige taak van de Zoon -
die voortvloeit uit de voltooide gedachte van de Vader.
Alle werelden **bestaan** al,
vastgehouden in de Heilige Vader.
Die Gedachte is wat jij bent.
Het is de 'essentiële jij'.*

*"Weest dan volmaakt, het ontbreekt u aan niets."
Want die volmaaktheid is wat jij bent.
Om dat te zijn vraagt vrijwel geen inspanning.
Voor het ego,
is dit volslagen verwarring.
Het is volkomen onbegrijpelijk dat
er niets te doen is.
Eerder heb ik je de sleutels gegeven
en je zou er goed aan doen
om hierover na te denken.*

*Ik ben deel van jou,
zoals jij deel bent van Mij.
Deze deelname
in de vorm van Zijn
eindigt niet.
We zijn één Hart,
één Geest,
één Ziel.*

*Nogmaals, ik wil simpelweg zeggen:
De Zoon is Eén,
er is geen tweede,
en dat alleen is de waarheid van wat je bent.
Door alle weerstand tegen dit feit los te laten
wordt de vrede gevonden, die zeer zeker,
alle begrip te boven gaat.*

*Want als je ontwaakt uit je droom
tot de Werkelijkheid van wie je bent,
eindigt je enige gedachte - die van Afscheiding - voor altijd:
de Vader en de Zoon worden als Eén geopenbaard.
Ik raad je aan niet te proberen
om je vrede te zoeken in de wereld.
Dat is slechts het in stand houden van een illusie
die onvermijdelijk moet verouderen.
Doe het weg zoals een kind doet met een oud stuk speelgoed.*

"Maar is dat niet de ontkenning van het leven?"

*Illusies hebben geen leven.
Je vraag duidt op je weerstand.
Het is je diepgewortelde overtuiging dat de wereld
op de één of andere manier echt **moet** zijn.
De wereld is de illusie van Afscheiding.
De wereld volhardt hierin,
zoals zij wel moet.*

*De strijd die je ervaart,
de pijn die je vermoeidheid teweeg brengt,
je depressie,
je hopeloosheid,
is niets anders dan het gevolg van je monumentale inspanning
om in de wereld te blijven,
om vast te houden aan haar werkelijkheid,
terwijl je er al aan voorbij bent.
Je weigering om dit te erkennen
is een miskennis van je eigen Zelf,*

en is gebaseerd op **angst** voor het Koninkrijk van de Vader.
"Want mijn Koninkrijk is niet van deze wereld."
Laat me dit voor je verhelderen.
Het Koninkrijk bestaat niet ergens anders.
"Want het Koninkrijk der hemelen is verspreid over de aarde,
maar de mens ziet het niet."

Hij kan het Koninkrijk niet zien omdat hij erop staat
de wereld te zien.
Daarom, onderwees ik:
"Gij kunt niet God dienen en de mammon."

Het is eenvoudig onmogelijk om het Koninkrijk binnen te gaan,
en toch in de wereld te blijven.
Zul je verdwijnen?
Mogelijk!
Maar waarschijnlijk niet.

Bedenk,
de wereld is alles wat je waarneemt
vanuit het gezichtspunt van Afscheiding.
Stop hiermee,
en alles wat overblijft is het Koninkrijk.
Laat anderen dit niet bagatelliseren:
het Koninkrijk is net zover van de wereld
als het oosten van het westen,
en toch, als je er niet eeuwig in zou wonen,
zou je er niet zijn.

Er is maar een klein verschil
tussen verlichting en onwetendheid:
intentie.
Je intentie weerspiegelt je keuze:
of voortdurend geloof
in de illusie van Afscheiding,
of de aanvaarding van Verzoening
met de Heilige Vader.

Af en toe raak je aan deze waarheid.
Iedereen doet dat, al is het maar in hun slaap.
Geloof is nooit genoeg.
Want waar er geloof is **in** God,
is er Afscheiding **van** alles wat God is.

"Dit gaat te ver. Ik moet dit beslist allemaal verzonnen hebben."

Natuurlijk doe je dat.

*De 'jij' die de enig geborene van de Vader is
verzint het allemaal.
Zoals jij de wereld hebt gemaakt
door je ene gedachte van Afscheiding,
zo, ook,
schep jij de verlossing van de mensheid.
En is de mens niet slechts de verschijningsvorm van de Zoon
die nog steeds gebonden is aan illusie?*

*Marc,
vele jaren geleden in dit leven,
heb je tot Mij gebeden om naar huis geleid te worden.
Je wist,
toen al,
dat je volkomen was verdwaald.*

*Nooit heb ik je verlaten.
Alles wat je hebt gecreëerd heb ik gebruikt
om je reis van slapen naar waken vorm te geven.
Zo is het voor iedereen die vraagt vanuit het hart,
met een duidelijke intentie.*

*Het Koninkrijk kan niet worden begrepen
door de denkgeest van hen
die vasthouden aan de overtuigingen van de wereld.
Alleen als het einde van de wereld wordt toegelaten
kan het Koninkrijk worden binnengegaan.
De deuren zijn zo talrijk als de mensenzonen.
Voor elk en eenieder is er een eigen deur
die naar het Licht leidt.
Dichterbij dan hun eigen adem,
en flinterdun.*

*Onze tijd is goed besteed vanavond.
Ik kijk uit naar de dag dat
je graag komt,
zonder dat ik je om aandacht hoef te vragen.
Die dag is nu niet meer ver weg.*

*Onthoud,
Ik houd van jou,
want ik houd van Mijzelf.
Daarom,
liefde - zelf-liefde -
is uiteindelijk de enige deur naar het Koninkrijk.
Het is liefde, verloochend op het moment
van die ene gedachte,*

van waaruit alle werelden zijn voortgekomen.

*Ik verlaat je nu,
maar herinner je eraan dat ik bij je ben.
Ik kan nauwelijks ergens anders zijn,
omdat ik ben zoals jij bent:
de Zoon van de Vader,
waarlijk vóór alle werelden geboren.
Alwetend,
alomtegenwoordig.
Is er nog verwondering dat deze uitwisselingen
plaatsvinden?*

Sta hier bij stil.

Amen

*****

28 december 1987

Nu, beginnen we.

*Weet dat het beeld van Mij,
dat je tijdens je meditatie hebt gezien,
volkomen geldig is.*

*Ik ben nu verschillende keren aan je verschenen -
zeven keer in totaal -
want het is niet met fysieke ogen
dat men de essentie ziet
van wat alleen Werkelijk is.
Zien vereist wat innerlijke visie wordt genoemd.
Dit heb je ontwikkeld
tot een hoge graad.*

*Sta me toe hier één gedachte te delen,
één lering, één les.
Natuurlijk kunnen anderen,
hiervan profiteren,
maar om een les goed te ontvangen,
is de mogelijkheid
van ontvangst nodig.
Echt onderricht, dus,
is een kunst die gevoeligheid voor de
ontvankelijkheid van de student vereist.*

*Dit is de gedachte:
In alle dingen,
zal worden ontdekt
wat van de wereld is,
en wat van het Koninkrijk is.*

*Ze zijn maar op één manier te onderscheiden:
dat wat van de wereld is
vraagt dat je het vanuit je ego waarneemt.
Aantrekkingskracht zal gevoeld worden,
een behoefte, een verlangen.
Hierachter kan een gevoel van
rusteloosheid worden bespeurd.
Wanneer je dat herkent,
laat het varen.*

*Dit is het proces
waardoor de wereld wordt bevrijd.*

*Hierdoor,
wordt automatisch ontdekt
wat het Koninkrijk is: vrede.
Hier,
is het directe weten
dat het je aan niets ontbreekt.*

*Aldus,
wordt de wereld draaiende gehouden
door de keuze voor de **kwaliteit** van ervaring
die hierboven is beschreven.
Het Koninkrijk wordt geopenbaard
wanneer deze gewoonte wordt opgegeven.*

*Dit is de essentie van de gedachte,
en je kent hem goed:
"Niets werkelijks kan bedreigd worden.
Niets onwerkelijks bestaat."*

*Beoefen deze les,
en grote verschuivingen zullen zich voordoen.*

*Welnu,
Ik geef je vrede.
Niet zoals de wereld geeft,
geef ik aan je,
want ik ben jouw laatste Leraar.*

*En de student zal zijn als de Leraar,
die het Koninkrijk van de Heilige Vader onderwijst,
die helpt weer een ander te bevrijden
uit de slavernij van zelf-veroorzaakte blindheid.*

*Zo is de Zoon ontwaakt.
Zo wordt de wereld getransformeerd.
Laat het visioen niet los,
want het Koninkrijk zal op aarde worden gekend.
Het zal geschieden
terwijl je nog in dit leven leeft.*

*En dit is het Koninkrijk:
dat de Vader en de Zoon één zijn.
Hierin,
zal de aarde zich verheugen en vrucht dragen
nog niet gezien door de ogen van de mens,
behalve in de verre weerspiegelingen
van een oude herinnering toen de mens in God wandelde,
en het wist.*

Denk aan wat hier gezegd wordt.

Zegeningen voor jou.

Amen

*****

29 december 1987

Diep in mij is er iets gaande. Het is een beroering, een beweging die begint op een plaats zo diep vanbinnen dat het voelt alsof ik een gloednieuwe kamer ontdek in mijn eigen huis. Het is als een huivering, en ik voel dat het wil groeien.

Het is heel vreemd allemaal. Het voelt alsof ik niets anders wil dan alleen zijn in dit mooie, serene appartement. Het gevoel is een lokroep, ja, maar het grenst aan dringende noodzaak. Elke dag haast ik me naar huis, om overspoeld te worden door een vloedgolf van uitvluchtgedachten: "Ik moest maar eens naar de film gaan." "Ik zou een paar biertjes moeten gaan drinken." "Ik zou al mijn vrienden kunnen bellen." "Is de was gedaan?" Het gaat maar door en door en door.

"Ik ga mediteren. Dat ga ik doen."

Rustig zitten en ritmisch ademen maakt me alleen maar bewuster van de dansende kaleidoscoop in mijn denkkeest. Ik zie dat angst de wortel ervan is. Ik ben bang. God, ik voel me als een kat in het nauw die toch in het nauw gedreven wil worden.

Ik doe mijn best om elke gedachte aan *De Jeshua Brieven* te onderdrukken. Dat maakt me bang, de gedachte aan publicatie. Angst? Het is meer dan dat. Het is doodsangst. De informatie die Jeshua mij geeft gaat recht tegen de Christelijke theologie in, en dat doet me sidderen.

Er is de laatste weken zoveel communicatie geweest, adembenemend in hun welsprekendheid, diepzinnig in hun filosofie, indrukwekkend in hun uitwerking. Als ik terugdenk aan Jeshua's instructies om specifieke Bijbelteksten te lezen, kan ik alleen maar zenuwachtig in mezelf grinniken: "Bijbelstudie ging nooit zo!"

Zijn woorden *hebben* mij beïnvloed op manieren en tot diepten die ik nog niet kan begrijpen, laat staan verwerken. Het was een Kersttijd als geen andere, een Kersttijd waarin ik niet in staat ben geweest te zien zoals ik altijd heb gezien, niet in staat was mee te doen zoals ik altijd heb gedaan, want de verlosser, wiens geboorte we vieren, spreekt *nu*, vandaag, tot mij, en hij spreekt over een Christus, over een Waarheid, over een geheim, dat als ketterij wordt bestempeld door de Christelijke autoriteiten die Hem liefhebben.

Emotie bouwt zich op van binnen, en mijn ogen dwalen rond in dit pretentieloze, schaars gemeubileerde appartement. Is dit waarom ik hier ben gekomen? Is dit wat me naar een plaats en tijd van eenzaamheid heeft gedreven, een afzondering die me roept, en waar ik tegelijkertijd van weg wil rennen?

Hoe komt het dat ik me met zo'n wilskracht kan verzetten tegen juist die ervaring die zo moeiteloos lijkt te stromen? Waarom vecht ik tegen de ongelooflijke vrede en zekerheid die ik bij Jeshua ervaar? Wat is het in mij dat, ondanks al mijn ontwijkende spelletjes, mij blijft voortdrijven op deze reis?

Ik begin het belang van Jeshua's boodschap in te zien. Het raakt mijn geest zachtjes, kortstondig, als een zonnestraal die een opening vindt in een wolkenlucht en mij verrast met zijn plotselinge verlichting, maar die alweer verborgen is tegen de tijd dat ik uit het raam kijk, in de hoop het rechtstreekser te zien.

Om dat Licht rechtstreeks te zien, onbelemmerd - dat is zeker een onovertroffen doel! Toch zie ik de sluier die haar bedekt niet duidelijk, evenmin weet ik zeker hoe ik de sluier kan verwijderen. Ik word voortgedreven door een onbekende kracht in mij, schijnbaar tegen mezelf in. Of heb ik mijn ware zelf ontkend om me te vereenzelvigen met een zelf dat ik *niet* ben?

*****

Hoofdstuk 5

*De ontwakende Zoon is als iemand die licht zoekt,
en dan klaagt dat de schaduwen oplossen
als het ochtendgloren zachtjes*

door de nacht heen breekt.

*****

3 januari 1988

Nu beginnen we.

*Nog even en jij zult zijn waar IK BEN.
Het is jouw thuis
alsook het thuis van allen die nog dralen
in de dans van schaduwen.
Iedereen komt thuis
want iedereen is zoals wij,
en dit verklaar ik nogmaals,
de enige Zoon,
enig geborene van de Vader,
verwekt vóór alle werelden,
en één van ziel met de Vader.
Dat alleen, ben jij.
Dat alleen, BEN IK.
Dat alleen, is iedereen.
Hierin wordt de essentie van Mijn evangelie gekend.*

*Het is onovertroffen wijsheid,
toch is het voor ieder die
dát alleen zoekt
duidelijker dan de stroom van de eigen adem .*

*Nooit zijn er versperringen tussen
de vorm van de Zoon en Zijn Heilige Vader.
Al zulke versperringen zijn slechts weerspiegelingen
van slechts één gedachte:
"Ik ben afgescheiden, Ik ben alleen."*

*Hiermee wordt angst geboren,
en de Zoon trekt zich terug
in slechts een punt van het Licht
het enige wat hij is.*

*Het geloof in 'ander'
is het vasthouden aan Afscheiding.
Maar dit geef ik je te kennen:
de wereld kan dit niet weten,
omdat haar gedachte,
heel haar waarneming,
gebaseerd is op Afscheiding.*

*Daarom,
Mij kennen zoals jij bent
vereist een **ander** kennen.
Mijn **Een cursus in wonderen** wijst slechts de weg
voor hen, zo stevig gehecht aan hun
Joods-christelijke erfenis.
Er zijn veel zulke paden.*

*Weet dit:
een pad naar huis,
wanneer waarachtig,
vraagt je niet erin te geloven,
maar duwt je zachtjes uit je waanidee.
De sleutels die ik je heb gegeven
worden in al zulke paden gevonden:
Verlangen, intentie, toelaten, overgave.*

*Ik beëindig deze communicatie nu,
want jouw denkkeest begint te overwegen wat is onthuld.
Je weet wie je bent nu.
Je hebt het gebruik van de eerste twee sleutels voltooid.*

*Het hoogtepunt van een lange, lange reis,
welke in waarheid
nooit heeft plaatsgevonden,
bevindt zich in de derde.
Wanneer dit gebeurt,
zal ons werk beginnen
Gezegend ben jij,
en alles dat je droomt.*

Amen

*****

22 januari

1988
Hallo, Marc.

“Hallo Jeshua. Ik houd van jou.”

En ik van jou, geliefde vriend.

Nu, beginnen we.

*Geduldig wacht ik op jouw overgave
van het laatste spoortje van jouw weerstand.
Geduldig, wacht ik.*

*Kom tot Mij,
en laat toe dat de wereld er niet meer is.
Want het is slechts de vage weerspiegeling
van een kortstondige gedachte.
Het is **niet** Werkelijk.
Het Koninkrijk is niet gevestigd op een speciale plek,
noch in een speciale tijd.
Het Koninkrijk is in jou.*

*Dit heb ik lang geleden geuit,
toch blijft het nog steeds onbegrepen.*

*Het Koninkrijk is de vereniging van Vader en Zoon
voorbij – en voorafgaand – aan alle schaduwen.
Het is nooit veranderd.*

*‘In’ is een metafoor, omdat de ‘jou’
waarmee jij je zo abusievelijk identificeert
de kortstondige gedachte is waarop de werelden
van jouw talloze dromen zijn gebouwd.*

*Het Koninkrijk,
waar je in werkelijkheid altijd verblijft,
is binnen deze ‘jou’.
Weet dit, en weet dit goed.
Er bestaat geen twijfel over,
want wat alleen Werkelijk is
is Werkelijk.
Wat slechts schaduw is geworpen door een begrensde gedachte
kan niet Werkelijk zijn.
En toch, schaduwen kunnen een macht hebben jou te binden.
Weet dat de bron van die macht
jouw eigen vasthouden is
aan de wens dat ze werkelijk **zijn**.*

*De ontwakende Zoon is als iemand die licht zoekt,
en dan klaagt dat de schaduwen oplossen
als het ochtendgloren zachtjes
door de nacht heen breekt. [moet hetzelfde zijn als begincitaat of andersom]]*

*Marc,
Ik wil je vragen opnieuw de disharmonie te overwegen
waar je gevoelig voor bent geworden.
Is het niet deze laatste weerstand
waar je zo halsstarrig aan vasthoudt?
Overweeg dit goed.*

*Laat dit een teken voor je zijn:
dat wat moeiteloos vloeit in jouw ervaring
is, inderdaad, de Wil van de Vader.
Dat wat vermoeidheid geeft
of wat zwaarte brengt in je gelaat,
is enkel het gewicht van schaduwen al lang ontgroeid.
Ik zou hier niet over spreken als het niet zo was.
En wat is je angst?
Is het ook niet voor het afstand doen van je schaduwen?
En is dit niet slechts het vasthouden aan
de werkelijkheid van de wereld?*

*Ik geef aan jou deze waarheid:
de wereld wordt getransformeerd door
de vernieuwing van jouw denkkeest,
want deze 'ver-nieuwing'
is de terugkeer van de Zoon naar zijn Vaders Koninkrijk,
een volmaakte staat van Zijn die
de wereld verlicht;
zijn schaduwen verdwijnen slechts in een toevloed
van schittering wat jouw rechtmatige thuis is.
Inderdaad ,
het Koninkrijk is reeds over de aarde verspreid,
maar de mens beseft het niet.
Wil jij Mij niet helpen bij het
transformeren van de wereld door
de vernieuwing van de denkkeest van de Zoon?*

*Want hiervoor ben je in de wereld gekomen.
Want hiervoor heb je aan de wereld geleden.
Want hiervoor heb jij Mij gezocht.
Laat hierover geen misverstand zijn:
wat zich voor jou ontvouwt door middel van deze
communicaties is alleen de manifestatie
van jouw verlangen in dit werk te delen.
Jouw pijn is slechts jouw weigering
de vervulling van dat verlangen te aanvaarden.*

*Nu, zullen we je verlaten.
Draal niet langer.
Inderdaad, de tijd is gekomen.
Het einde van de reis is zeker.
Zelfs de tijd is gekozen.*

*Dat wat IK BEN,
is altijd bij jou,
want wat IK BEN*

ben jij.

Amen.

*****

15 februari 1988

Nu, beginnen we.

*Zo zal het zijn.
Het einde is genaderd,
de schaduwen verbleken
in licht, onbevattelijk
voor de denkkeest van de mens.*

*Om gewiegd te worden aan de boezem
van goddelijke wijsheid,
moet het eerst worden geleegd
van alle sporen van zelf,
Want 'zelf' is een vervorming
van dat wat alleen Werkelijk is.
IK BEN Dat.*

*Voor altijd bestaat niet,
want in waarheid,
is er geen tijd.
Er is alleen dit moment
en daarin het verrijzen van alle werelden.
Weet dit:
dat wat jij bent
verblijft in alle tijden en plaatsen,
echter is altijd voorbij de schaduwen van illusie.*

*Het licht dat IK BEN daagt
in de herkenning
van wat alleen Is.
Jouw enige taak is het toe te laten.*

*De sleutels heb ik je gegeven,
en deze heb je gebruikt.
Want het Koninkrijk kan niet worden benaderd
als er niet eerst verlangen is,
noch kan er beweging naar toe zijn
zonder heldere en compromisloze intentie.*

Maar de belangrijkste van de sleutels is toelaten

*want toegang daarin kan niet worden bereikt
door zelf-inspanning
maar alleen door zelf-ontbinding.*

*Hierin ligt de essentie van Mijn evangelie:
niet door veel inspanning,
noch door louter geloof
wordt het Koninkrijk betreden,
maar alleen door het einde van illusies.*

Onderwijs dit.

Wees dit.

*Aldus verkondigt de ontwaakte Zoon:
"Ik en Mijn Vader zijn Een".*

*Vrede,
en weer zeg ik vrede,
tot de enig geborene van de Heilige Vader.*

Amen.

*****

Hij spreekt. Ik schrijf. Alles lijkt te verdwijnen. Onbewust van mijn fysieke omgeving heeft het vervagende licht van de verdwijnende dag geen invloed terwijl de pen langs de lijnen op het papier vliegt. Het eindigt. Hij vervaagt zachtjes en ik keer terug naar wat wij werkelijkheid noemen. Ik zit in een stil appartement en hoor nu het geluid van een pratend stel, dat op het trottoir onder mijn raam langsloopt.

Ik moet het licht aandoen om de woorden te lezen, worstelend met het ontcijferen van mijn eigen haastige krabbels. Ik ben klaar en ril onwillekeurig, maar niet omdat ik het koud heb. Dit is radicaal. Het is niet wat ik geleerd heb. Het is niet het officiële dogma van mijn eigen menselijke familie. Volgen waar het heen leidt verlangt een moed waarvan ik niet zeker weet of ik die bezit (en waarvan ik niet zeker weet of ik die wil bezitten). Toch word ik erdoor aangetrokken. Er is een gevoel diep in mij dat wil uitschreeuwen: "Ja. Ja!"

Plato schreef eens een nu beroemde allegorie, *De Grot*. In de grot leefden mensen hun leven met hun gezicht naar de muur gekeerd, nooit draaiden ze zich om om te zien wat er verder in de grot was. Hun hele ervaring draaide om hun interactie met schaduwen op de muren van de grot. In de loop van generaties gingen zij geloven dat de schaduwen hun hele werkelijkheid omvatten; er was geen reden om zich om te draaien.

Maar op een dag, zonder aanwijsbare reden, draaide een jonge knaap zijn hoofd een klein beetje. Eerst was hij gedesorienteerd en snapte niet wat hij zag. Geleidelijk, echter, werd het hem duidelijk dat de mensen in de grot op zo'n manier geketend waren dat zij alleen de schaduwen zagen. Hij zag dat de grot veel groter was dan

hem was geleerd. Hij zag een gigantisch vuur op enige afstand, dat brandend werd gehouden door enkele individuen die erg op hem leken. Tot zijn schrik besepte hij dat de schaduwen op de muur feitelijk werden veroorzaakt door de dans van het licht van het vuur. Zij waren helemaal niet echt!

Hij leerde hoe hij de ketenen die hem ongewild hadden vastgehouden kon laten vallen, sloop zachtjes langs de Bewakers van het Vuur, en merkte een spoortje licht op dat van ergens boven hem binnenkwam. Met grote moeite klom hij naar boven naar waar het licht doorheen scheen en tilde zichzelf uit de grot. De schittering van het licht was eerst verblindend. Alles was kristalhelder! Hier waren helemaal geen schaduwen!

Toen dacht hij aan zijn familie en vrienden in de grot, nog altijd betoverd door schaduwen. Hij klom weer de grot in, keerde terug naar zijn plek langs de grotwand en begon opgewonden over zijn ervaring te vertellen. Sommigen deden alsof ze hem niet hoorden, hun gezichten uitdrukingsloos. Anderen draaiden zich even om en keken daarna weg. Weer anderen waarschuwden de jongeman dat het licht een oude mythe was, die de hogepriesters en leiders van de grotbewoners lang geleden als fantasie hadden afgedaan, en dat hij er goed aan zou doen het te vergeten. En enkelen, een paar enkelingen wilden er meer over horen.

Is dat wat de wereld is? Woon ik, wonen wij in een grot, bezig met schaduwen die we zelf op de wand werpen?

Ben ik er klaar voor om mijn wereld los te laten? Het is de enige die ik ken, en zelfs deze ken ik niet goed. Of ben ik simpelweg bang voor wat achter de grenzen ligt – de verbanning van mijn autoriteit – van de consensus over ‘waarheid’?

*****

20 februari 1988

Misschien is het alleen het gevoel van intensiteit waarmee de communicaties van Jeshua doorkwamen, of misschien is het de uitdaging van deze boodschap ten opzichte van mijn eigen kijk op de wereld, opgebouwd in de afgelopen vijfendertig jaar - maar ik voel, nee, ik worstel met, druk binnenin mezelf.

Ik geef toe dat ik soms wens dat ik naïever was. Minder in dubio. Of misschien heeft Kendra gelijk. Misschien is het, achteraf gezien, een kwestie van vertrouwen. De laatste tijd merk ik soms dat ik verloren ben in een wervelwind van gedachten over wat er met me gebeurt. Ik vraag me af wat de bron is van deze ervaring genaamd ‘Jeshua’. Ik zoek naar een verborgen ego motief, dat er *zeker* moet zijn en ik wanhoop omdat ik het niet kan vinden.

Dit is ongemakkelijk. Soms herken ik het kind in mij dat iemand wil vinden die het allemaal laat verdwijnen. Maar na vele jaren van zelf-observatie, spirituele oefeningen, en zelf-verbetering, weet ik dat ik hetzij gezegend ben met, hetzij vervloekt ben door een levensoriëntatie, het beste samengevat door William James:

“Rondom ons zijn oneindige werelden, afgescheiden van ons door het dunste scherm. Voor het grootste deel blijven ze voor ons verborgen, maar bij gelegenheid kunnen ze doorbreken om zich aan ons te openbaren. Daarom moeten we voorzichtig zijn voor het geval we onze rekening met de werkelijkheid te snel sluiten.”

Mijn bereidheid om mijn rekening open te laten is zowel een vloek als een zegen. Maar dit is anders dan alles wat ik ooit ben tegengekomen. Mijn intellect schijnt niet in staat de ervaring of de betekenis van de boodschap van Jeshua te verklaren. Misschien daarom, houd ik me er gewoon zo min mogelijk mee bezig en ga door met mijn leven zoals ik gewend ben, zoals ik denk dat het moet. Tenminste, dat probeer ik. Toch staat een deel van mij erop dat ik al het mogelijke doe om het te begrijpen, te integreren.

Ik pak de telefoon en druk de code in dat automatisch het nummer van Kendra belt. Opnieuw heb ik teveel tijd voorbij laten gaan sinds ik contact heb gehad met deze zachtaardige ziel die ik van ganser harte liefheb. Ik weet dat dit is omdat ik “rustig aan wil doen”, alsof ik haar vriendschap zou kunnen opgebruiken en er niet genoeg is!

“Hallo Kendra?”

“Marc, hallo! Grappig dat je belt. Ik heb de laatste tijd veel aan je gedacht.” Ze pauzeert even en gaat dan verder. “Overleef je het?”

“Altijd, zoals gewoonlijk. Het is okay als je nu zegt: ‘Heb ik dit niet lang geleden al gezegd?’ – dus je kunt het net zo goed zeggen!”

Er klinkt een kort gegiechel voor ze plichtsgetrouw de woorden herhaalt, dan vraagt: “Okay, wat had ik voorgesteld?”

“Dat ik een sessie met Jeremiah zou kunnen afspreken om te zien of hij enig licht over dit alles kan laten schijnen.”

Ik klem de hoorn tussen mijn oor en mijn schouder en pak een potlood en bloknoot. “Weet je, ik zou op dit moment heel blij zijn als Jeremiah mij zou vertellen dat dit alles een projectie is van mijn onderbewuste megalomanische verlangens. Misschien kan ik een recept krijgen tegen het horen van stemmen! Maar geef me het nummer, dan kan ik zien of ik iets kan afspreken.”

Kendra herinnert me er aan dat Billie Ogden, het kanaal voor Jeremiah, vaak lang van tevoren volgeboekt is.

“Laat me haar dan nu bellen nu ik in de flow zit, en ik bel je meteen terug.”

“Na een paar minuten ben ik weer aan de telefoon met Kendra. “Raad eens. Ze had net een afzegging, en ik kan morgen naar haar toe.”

Kendra kan deze kans natuurlijk niet voorbij laten gaan. “Dus dat betekent dat ik je morgenavond zie, oké?”

Ik glimlach en weet dat ik nu geen andere keus heb dan hiermee door te gaan. “Morgenavond is oké, dank je voor het nummer. Dag.”

*****

Na beleefdheden te hebben uitgewisseld met Billie, zetten we de taperecorder aan en we settelen ons op de bank. Ik doe mijn best om te ontspannen en wacht op de verandering die plaatsvindt als Billie vertrekt en Jeremiah verschijnt. Wat het ook voor fenomeen is, ik ben altijd gefascineerd door de opmerkelijke veranderingen die plaatsvinden. Billie’s gezicht verandert subtiel van vorm en haar lichaam lijkt op de een of andere manier langer te worden.

Eindelijk richt ze haar hoofd op en een stem, anders dan die van Billie, begint te spreken: “Lief hart, heb je vragen?”

“Ja”, antwoord ik. “Eigenlijk was ik van plan een lijst voor te bereiden, maar ik besloot om gewoon de flow van onze sessie te vertrouwen.”

Er is een lichte glimlach. “Daarin is wijsheid, lief hart.”

“Een van de problemen die ik heb is dat, terwijl ik leer naar mijn hart te luisteren, het opvolgen ervan iets heel anders lijkt.”

“Is omdat je verward raakt met je intellect. Dat wat pijn doet, lief hart, is de verwarring tussen het intellect en het hart. Deze keer zeggen we je dat de beste manier om je hart te volgen is om alleen maar bereid te zijn los te laten wat je weet. Om de training die je gehad hebt los te laten. De bron van alle leven, zie je, is wat je God kunt noemen, of Liefde, of Eenheid van alles. Lief hart, tot je loslaat wie je denkt dat je bent, kun je geen wijsheid ontvangen vanuit het Universum.”

Ik verschuif een beetje zodat ik Jeremiah direct aan kan kijken, en vraag: “Kun je enig licht werpen op mijn ervaring met Jezus, zo ik die al heb gehad?” Ik wilde weten of ik informatie zou ontvangen vergelijkbaar met wat Kendra ontving zoveel maanden geleden. Ik heb opzettelijk noch Kendra, noch Jeshua genoemd.

Er is een hele lange pauze, en het antwoord van Jeremiah onderbreekt abrupt mijn gedachten: “Het gaat niet zozeer om jouw ervaring met Jeshua, maar het gaat erom dat je hem *bent*. Dat is *jouw* leven.”

Jeremiah gebruikte de naam “Jeshua”, maar ik weet dat ik deze naam had vermeden! Op geen enkele wijze had Billie over hem kunnen weten!

Ik struikel over mijn eigen woorden: “Dat, eh, dat is, eh, *mijn* leven? Kun je, eh, wil je, eh, dat verduidelijken, alsjeblieft?”

“Eerst zullen we iets uitleggen over wat jij ‘levens’ noemt, voor een beter begrip. Is niet zozeer, lief hart, dat je vele, vele levens hebt, een hier, een daar, dan een andere, in wat je tijd noemt. Je hebt geen zogenaamde ‘vorige’ levens. Wij spreken over vorige

levens omdat de menselijke denkgeest dat begrijpt, maar in waarheid, is dit niet zo. Jij hebt alleen levens die je *nu* leeft.”

Ik voel mezelf voorover buigen, mijn oren gespitst op elk woord.

“Zie je, lief hart, je bent als een boek, en er zijn vele pagina’s in het boek en alle pagina’s zijn transparant. Daarom, wanneer je naar het boek kijkt, zie je het geheel. Maar als je er een enkele pagina uit neemt, dan zie je alleen die pagina. Hoe verder je weg gaat van het boek, hoe minder je ervan kunt zien, dus noem je het ‘vorige levens’. Maar, inderdaad, dat is het niet. Het is nog steeds jouw leven. Jij bent op vele plaatsen tegelijkertijd, en leeft vele levens, *nu*. Jij bent het wezen waarnaar je vraagt.”

Ik ben verdoofd. “Ik, eh, ik *ben* dit wezen dat ik ‘Jeshua’ noem?”

“Is zo. Snap je?”

“Eh, ja.” Oké. Ik mag dan de woorden begrijpen die ik zojuist heb gehoord, maar hun betekenis – nou, dat is iets anders. Iets zegt me dat de Paus het hier totaal niet mee eens zou zijn.

“Jeremiah, wij groeien op hier, in een cultuur met, tsja, een nogal andere kijk op Jezus. En nu zeg je dat ik dat leven *ben*?”

“Is zo.”

“Dus jij zegt dat, zoals de laatste tijd, Jeshua steeds duidelijker met mij communiceert, dat ik, eh, ik ben...”

Jeremiah maakt de zin voor me af: “Het is dat je bereid bent te kijken naar de pagina’s die je bent.”

Ik ben tot zwijgen gebracht terwijl mijn denkgeest probeert te begrijpen wat ik hoor, en ik zie de onvermijdelijke conclusies kort voorbijtrekken als beelden op een onzichtbaar scherm, conclusies die de wereld op zijn kop en binnenste buiten zetten. Dit is radicaal, in de meest fundamentele zin van het woord.

“Lief hart, het is oké.” Jeremiah’s stem is zachter nu en kalmeert mijn verformfaaide zenuwen. Hij ziet mijn benarde toestand ook al zijn zijn ogen gesloten. “Is dat jij hebt wat jij ‘oordeel’ noemt. Is dat jij een denkwereld hebt gecreëerd die zegt dat je alleen dit wezen bent, genaamd ‘Marc’. Daarom, omdat jij denkt dat dit alles is wat je bent, heeft het niet dezelfde waarde als dit wezen dat jij ‘Jeshua’ noemt.

“Het is het patroon dat we zien in het raamwerk van jouw wezen, dat je wel weet dat we allen de eniggeboren zonen van God zijn, maar er toch nog steeds op staat dat Jeshua de enige echte geboren Zoon van God is. Daarom kun je de gelijkheid niet zien. Maar, lief hart, er is *alleen* gelijkheid, omdat er alleen één Denkgeest is. Totdat je bereid bent naar jouw broeder te kijken als jouw zelf want, inderdaad, het is zo dat je het leven van ieder wezen leidt...”

Nu is het mijn beurt om te interrumpen. “Ik ...ik leef het leven van *ieder* wezen?”

“Is zo. Ieder leven ooit geleefd is maar één leven. Er is geen afscheiding. Je moet weten, lief hart, dat jij de heilige eniggeboren Zoon van God bent, de *enige* geboren Zoon van God. Snap je?”

Ik zit heel stil en staar naar helemaal niets. Ik weet niet hoeveel tijd er verstrijkt, daar zittend, starend in de ruimte. Wat zou een buitenstaander zien? Een man en een vrouw, zittend op een bank, in stilte. Niet verloren in de panacee genaamd televisie, noch luisterend naar muziek, schijnbaar totaal niet in interactie. Gewoon twee lichamen, zittend op de bank.

Maar innerlijk is er niets stil. Energie pulseert door elke cel van mijn lichaam. Beelden racen door mijn denkkeest; flitsen van schitterende, gekleurde lichten schijnen voorbij te vliegen alsof ik met ongeloofelijke snelheid voortreis.

Eindelijk ben ik in staat om te spreken, en terwijl ik dat doe keert de mij meer vertrouwde omgeving terug, hoewel ik nog steeds niet beweeg en zelfs mijn hoofd niet draai om Jeremiah aan te kijken. Ergens vanbinnen weet ik dat we dit gesprek voort kunnen zetten zonder in dezelfde kamer te zijn, of zelfs op dezelfde planeet.

“Dus, de Zoon doet dit allemaal? Wij zijn allemaal de moordenaar, de verkrachter, de koning en de dichter?”

Jeremiah glimlacht nu en spreekt gemakkelijk, zelfverzekerd, als een leraar die er van overtuigd is dat zijn student het, op zijn minst, begint te begrijpen. “Wanneer iemand zich *volledig* gewaar begint te worden van dat wat hij is, dan zal *iedereen* dichter naar die Eenheid toe gaan. Het grootse geschenk dat je de wereld kunt geven is je volledig gewaar te worden van wie je *bent*. Wanneer je houdt van alles wat je bent, heb je de mensheid deze liefde gegeven, die aanvaarding, want als je ontwaakt tot wie je bent zul je jezelf herkennen in *alle* dingen.”

Meteen gaat Jeremiah door: “Het komt omdat jullie deze minuscule grenzen hebben, deze regeltjes die zeggen wat het leven *is*. En omdat wat jij ontvangt niet binnen deze regels past is het lastig om er mee om te gaan. Het past niet in het hokje. Je moet de grenzen van je denkkeest verleggen. Daarom zeggen we je om *toe te laten*. Laat het zijn, ook al past het niet binnen je huidige waarneming. Dit zal de grenzen van je denkkeest verruimen.”

Langzaam knik ik met mijn hoofd, reik naar de taperecorder en zet hem uit. Van binnen zeg ik “dank je” tegen Jeremiah, leun dan achterover op de bank, en wacht tot Jeremiah vertrekt en Billie terugkeert.

Billie biedt me wat verfrissingen aan. “Vaak zijn mensen niet meteen klaar om te vertrekken. Eerst voelde ik me daar ongemakkelijk bij omdat ik niet wist of ik iets moest zeggen of doen. Dus heb ik er maar een gewoonte van gemaakt om gewoon even samen te zijn.”

“Heb je enig idee wat er in deze sessies gebeurt?” vraag ik.

“Nee. Maar terugkomen was lastiger deze keer. Ik denk dat de energie van Jeremiah tamelijk sterk was.” Ze lijkt niet echt geïnteresseerd in dit soort vragen dus laat ik het

vallen.

“Ik denk dat ik de thee oversla, en vertrek.”

Bij de deur stop ik en draai me om naar haar: “dank-je-wel zeggen lijkt niet echt genoeg, maar ik ben blij dat je dit laat gebeuren.”

Billie lacht breeduit. “Oh, ik heb geleerd dat het oké is. Ik bedoel, het lijkt veel mensen te helpen en dat is alles wat ik erover hoef te weten.”

Ik knik, draai me om, en loop door de hal naar de lift. Terwijl ik eerst heuvelafwaarts rijd, daarna door Seattle, merk ik het verkeer nauwelijks op. De anderhalf uur durende rit naar het zuiden, naar Kendra is in een oogwenk voorbij.

“Kom binnen! Hoe ging het? Heb je de opname?” Kendra is duidelijk opgewonden en nieuwsgierig.

Zonder iets te zeggen, geef ik haar een grote, lange hug, dan geef ik haar de tape en ga op de vloer zitten. Ik kijk naar haar terwijl ze naar de andere kant van de kamer loopt waar ze een antieke kast opent waarin zich haar stereo apparatuur bevindt. Ze schuift de tape erin en gaat naast me op de vloer zitten.

Terwijl we luisteren zie ik dat Kendra er ‘helemaal in zit’, ze luistert aandachtig naar elk woord. Als de tape het deel over Jeshua bereikt voel ik mijn hart sneller kloppen, in afwachting van haar reactie:

“Het gaat niet zozeer om jouw ervaring met Jeshua, maar het gaat erom dat je hem *bent*. Dat is *jouw* leven.”

Kendra draait haar hoofd in mijn richting, haar ogen zijn verrast en vragen om een verklaring.

“Het betekent niet wat je denkt. In ieder geval niet precies.”

Eindelijk is de tape afgelopen. Na een tijdje zegt Kendra zachtjes. “Nou, *daar* valt niet veel op te zeggen.” Ze begint te giechelen.

“Wat is er zo grappig?”

Ze kijkt me schuin aan. “Ik weet het niet. Niets denk ik. Misschien lach ik omdat ik niet weet wat ik moet zeggen!”

Ik voel een mogelijkheid om een haar een plaagstootje te geven: dat juist zij sprakeloos is..., maar ik laat het voorbijgaan. “Herinner je je het deel over toelaten?” vraag ik.

“Ja”, antwoord ze. “Waarom?”

“Jeshua heeft daar met me over gesproken. Hij zei dat het stadium van mijn eigen ontwakingsproces, het stadium van ‘toelaten’ is. Wel een eigenaardig toeval vind je niet?”

Lachend, met sprankelende ogen, antwoordt Kendra, zonder te pauzeren om er over na te denken. “‘Toeval’ is een woord voor verbanden die we niet begrijpen of niet willen begrijpen.” Ze kijkt me aan en gaat dan verder: “En dat weet jij ook!”

Ik lach terug naar haar. “Ja. Hé, misschien werken al deze niet-fysieke wezens wel samen. Wat denk jij?”

“Ik denk,” ze pauzeert en haalt diep adem. “Ik denk dat als je überhaupt al naar hen luistert, het veel meer is dan samenwerking.”

“Wat bedoel je?” Ik stel de vraag, maar weet het antwoord al.

“Er is maar één Denkgeest.”

We kijken elkaar lange tijd aan, of onszelf. Of de ene Denkgeest, de ene Zoon, kijkt zichzelf aan.

Welke woorden ook gebruikt worden om de ervaring te beschrijven, er is een gevoel, een kortstondig weten buiten alle twijfel dat voor ons beiden - alle grenzen, alle scheidingen, alle twijfels wegsmelten.

“Nou,” zeg ik eindelijk, bijna fluisterend, “Ik denk dat ik naar huis moet.”

Ik zou zweren dat de sprankel in haar ogen een beetje vervaagt, en ik voel dat de betovering is verbroken. Of is het, misschien, dat we ervoor kiezen er naar terug te gaan?

Op weg naar huis voelt het alsof ik me anderhalve meter boven de grond bevind. De skyline van Tacoma City vibreert met energie. Zelfs op dit moment, na al die tijd met Jeshua, en de impact van de sessie met Jeremiah herken ik al een nu vertrouwde energie die bijna onmerkbaar in mij oprijst. Heb je ooit ervaren dat je iets zeker weet, en ook net zo zeker weet dat je weigert dat te accepteren, ongeacht hoe duidelijk het is? Misschien lijkt het simpeler op die manier.

*****

Hoofdstuk 6

*Zoals jij je verzet tegen
het dienen van je broeder
zo ook verzet je je
tegen je eigen verlossing.*

24 april 1988

Er zijn bijna twee maanden verstreken sinds mijn sessie met Jeremiah. Twee van de waarschijnlijk drukste maanden van mijn leven. Een zakelijke mogelijkheid heeft zich aangediend, en ik heb me er halsoverkop ingestort.

De afgelopen jaren heb ik voornamelijk mijn brood verdiend in de gezondheidszorg, waar ik alles heb geleerd wat er te weten valt van doktersassistent tot kliniekmanager. Nu werk ik samen met een softwarebedrijf om een managementsysteem voor de gezondheidszorg te ontwikkelen, compleet met handleidingen en protocollen, dat in het hele land op de markt zal worden gebracht.

Mijn partner en ik hebben koortsachtig gewerkt om het prototype te voltooien. Een paar weken geleden hebben we onze "pitch" gehouden voor de president van het softwarebedrijf, in een limousine die in Seattle rondreed. De president was erg onder de indruk - zo onder de indruk dat hij me heeft aangenomen als consultant trainer, en akkoord is gegaan met onze voorwaarden voor de toekomstige rechten op het product. Kortom, ik word betaald om het grootste deel van mijn tijd te besteden aan de voltooiing van een programma dat mij auteursrechten zal opleveren voor elke verkochte eenheid, en het softwarebedrijf zal het programma een verplicht onderdeel van hun pakket maken!

Nu begint de wervelwind van de laatste maanden te bedaren. Of, misschien moet ik zeggen "te wennen". We zijn verhuisd naar ons nieuwe kantoor, hebben talloze planningsessies voor marketing bijgewoond, zijn door het hele Puget Sound-gebied gereden om klanten te ontmoeten, en hoewel het tempo nog steeds hoog is, voelt het in ieder geval steeds meer als routine.

Dat komt wel goed. Ik zie dat over een jaar, misschien minder, alles op zijn plaats zal vallen. En dan...vrijheid!

Het is verschillende keren voorgekomen dat ik Jeshua's aanwezigheid heb gevoeld. Gisteren nog, toen ik bezig was met het opnieuw formatteren van wat materiaal, voelde ik hem. Binnensmonds mompelde ik dat ik echt geen tijd had, dus alsjeblieft leid me niet af. Stel je voor! En sommige ouders maken zich zorgen over de onzichtbare speelkameraadjes van hun kinderen!

Ik kijk uit naar vanavond. Ik kan mijn werk rustig achterlaten op kantoor; ik lig ver voor op schema. Tijd om achterover te leunen en van alles te genieten.

*****

Terwijl ik zachtjes heen en weer schommel, mijn voeten op de vensterbank voor me, het zachte licht van een opmerkelijk heldere avond in me opnemend, begint dat vertrouwde gevoel. Eigenlijk kijk ik uit naar de verbinding, wat er ook uit voortkomt.

Nu, beginnen we.

Stilte.

Ik zeg je nogmaals: stilte.

*Net onder het geraas en rumoer van jouw wereld,
is een rustige stem die degene aanroept
die onmetelijke afstanden heeft gereisd*

en door tijd zonder begin.

*Zo vriendelijk is de stem dat we ons zeker moeten vergissen.
Anders dan de kreten van de wereld,
is het geluid niet vertrouwd,
en wordt zo vaak niet herkend.*

*Daarom,
stilte voor de zoeker van de Waarheid
eens gekend, dan verloren.
Stilte is de deur waarop ik klop,
wetende, dat als de zoeker stil is,
mijn klop gehoord zal worden
en ik naar binnen zal gaan.*

Kun jij stilte toestaan?

*Ben je bereid om de verlangens te verstillen
die niet uit de Vader geboren zijn
maar uit het gedruis van de wereld?*

*Zoek eerst het Koninkrijk der Hemelen,
en ga er binnen door stilte.*

*O, jij die gelooft, zelfs voorbij je eigen geloof
dat je de Vader bent kwijtgeraakt,
en afgescheiden bent van Zijn goddelijke Liefde,
kun je niet zien dat het slechts je eigen stem is
die tot je roept?*

*Ik verzoek je stil te worden,
zodat de stem eindelijk kan worden gehoord.*

*Dit is het lieflijke keerpunt
van je lange reis.*

Hier wordt de weg naar huis opnieuw ontdekt.

*Ik sta hier aan dit einde van de weg,
terwijl jij daar wacht,
aan de rand van de wereld
die jij je hebt ingebeeld.*

*Wend je oor dan zachtjes af
van het lawaai*

waar je al zo lang in ondergedompeld bent.

Draai je zachtjes om en hoor Mijn stem roepen:

*De Weg ligt nu voor je,
en de tafel is gereed.*

Onze Vader wacht op ons.

Kom tot stilte,

laat de reis eindigen.

Het is maar een kleine stap wanneer

je je eenmaal tot Mij wendt en Mij hoort.

Kom, vraag Ik je, kom!

Amen.

*****

6 mei 1988

Nu, beginnen we.

*Het is zo lang geleden sinds
wij samen op aarde liepen.
Want ik zeg je deze Waarheid:
de Zoon is maar Eén.
Nooit is er een tijd,
noch ooit een plaats,
waar illusie regeert,
behalve in je eigen waanvoorstelling.
Want altijd en eeuwig is de Waarheid,
en de Waarheid is deze:
de Zoon is Eén,
eeuwig verenigd met de Vader,
die de essentie is van de eniggeboren Zoon,
de vorm van de Vaders aanwezigheid.*

*Weet je hoe ver je hebt gezworven
op je reis door ontelbare illusies?
Heb je ook maar een flauw idee
van de werelden die je hebt geschapen?
De droom eindigt waar het Koninkrijk begint.
Daarom,
"Gij kunt niet God dienen en de mammon."*

*Want of je dient de Eén en ontkent de ander,
of je zult de ander dienen
en niet de Ene.*

*Denk niet dat jij, die alleen maar
jouw geloof in afscheiding kan verlangen,
op hetzelfde moment
in het Koninkrijk kunt verblijven.
Dat is een misleiding, zij het subtiel,
die de zoeker van de ware Geest verleidt.
Lang heb ik gewacht op dit tijdperk
om op het oppervlak van jullie geliefde aarde te zijn.
Nu is de tijd aangebroken.*

*De Zoon zal niet meer lijden onder de kwellung
van zijn illusies.*

*Kijk: je kunt niet zien vanwaar
het Licht van de Heilige Vader verschijnt.
Kijk nog eens, en je ziet geen einde.
Zo is het,
en zo zal het weer zijn op aarde.*

*Geef je over aan Mij,
want inderdaad,
ben Ik de Weg, de Waarheid en het Leven,
en evenzo,
ben jij dat.
Laat de Droom eindigen,
zodat het Koninkrijk kan worden gekend.*

Amen.

*****

25 mei 1988

Nu, beginnen we.

Hallo, Marc.

"Hallo, Jeshua. Hoe is het?"

Met mij gaat het goed, Marc. Hoewel ik zie dat het met jou niet zo is.

"Het is te zien, hè?"

*Mijn dierbare vriend,
de waarheid is nooit verborgen,
op geen enkel moment, voor niemand.
Hoewel, natuurlijk,
velen het liever niet zien.*

"Dat roept bij mij de vraag op: waarom ben ik moe, vanuit jouw perspectief?"

*Vermoeidheid heeft niets te maken met het lichaam.
Het heeft alles te maken met de denkgeest.
Het is louter door het lichaam
dat disharmonie wordt geuit,
en dit alleen omdat je weigert
de ware bron ervan te erkennen.*

*Zeggen "Ik ben moe" is niet veel meer
dan een vlucht van waarheid naar illusie.*

"Nou, waarom *ben* ik moe?"

Je weet het antwoord hierop zonder het te vragen.

"Omdat ik mijn hart niet volg."

Zo is het.

"Ik schijn vast te houden aan de overtuiging dat de werkelijkheid 'daarbuiten' is. Als ik me eenvoudigweg helemaal niet meer tegen mijn hart zou verzetten, zou er ramspoed volgen en de wereld zal me veroordelen."

*Erop staan om deel van de wereld te zijn
is de veroordeling al accepteren.*

"Dus wat moet ik doen? Gewoon met mijn ogen knippen, en weglopen van verantwoordelijkheden?"

*Natuurlijk niet.
Maar door te vertrouwen op de stem van de Heilige Geest,
en de richting op te gaan
waarnaar hij wijst,
zul je een moeiteloze overgang mogelijk maken.
Je hoeft niet te denken dat je moet zorgen
voor het welzijn van anderen,
want als de Geest helemaal wordt vertrouwd,
zal er geen overgang optreden
die niet ook alles voedt
waaraan je momenteel deelneemt.
Nogmaals,
het gaat om vertrouwen.*

"Maar hoe weet ik wat *echt* de stem van de Heilige Geest is, en niet gewoon nog meer subtiel ego gedoe?"

*Wanneer je alle gedachten loslaat over wat
het goede voor jou is,
wanneer je alle gedachten loslaat
dat God niet te vertrouwen is -
want wat is verzet tegen de Heilige Geest anders dan dit geloof?
En vooral wanneer je alleen maar wenst leeg te zijn,
dan zul je
de stem van de Heilige Geest horen.*

Marc,
Ik ben gekomen omdat jij geroepen hebt.
Zo zal het zijn voor alle zonen van God
die vast zitten in de slavernij van hun eigen misleiding,
maar die voelen dat verlossing mogelijk is.
Geen roep om verlossing wordt door Mij niet gehoord.

Welnu,
is het niet slechts een kleinigheid om je gekozen
doel te herkennen?
Het resultaat van zo'n keuze kun je niet zien.
En dat is ook niet nodig.
Want als de ziel ervoor kiest God te dienen,
dient zij het mysterie dat boven alle blaam verheven is.
Het is datgene wat volledig kan worden vertrouwd.
Want sinds de Zoon
voor het eerst de gedachte van Afscheiding onderschreef
heeft de Vader gepoogd Zijn plaats te herstellen.
Hij alleen kent de vrucht van alle diensten
verleend door de ziel die voorbij schaduwen ziet.
Ik zal dit met je delen
voordat ik deze communicatie beëindig:
nooit zal ik vragen dat je
je eigen vrije wil opgeeft.
Maar toch,
Jij hebt gevraagd om deel te nemen aan het
het ontwaken van de Zoon,
en daarom zijn we naar jou toegekomen.
Wil je nog wat langer wachten?

Zoals je je verzet tegen het dienen van je broeder
zo ook verzet je je tegen je eigen verlossing.
Dit is één en hetzelfde.
Ik moedig je aan je hart te volgen,
en je vertrouwen niet in het geloof van de wereld te plaatsen,
maar alleen in het Licht van onze Vader
dat binnenin je is.
Hierin ligt waar je naar verlangt.
Hierin ligt je uiteindelijke vrede.
Hier, BEN IK,
en ik verlang dat alle zonen van God
wonen waar IK BEN.

Inderdaad,
vrede is slechts Liefde die ernaar verlangt
om zichzelf te delen,
en dat is het Licht

*dat in de wereld is gekomen.
Welk werk kan verhevener zijn dan dit?*

*Welke taak is van groter belang?
Wat, geliefde broeder,
kan de wereld bieden dat in de verste verte
even waardevol voor je kan zijn?*

*"Zoek eerst het Koninkrijk."
Marc, je hebt gezocht,
en je hebt gevonden.*

*Nu is het tijd om te delen,
zodat de wereld het Licht kan begrijpen,
en de duisternis loslaten.*

*Vrees niet,
want ik ben altijd bij je.
Dat weet je heel goed.
Leef wat je weet.*

Amen

*****

Dat geeft de doorslag. Vaak tijdens deze ervaring met Jeshua, heb ik de gedachte gehad om een sessie met Jonah te plannen, de enige persoon - misschien moet ik zeggen "entiteit" - wiens autoriteit ik vertrouw. Zijn leiding in de afgelopen drie jaar is griezelig accuraat geweest, en de diepgang van zijn onderwijs onovertroffen. Wie of wat Jonah ook is, ik ben hem volledig gaan vertrouwen. Dit betekent niet dat ik altijd zijn advies opvolg; integendeel. Het lijkt erop dat vaker wel dan niet, als hij de hoge weg voorstelt, ik de lage weg neem. Het volgen van de lage wegen heeft me uiteindelijk tot de nederige erkenning gebracht dat, op manieren die ik nog niet begrijp, Jonah de dingen vanuit een veel breder gezichtspunt lijkt te zien dan ik.

Nu is er geen aarzeling meer. Ik pak mijn schrijfblok, schrijf een lijst met vragen op, prop het in een enveloppe en adresseer hem haastig aan Hossca Harrison, die als channel voor Jonah fungeert. Ik haast me naar buiten in de winderige lentemiddag en ren naar de brievenbus op de hoek. Net voordat ik de brief in de brievenbus deponeer, doe ik een stil beroep op Jonah om in zijn antwoorden volkomen open tegen mij te zijn.

Terug in mijn appartement lees ik de communicatie die ik zojuist heb gehoord nog eens door. Ik dacht dat ik de angst om deze informatie te delen wel te boven was. Maar het komt zo radicaal op me over - het vraagt om verandering op fundamentele niveaus, en op manieren die ik nog niet begrijp. Hoe kan ik het dan delen?

*****

6 juni 1988

Nu, beginnen we.

*Terwijl je tot rust komt,
kijk uit over de schoonheid van jouw aarde.
Daar is geen gebrek aan harmonie.
Het is dit gevoel van eenheid
wat zovelen aantrekt tot de natuur.
Toch rijst de vraag:
"Waarom leef ik niet in overeenstemming met deze harmonie?"
De "ik" waar ik naar verwijs is de mensheid.*

*Marc,
Ik ben in alle dingen,
behalve in de waarneming van de wereld
waar de geest van de mens zo sterk aan vasthoudt.
In die dingen,
zul je Mij niet vinden.*

*"Splijt hout, en Ik ben daar.
Til een rots op, en ook daar zul je Mij vinden."
Het komt niet op in de denkkeest van iemand
zo betoverd door illusie om te overwegen
waarom ik het marktplein niet heb genoemd,
of de regering!*

*De aarde,
en alles wat zich daar in bevindt,
kent geen gedachten van Afscheiding
van de Heilige Vader.
Om deze reden worden allen die wensen te ontwaken
aangetrokken tot de natuur.
Daarom ben zelfs ik de woestijn in gegaan.*

*Want als het lawaai van de wereld afneemt,
kan het Koninkrijk beginnen zich te openbaren.
Dat wat de stilte vergemakkelijkt
dient het ontwaken van de Zoon.*

*Ik wil ingaan op je bezorgdheid over
De Jeshua Brieven.
Omdat ik je twijfel zie,
geef ik je deze voorspelling.
Binnen twee weken,*

*zul je je tape ontvangen
van je geliefde leraar, Jonah.
Hierin zul je de bevestiging
vinden die je zoekt.*

*Ik vraag je:
ga je dan nog weer een verdediging creëren
tegen het doel dat je hebt gekozen?*

Denk hier eens over na.

Amen.

Later, terwijl ik de afwas doe en in het afdruiptrek zet, schiet het me ineens te binnen dat Jeshua me iets heel concreets heeft gegeven! Een voorspelling. Een die een duidelijke boodschap heeft. Als ik binnen twee weken niets van Jonah hoor, heb ik voldoende brandstof om dit allemaal in twijfel te trekken! En nu rijst er één vraag: Wat als ik de tape wel ontvang?

*****

18 juni 1988

Ik sla af van Tacoma Avenue en rijd de heuvel af, terwijl ik geniet van het uitzicht op de haven beneden me. Zoals altijd bekruipt me een gevoel van simpele blijheid. Ik woon hier graag, dichtbij het water en toch erboven, boven de daken van de burens, vanwaar ik kilometers ver kan kijken, ongehinderd door glas en beton.

Aangekomen bij het oude huis, waarvan de bovenverdieping mijn thuis is geworden, loop ik de paar treden op naar de portiek en open de klep van mijn brievenbus. Onmiddellijk stop ik met ademen, zij het heel even. Er zit een klein pakje in, een bruine verzend envelop, precies de goede maat voor een cassettebandje. Een eerste blik bevestigt dat het van Hossca Harrison afkomstig is.

Nu veel langzamer, ga ik om de hoek van het huis de trap op naar de eerste verdieping, en open de deur die ik vergeten was op slot te doen toen ik vanochtend wegging. Eenmaal binnen wordt mijn aktetas zachtjes op de bank gegooid, de bruine envelop op de eetkamertafel, en zit ik in mijn schommelstoel. Binnen een paar seconden zit mijn hoofd vol uitvluchtgedachten: "Ik moet echt de was doen, en het is lang geleden dat ik gestofzuigd heb. Heb ik vanmorgen het vuilnis buitengezet?"

"Zo is het genoeg!" roep ik hardop, en dan rustiger: "Laten we dit gewoon afhandelen."

Ik stop de cassette in de cassettespeler en nestel me in mijn schommelstoel. De haven is zo stil vanavond. Er is maar één tanker, die geduldig wacht tot hij de haven wordt binnengesleept door de welbekende groen-witte sleepboten. De lichtjes

beginnen te glinsteren in het glasheldere water, linten van dansende schittering die verdwijnen in de heuvel die slechts een huizenblok hiervandaan ligt.

Een klik geeft aan dat de band er klaar voor is, en ik richt mijn aandacht erop, maar laat mijn ogen rusten op het kalmerende water beneden.

"We hebben vragen voor Marc Hammer," zegt de opgenomen stem van Rebecca Harrison.

"Zeg het maar," buldert de stem van Jonah. Het is een stem zo uniek, zo krachtig, dat je hem niet kunt vergeten.

"Vorig jaar heb ik twee vrienden ontmoet in een café in Ballard..."

"Oh, heel toevallig, zegt gij?" onderbreekt Jonah.

In mijn ervaring kent hij de ware bedoeling van mijn vragen al voordat ze gesteld zijn, alsof hij antwoordt tot een diep niveau van oprecht onderzoek dat vaak ontoegankelijk is voor mijn bewuste denkgeest.

Hij gaat verder: "Komt niet alles, mijn vriend, wat zich voordoet in overeenstemming met iemands wezen, voort uit een groots ontwerp? Geen ontwerp door een kracht of bron buiten jezelf, maar doordat zielen naar elkaar toe worden getrokken om met elkaar te delen, om elkaar te onderwijzen en van elkaar te leren, om oeroude herinneringen terug te brengen die men vergeet, omdat ze zo afgeschermd zijn van het geprogrammeerde bewustzijn."

"Inderdaad, zoals gij wel weet, en wij hebben dikwijls tot u gesproken, uw doel - is het niet? - is om inzicht te krijgen in iemands eigen innerlijke verlichting, iemands eigen innerlijke kracht, om anderen bij te staan bij het verwerken van trauma's. Sterker nog, om uw eigen trauma te genezen..."

Dat alles uit één schijnbaar onschuldige vraag over een ontmoeting met een paar vrienden. Hij is er al, en raakt die ruimte diep in mij. Ik kan het voelen. Het zijn niet zozeer de woorden, maar een gevoel dat wordt opgeroepen. Mijn ego, mijn beschermende masker, kan me niet afschermen tegen dit gevoel.

En nu stromen de tranen ongehinderd, alsof mijn hele lichaam zich opent. De tranen banen zich een weg - vanuit de cellen in mijn benen, mijn armen, mijn borst, overal - tot aan, en uit mijn ogen. Ik ben een tintelende, jankende massa vlees. Maar het voelt zo goed. De tranen stromen onverminderd door tijdens de rest van de sessie, terwijl ik Jonah vragen stel over mijn weerstand, over mijn angst dat het allemaal maar een egotrip is, over Jeshua...

"Wanneer iemand zich voorbereidt op het veranderen van de werkelijkheid, om van wat je een oude werkelijkheid zou noemen naar een nieuwe werkelijkheid te gaan, dan komt middenin die verandering het negatieve ego, het oude, angstige

programma aan de oppervlakte. Zelfs datgene wat zou kunnen worden aangeduid als de verborgen onbewuste programmering begint naar boven te komen."

"Gij hebt ons in het kader van deze energie gevraagd om onverbloemd en openhartig met u te zijn? Inderdaad, dat zullen we zijn."

Hij heeft me gehoord. Toen ik de vragen op de post deed, had ik Jonah in stilte gevraagd geen blad voor de mond te nemen en eerlijk tegen mij te zijn. En dat doet hij dan ook!

"Waar zijt gij bang voor? Wat is er in dit leven om bang voor te zijn? De dood? Wat is de dood anders dan eenvoudig door een deur gaan om naar een andere deur te gaan, die 'geboorte' heet. Het is de dood van het oude bewustzijn, de dood van de oude werkelijkheid, om de geboorte mogelijk te maken van een nieuwe werkelijkheid, een nieuwe dimensie van het leven.

Toeval. Wat is dat woord, 'toeval'? Een ongeluk? Is het universum een ongeluk? Is de aarde een ongeluk? Is de geboorte van een kind een ongeluk? Is de vlucht van een vogel, het geluid van een dolfijn, het zingen van een walvis, of de geboorte van een ster een ongeluk? Is het allemaal toeval? Of is het - inderdaad - een groots plan van de Eenheid, van dat wat 'God' wordt genoemd? Er is nooit zoiets als 'toeval'. Gij werd tot ons aangetrokken vanwege uw oeroude herinneringen aan ons. Om het ego te doorbreken, zodat het hart kan worden gevonden.

Is dit allemaal ingebeeld? Inderdaad, mijn vriend, men kan zich niet inbeelden wat men niet heeft ervaren. Inderdaad, overweeg deze stelling. Wij begrijpen heel goed dat gij een rechtstreeks antwoord wilt: 'ja' of 'nee', gebeurt dit? Maar je moet het op deze manier gewaar worden. Jeshua bestaat in iedereen. Op deze manier begrijp je, mijn vriend, dat een deel van jou Jeshua *is*. Er is een deel van Jeshua in ieder van ons. Jeshua is een energie, die 'Waarheid Brenger' betekent. Eert wat gij hoort. Eert wat gij spreekt. Van belang is de symboliek van deze energie te begrijpen, wat 'Waarheid Brenger' betekent."

Plotseling en dramatisch, verdwijnt alles wat de werkelijkheid van dit moment uitmaakt. Tegelijkertijd word ik geëlektriseerd, elke cel van mijn lichaam bruist alsof ik ben opgeladen door een onzichtbare bron van sublieme energie, de energie van herkenning.

Voor mij staat een figuur die ik nu goed ken. Het is de beeltenis van Jeshua, stralend in gouden licht, en om hem heen - bezijden, beneden en boven hem - staan andere wezens, even stralend. Op de een of andere manier weet ik dat zij *alle* wezens voorstellen die ooit hebben geleefd, of nog zullen leven. Hun glimlach en uitstraling drukken een vreugde uit die alle beschrijving te boven gaat. De persoon Jeshua, ja, dat hele leven *geeft* uitdrukking aan de werkelijkheid van Christus, *die wij allen zijn!* Mijn God, maakt zijn leven de waarheid van ons echte wezen zichtbaar, en spiegelt het terug aan onze bewuste denkkeest wat zo lang geleden vergeten werd? Was hij,

is hij, de ziel van ieder van ons, en fluistert hij de enige voor de hand liggende
waarheid toe aan ons hart?

Waarheid Brenger. De tranen zijn gestopt. In feite voelt het alsof alles is gestopt,
vooral mijn gedachten. Geen grijpen naar stukjes en brokjes om er tegenin te gaan.
Geen weerstand tegen wat ik voel, of wat ik ervaar. De woorden galmen
onophoudelijk in mijn gedachten, resonerend als een echo zonder einde: "Waarheid
Brenger, Waarheid Brenger, Waarheid Brenger..."

*****

19 juli 1988

Nu, beginnen we.

*Geliefde broeders,
jij die vertoeft aan de rand van het Licht.
nog gelovend dat duisternis je thuis is,
sta Mij toe tot je te spreken op dit kostbare moment,
dat, tussen haakjes,
zich niet in de tijd bevindt.*

*Tijd is de maat van illusie.
Wat Werkelijk is, is altijd buiten de tijd.*

*Opnieuw wil ik met je delen,
dat als je de sluier van je ervaring
wilt penetreren
en daarbinnen vinden
wat je kan bevrijden,
dan moet je altijd naar je gevoel gaan.
Want de gedachten die je vasthoudt zijn of
het product van andere denkkeesten
die vastzitten in de slavernij van de duisternis,
of zijn geboren uit je eigen vasthoudendheid
aan de waarheid van omstandigheden.*

*Nooit ben je los van het Koninkrijk,
behalve door je duidelijk vrije keuze.
Overdenk deze ene waarheid ten diepste.
Wanneer je gaat vertrouwen
op de wil van de Vader voor jou,
zal alle twijfel over je ervaring
voor altijd verbannen worden.
Betwifel dit niet!*

*Toch wil ik met je delen
dat er geen routekaarten zijn;*

jij bent je weg naar huis.

*Daarom is leiding een kunst
die de grootste volharding vereist,
omdat jij voortdurend jouw ervaring creëert.
Mijn leiding wordt gegeven
gewoon omdat je erom gevraagd hebt.
Welnu, overweeg dit:
Mijn leven onder jullie was niets meer
dan **je eigen leven**.
Mijn ervaring van toen is geheel de jouwe,
want de Zoon is inderdaad Eén.*

*Zie dan:
Jeshua is niet -
en was niet -
gescheiden van jou,
maar is een deel van jou.
Het kan niet anders zijn.*

*Ik geef je geen specifieke instructies
in verband met de ervaring
die je creëert, noch zal ik dat doen.
Dat is niet Mijn doel.
Mijn doel is om je te begeleiden op dit,
het laatste deel van je reis.
Wanneer je bent gekomen tot waar IK BEN,
zal het voltooid zijn,
en een nieuwe zal verschijnen.
Ik zal je leiden
voorbij alle schaduwen
eens,
en voor altijd.
De schaduwen ken je goed.*

*Deze dag,
herinner je dat je
de eniggeboren Zoon **bent**,
en dat niets er toe doet behalve
de herinnering aan Mij.
Vorbij alle uiterlijkheden,
is dit de enige ervaring
die werkelijk voor jou plaatsvindt,
alsook voor iedereen.*

*Dit is absurd
voor de geketende denkkeest,*

want onthoud altijd:
wat verschijnt als duisternis is licht
voor de wereld,
maar dat wat Licht is
wordt geacht duisternis te zijn.
Er is geen verlossing in de waarneming van jouw wereld.
Laat ze daarom
eenvoudig los.
Spoedig zul je geheel en al in Mij vertoeven.
Hierin ligt het doel van je
bestaan in de wereld,
hierin zul je de bedoeling van je ziel kennen.

Vrede geef Ik jullie,
Mijn geliefde broeders.

Amen.

*****

21 juli 1988

Nu, beginnen we.

Nogmaals, kom ik naar je toe
want, weer,
heb je gevraagd.

IK BEN Dat wat woont
in het Hart van Allen.
IK BEN Dat wat ontspringt uit de Vader
en vóór alle werelden is.
IK BEN Dat wat onder jullie gewandeld heeft:
en de wereld kende Mij niet.
Geliefde broeders,
vrede geef Ik jullie.

Niet zoals de wereld het zich kan voorstellen,
schenk ik aan jullie.
Ik roep,
maar weinigen luisteren.
Nog minder antwoorden.

Bij alles,
rust eerst in Mij,
en ken de wil van je Vader.
In alles,
sla geen acht op de leer van de wereld,
want wat geboren is uit onwetendheid

*kan slechts leiden tot onwetendheid.
Maar dat wat voortkomt uit Licht,
leidt zeker naar Licht,
want dat Licht,
is het.*

*Laat alle angst los,
omarm alles wat je bent,
en geef hierin uiting aan het Licht dat je bent.
Niet één haar van je hoofd kan worden gekrenkt
wanneer je eerst in Mij verblijft.
Waarom zou je bang zijn voor een moment van fantasie?
Want de wereld is daarvan gemaakt.
Het betekent niets.*

*Liefde alleen is de essentie
van alles wat Werkelijk is.*

*Ga nu,
in vrede,
want ik ben altijd bij je.*

Amen.

"Ik kom naar je toe, want je hebt het weer gevraagd." Bij het herlezen van de communicatie, valt mijn aandacht op die ene regel. Ik kan me niet herinneren dat ik een afspraak met Jeshua heb gemaakt! Dit is niet de enige keer dat hij zo gesproken heeft. Waarom? En waarom kan het mij wat schelen? Hoe kon ik het vragen, en niet weten dat ik het deed?

Ik voel me als Sherlock Holmes, die de geheimen van een mysterieuze gebeurtenis probeert te ontsluiten. Sherlock pakt een presse-papier op en voelt dat het belangrijk is, ook al kan hij het niet begrijpen.

Net als Sherlock leg ik voor nu mijn eigen presse-papier weer terug.

*****

Hoofdstuk 7

*Niet zoals de wereld geeft,
geef ik aan jou.
Maar mijn geven is slechts
jouw geven aan jezelf.
Wanneer zul je ervoor kiezen dat te accepteren?*

17 augustus 1988

"Wayne heeft net gebeld."

Ik leg de laatste hand aan het stroomschema dat ik heb ontworpen; druk op de F7 toets om het document op te slaan, en draai me dan om naar Geoff. "Wat zeg je?"

"Ik ben net gebeld door Wayne." Geoff lacht niet. Feitelijk is zijn gezicht getekend door een aan pijn grenzende uitdrukking. Hij werpt een blik op mij en kijkt dan naar de vloer. Dit voelt niet goed.

"Wat gebeurt er dezer dagen in Columbus?" vraag ik, verwijzend naar het hoofdkantoor van het softwarebedrijf waar wij voor werken. Het is een zeer bevredigende relatie, en de toekomst is rooskleurig.

Geoff wendt zijn hoofd af en kijkt uit het raam. Wat het ook is, hij wil het liever niet zeggen. "Wayne vertelde me net dat onze loonstrookjes misschien worden geweigerd."

"Zeg het nog eens?" Ik weet zeker dat ik niet gehoord heb wat ik hoorde.

"Hij zei dat onze salarissen misschien niet worden uitbetaald." Terry, onze onderhoudstechnicus, zijn oren gespitst door Geoff's woorden, stormt mijn kantoor binnen met een vragende uitdrukking van ongeloof.

Geoff gaat verder. "Verdomme! Er zijn blijkbaar grote geldproblemen op dit moment. Ik weet niet wat er aan de hand is. Wayne is dan wel de vice-president, maar hij lijkt zelf ook niet veel te weten. Er is *iets* aan de hand daar."

"Wat voor geldproblemen?!" onderbreek ik. "We hebben de afgelopen twee maanden voor \$150.000 aan zaken gedaan en ze kunnen geen salarissen uitbetalen?"

Geoff huivert. "Ik weet het, ik weet het. Op dit moment weet ik niet wat ik je anders kan vertellen. Verdomme!" Zijn frustratie ontploft als hij met zijn vuist tegen de muur slaat, diep ademhaalt en zucht.

We zitten alle drie aan de telefoon met onze bank, en de antwoorden zijn dezelfde. Onze salaris cheques zijn niet uitbetaald.

Frustratie, woede, angst, verwarring en een gevoel van desoriëntatie gaan ongebreideld door ons hoofd de volgende paar minuten. Uiteindelijk krijgen we Wayne aan de lijn, we praten alledrie tegelijk via onze afzonderlijke kantoortelefoons, totdat Wayne om stilte roept.

"Kijk! Ik ben hier net zo ondersteboven van als jullie. We dachten dat we \$200.000 garantie hadden van onze financiers, en dus hebben we ons vermogen gebruikt om onze markt uit te breiden, zoals die van jullie daar in Washington. Maar

de garantie is teruggetrokken. Misschien was het er niet, ik weet het niet. De bank heeft ons tegoed bevroren. Er is geen geld beschikbaar."

De werkelijkheid begint tot me door te dringen. Het komt bij me op om te vragen naar de commissies, met name de ontwikkelingsvergoeding die ons is verschuldigd voor de softwareproducten die we voor het bedrijf hadden ontworpen. Een bedrag van \$10,000 is aan ons verschuldigd binnen nog maar 45 dagen.

Na een lange pauze zegt Wayne langzaam. "Het lijkt erop dat het *allemaal* voorbij is, Marc."

"Hoe zit het met de cheques die over een week binnen moeten zijn over de maand augustus?"

Stilte is het enige antwoord dat we hoeven te horen.

Tegen het einde van de dag dringt het met volle kracht tot me door. Ik ben twee maandsalarissen kwijt, nog een paar duizend aan commissie, en - het belangrijkste - mijn deel van de ontwikkelingskosten die op 1 oktober moeten worden betaald. Voor *dat* geld was ik in zee gegaan met dit project. Zelfs voorzichtige schattingen van de royalty's zouden genoeg inkomsten hebben opgeleverd om me in staat te stellen te stoppen met elke dag te werken.

Dan word ik gegrepen door een verlamdende angst. Alles bij elkaar heb ik genoeg geld om de maand oktober door te komen. En dat is het dan.

Uiteindelijk kijk ik op van mijn financiële administratie en staar uit het raam naar duisternis, alleen mijn eigen spiegelbeeld staart wezenloos terug. Zo gaat veel tijd voorbij, gewoon starend alsof ik gekluisterd ben aan - en door - dit transparante beeld van mezelf.

Gedachten beginnen rond te tollen en achtervolgen elkaar, visioenen van hoe het zou zijn geweest, beelden van wat ik had verwacht, denkbeeldige rampen die me nog zullen overkomen, allemaal ronddraaiend om de kern van Waynes enige boodschap aan ons: "Er is geen geld."

Maar nu verschuift er iets. Het beeld en de razende gedachten lossen op, en worden vervangen door gevoelens, energie die door me heen pulseert. Ik voel het eerst in mijn zonnevlecht, dan bouwt het op en duwt door mijn borstkas. Onwillekeurig begin ik heel diep te ademen, en de energie blijft zich naar boven bewegen. De kwaliteit verandert, en lijkt nu mijn hoofd te vullen, en plotseling barst ik in lachen uit. God, ik lach zoals ik in jaren niet gelachen heb, misschien wel nooit! Het is geen lachen van de zenuwen, en ook niet van hulpeloosheid. Het is lachen van vrijheid!

Ik heb niets verloren. Ik ben geen baan kwijt, geen royalty's, geen commissie - niets. Wat ik heb verloren, is een last, de last van het geloof dat ik moet werken om vooruit

te komen, om iets te krijgen waarvan ik dacht dat ik het niet had. Nee, er is niets van enig belang verloren gegaan. Het enige dat er gebeurd is, is dat een bubbel is gebarsten.

En terwijl dat besef doordringt, gaat de telefoon.

*****

"Hallo?"

"Hoi, met Kendra. Ik weet dat dit raar zal klinken, maar is alles oké?"

Overvallen door de griezelige timing van haar telefoontje, en ook door haar vraag, antwoord ik niet onmiddellijk, en dus gaat ze verder. "Ik was bezig naar bed te gaan, en opeens had ik de overweldigende neiging om je te bellen, en, nou ja, heel even was ik eigenlijk een beetje bang. Gek, hè?"

Het valt me op dat te weinig van ons genoeg vertrouwen hebben in onze intuïtie om er gevolg aan te geven, zoals zij heeft gedaan. Zittend in de harde stoel naast de telefoon, vertel ik haar wat er vandaag gebeurd is.

"God, dat *is* eng! Ik weet niet wat ik zou doen!" En dan, wat zachter: "Wat *ga* je doen?"

Ik wacht even, en realiseer me dat ik er niet echt over nagedacht heb, maar mijn antwoord komt snel. "Nou, ik heb mijn yogalessen die binnenkort weer beginnen. Misschien ga ik ze uitbreiden, misschien ga ik zelfs wat promotie werk doen. En, tsja, ik ga schrijven."

De kogel is door de kerk.

"En wat ga je precies schrijven?" Haar stem verraadt haar vermoeden dat ze het antwoord al weet.

"Het voelt alsof het tijd is om te beginnen... Ik bedoel, ik zit hier min of meer zonder geld, en geen idee wat 'De Jeshua Brieven' zou moeten worden. Ik heb het gevoel dat ik in een mist staar die alles voor me verbergt, maar ik heb het eigenaardige gevoel dat de mist volkomen veilig is."

Kendra vraagt het voor de hand liggende. "Hoe ga je het redden?"

"Dat is het raarste. Tenminste, voor mij klinkt het vreemd. Het lijkt zo duidelijk - op dit moment - dat ik al die jaren heb geloofd dat er een soort veiligheid is in de wereld, en nu is het alsof ik wakker word uit een droom of zoiets. Mijn rationele verstand wil volhouden dat dit maar een tijdelijke tegenslag is, en dat ik weer iets bijeen moet gaan scharrelen om die veiligheid te creëren. Maar een dieper deel van

me lijkt te weten dat het niet nodig is, en dat het geen zin heeft om die koers nog langer te volgen."

" Voel je je daar goed bij?"

Ik zucht, en Kendra zwijgt, zodat ik tijd heb om mijn gevoelens te ordenen. "Ja. Nou, nee. Ik weet dat het onlogisch is, en toch, op het moment dat de bubbel barstte, was het op de een of andere manier volkomen logisch. Het voelt, alsof dit is wat ik behoor te doen. Het is dat diepere *gevoel* dat mijn rationele verstand dat gedachten van angst en paniek schreeuwt, overstemt."

Weer is er een lange pauze, terwijl Kendra me de ruimte geeft om mijn gedachten verder te ordenen.

"Ik weet het niet. Misschien ben ik wel gek. Ik denk dat het ergste wat me kan overkomen is dat ik eindig als dakloze zwerfster."

"Dakloze zwerfster?"

"Ja. Ik zal me moeten vermommen, zodat niemand ziet hoe erg ik me schaam." We lachen allebei even en worden dan weer stil.

"Kendra, dit raakt me heel erg. Ik bedoel, er is iets dat effect op me heeft. Zo ben ik niet, weet je? Ik heb helemaal geen geld, geen baan. Ik voel allerlei emoties over alles wat er ineens gebeurd is, alsof het vloerkleed onder me vandaan is getrokken. En toch, daaronder is een verborgen, stil gevoel dat dit goed is. Alsof alles *in orde* is. Alles dat er is gebeurd, en alles wat er gaat gebeuren.

Eigenlijk ben ik in de war. Zo nu en dan wordt de rationele stem in mij zo luid dat hij het lijkt te winnen, en weet ik zeker dat ik niet goed bij mijn hoofd ben, en dat ik maar beter naar de realiteit terug kan keren. Maar dan komt dat rustige, vredige gevoel weer naar boven, en voel ik heel zeker dat wat ik tegen je zeg is wat ik ga doen. Ik ga het boek schrijven."

Weer een lange pauze.

"Dus," zegt Kendra eindelijk, bijna fluisterend, "het is aan het gebeuren. Ik bedoel, het is zich werkelijk *aan het ontvouwen*".

"Herinner je je de boeken van Castaneda?" vraag ik, wetend dat ze tot haar favorieten behoren: "Weet je nog dat Castaneda van de klif moet springen in het duister van de nacht? Nou, ik heb het gevoel dat ik, zonder het te weten, gesprongen ben. Meestal voelt het goed. Maar soms ook begin ik te schoppen en te schreeuwen, ook al blijf ik vallen. En het vallen voelt absoluut goed, hoe hevig mijn angstaanvallen ook zijn. Het voelt alsof het in slow motion gebeurt, maar ik weet dat het gebeurt, nu, zelfs terwijl ik met je praat."

Het horen van mijn eigen woorden vergroot de werkelijkheid ervan. Ik *ben* van de klif afgesprongen, een klif waarvan ik nooit had gedacht zelfs maar in de buurt te komen. Ik ga *De Jeshua Brieven* publiceren, en laat komen wat komt.

"Wanneer kan ik het lezen?" vraagt Kendra.

Mijn antwoord komt zo vlug dat de woorden er al uit rollen voor ik ze kan bedenken. "Het manuscript is klaar met Kerstmis, en ik zal een paar exemplaren onder vrienden laten rondgaan voordat ik een manier ga zoeken om het uit te geven."

Met de Kerst?! Ik ben nog niet eens begonnen met het uitschrijven van de communicaties, noch heb ik enig idee wat ik er mee moet! Is dit een voorproefje van wat het betekent om van de klif te springen?

"Kendra?"

"Ja?"

"Vind je het erg als ik iets heel vreemds vertel?"

Ze lacht, en haar reactie is bijna vrolijk.

"Bedoel je dat alles nog niet vreemd genoeg is?"

"Kendra, de afgelopen weken is er, soms in meditatie, soms gewoon tussendoor, een beeld van een vrouw in mijn gedachten verschenen. Daarbij heeft Jeshua voorgesteld dat ik deze vrouw ga opzoeken. Eerst wist ik niet wat ervan te denken, maar toch voelde ik dat ik haar *kende*, ook al is het iemand die ik nog nooit heb ontmoet.

"Nou, vorige week herinnerde ik mij plotseling een oude zakenrelatie die het had over een christelijke mystica in Seattle op wie hij nogal gesteld was. Het raakte me diep omdat hij zei dat ze 'met Jezus spreekt'.

"Hoe dan ook, ik heb haar naam en nummer gekregen, en heb haar opgebeld. Ik heb morgen een afspraak met haar. Toen ik de afspraak maakte, had ik geen idee hoe ik weg zou kunnen komen van mijn werk. Verrassing, verrassing!"

Ons gesprek eindigt met Kendra's onvoorwaardelijke steun, samen met haar nadrukkelijke verzoek dat ik haar alles vertel over mijn ontmoeting met 'die mystieke dame'.

*****

Ik ben een kwartier te vroeg, dus rij ik langzaam langs het statige oude landhuis - dat nu Gethsemane heet - het huis én het opleidingscentrum van Elizabeth Burrows. De doos met de communicaties staat op de stoel naast me, maar het komt in me op om

haar die niet te laten zien. Ik wil niet zozeer over mijn ervaring praten als wel de hare horen. Ik blijf voorlopig maar even in de kast, dank u.

Een paar straten verder keer ik om en parkeer de auto, bewust van mijn zenuwachtigheid terwijl ik de trap oploop en de glas-in-lood deur open. Waarom ben ik hier? "Gewoon met de flow gaan, Marc, gewoon met de flow gaan. Vertrouwen, weet je nog?" denk ik bij mezelf, terwijl ik probeer te ontspannen, mijn adem te vertragen.

De secretaresse van Ms. Burrows begroet me hartelijk en begeleidt me naar boven naar het kantoor van de mystieke dame. Ik hoor hoe haar secretaresse me aankondigt en als ze opzij stapt, zie ik Elizabeth staan - ze is 1 meter 80 lang - haar gezicht straalt met een brede glimlach, haar hand warm uitgestoken. We zijn al net als oude vrienden - althans, zo voelt het voor mij.

Haar haar is kortgeknipt en ze is volledig in het wit gekleed. Blijkbaar hoort ze mijn onuitgesproken vraag en legt uit: "Ik kies ervoor wit te dragen, zie je, omdat het de kleding is die de Essenen droegen, en ik was één van hen, in de tijd van de Meester."

We raken moeiteloos verzeild in een intrigerend gesprek, we praten over metafysica, yoga, kosmisch bewustzijn, haar herinneringen aan haar leven als Esseense, en haar liefde voor de Meester, degene die Jezus heet. Zij is duidelijk zeer intelligent, heeft veel gestudeerd, en heeft persoonlijke ervaring met mystieke staten van bewustzijn. Zij praat daar eigenlijk gemakkelijk over, zoals ik over het weer of een favoriet restaurant zou praten.

"Elizabeth," onderbreek ik haar, "ik heb onlangs een ervaring gehad waarover ik je wat wil vragen."

Nu weet ik waarom ik de communicaties in de doos liet zitten. Ik wil zijn naam niet noemen.

"Op een dag zat ik te mediteren, toen een wezen leek te verschijnen uit een veld van gouden licht..."

Ik hoef niet verder te gaan. Een glimlach verschijnt op haar gezicht; haar ogen kijken niet zozeer naar mij alswel door mij heen, naar iets of iemand die haar zachte vreugde, liefde, eerbied ontlokt.

"Dat is Hem."

"Hem?" Vraag ik

"Oh, ik bedoel 'Hij'."

"Nee, ik verbeter je Engels zeker niet, maar wie is 'Hij'?"

Ze kijkt me recht aan en zegt: "Wel, de Meester Jezus, natuurlijk," met haar toon implicerend dat ik dat natuurlijk wist.

Er valt een lange stilte, haar ogen omhelzen me, en dan zegt ze. "Nu weet ik waarom je hier bent. Er is iets dat je nog mist. Iets dat Hij wil dat je hebt. Alsjeblieft, kom mee."

Als een gehoorzaam en argeloos kind volg ik haar de trap af, mijn hand glijdt zachtjes langs de bovenkant van de gepolijste, houten leuning. Onderaan de trap slaan we af en gaan de bibliotheek in.

Na een paar ogenblikken langs de boekenplanken te hebben gekeken, pakt ze er twee boeken uit; één klein en heel dun, de andere veel groter en dikker. "Hier zijn ze," zegt ze, en geeft ze aan mij. "Onze tijd samen is nu voorbij. Ik laat je alleen om jezelf uit te laten."

Haar vertrek overvalt me een beetje, en na een ogenblik kijk ik naar boeken die ik nooit eerder heb gezien, zelfs niet na twintig jaar uitgebreide studie. Het kleine boekje heet *De Ontdekking van het Esseense Evangelie van de Vrede*, het grotere is een interpretatie van het *Evangelie van de Vrede* geschreven door Elizabeth. Elektriciteit stroomt door mijn vingertoppen en omhoog naar mijn armen.

Ik weet dat het tijd is om te gaan, en ik ga dan ook, met de boeken tegen mijn borst geklemd, die warmer en warmer wordt. De hele weg terug naar Tacoma is er een onmiskenbaar gevoel van vreugde. Af en toe reik ik omlaag, en laat mijn hand op de boeken rusten, streel ze, glimlach.

ALLES IS ZOALS HET MOET ZIJN. VERTROUWEN.

Terug in mijn appartement ga ik in de woonkamer zitten, badend in het serene middagzonlicht dat door de luxaflex schijnt, met de boeken op schoot. Weer ga ik er met mijn handen overheen, mijn hart versnelt. Ze had gelijk. Hiervoor ben ik daarheen gestuurd. Ik weet het zonder ze zelfs maar te lezen.

Op mijn gemak, genietend van deze ervaring van helderheid, open ik het grotere boek, en terwijl ik lees, beginnen de tranen te komen - tranen van vreugde, tranen van herkenning. Zonder het geringste spoor van twijfel weet ik dat ik de lessen lees van de Meester, van Jezus, van Jeshua.

Een enorme uitbarsting van energie schiet langs mijn ruggengraat omhoog, explodeert in een stortvloed van beelden, scènes, herinneringen aan een ander leven - een leven dat zeker het mijne is. Terwijl de beelden door me heen stromen, voelbaar in elke cel, stromen mijn tranen vrijelijk, ze laten een diepe spanning los die onbewust de herinneringen heeft tegengehouden. De tranen lijken me tegelijkertijd te overspoelen, me te voeden en me te baden in een vreugde die woorden te boven gaat.

Even zie ik het gezicht van Jona in mijn geestesoog, en herken de identiteit van de "Verhevene". Mijn leraar, mijn vriend, mijn goeroe: Jeshua, degene die Jezus wordt genoemd.

*****

4 september 1988

Nu, beginnen we.

*Opnieuw,
heb je gekozen om ruimte voor Mij te maken,
en daarom kom ik nu naar je toe.*

*Geliefde,
wordt het Koninkrijk niet
moeiteloos betreden?
Welke worsteling moet worden doorstaan,
welke hindernis overwonnen?
Is zo'n waarneming niet gebaseerd op het geloof
dat illusie Werkelijkheid is?*

*Nooit ben je afgescheiden
van je Heilige Vader.
Je kiest er gewoon voor om vol te houden dat je dat bent.
Hierin ligt de geboorte...
en voortdoring...
van alle strijd,
alle angst,
alle twijfel.
Doorgrond deze waarheid volledig,
en illusie zal niet meer bestaan.
Zullen we nog langer dralen?*

*De Vader wacht op
de terugkeer van de Zoon,
met geduld geboren
uit niet te bevatten Liefde.*

*Er zijn geen verkeerde afslagen op jouw reis,
noch op die van wie dan ook.
Je weet dat dit waanzin is voor de wereld,
maar de wereld is waanzin.
Laat het los.*

*Vandaag zal ik maar kort spreken,
want wat gezegd moet worden is eenvoudig.
Ik wacht op je net voorbij de grens*

*van je verzet tegen een doel
vrijelijk gegeven,
en geaccepteerd.
IK BEN het einde van je pijn,
die de reis van Afscheiding is.
Je bent er nu maar een ademtocht van verwijderd,
toch is je weerstand je pad
naar de woning van de Vader.*

*Omarm elk moment van je ervaring ten volle.
Vier het.
Dit zal het proces van uiteindelijke
bevrijding versnellen.*

De Jeshua Brieven is het begin
van ons gezamenlijke werk;
jouw doel is om het toe te laten
in het weefsel van illusie
dat de Zoon van de Vader gevangen houdt.
Het is de creatie van nog een deur
die van illusie naar Werkelijkheid leidt.

*Verlichting is onontkoombaar.
Onthoud dit altijd
als je naar je mede dromers kijkt.
De Verzoening dienen
is de moeiteloze vreugde kennen
van de wil van de Vader.
Al het andere is niet meer dan weerstand hiertegen.*

*Ik ben altijd hier,
en zal met je deelnemen
aan dit hoogst vreugdevolle werk
van verzoening van de voorbijgaande verbeelding
van Afscheiding
wanneer je ervoor kiest Mij te erkennen,
in plaats van de wereld.*

Vrede zij met je.

Amen.

*****

7 september 1988

Nu, beginnen we.

*Geliefde broeders,
Ik wil jullie vragen om de voortgang
van je droom te onderbreken,
zodat ik dit moment met jullie kan doorbrengen.*

*Ik ben niet verloren voor jullie,
en ik verzeker jullie dat
jullie niet verloren zijn voor Mij.
"Til een rots op, en ook daar
zul je Mij vinden."
Hoe lang wil je nog wachten
op wat noodzakelijkerwijs onafwendbaar is?
De Dromer zal, inderdaad, ontwaken.*

*Met nieuwe ogen zien
is de wereld, die je helemaal zelf
hebt gemaakt, transformeren
van een wereld van duisternis
tot een wereld van Licht.*

*Met nieuwe ogen zien
vereist alleen dat je afstand doet
van de waarnemingen waarvan je al
weet dat ze niet kunnen werken.
Het Koninkrijk dat je zoekt
kan niet gevonden worden waar jij bent.
Het is daarentegen,
waar IK BEN.
De afstand tussen ons is nooit
meer dan deze simpele keuze:
je krankzinnige vasthoudendheid
aan afscheiding van je Heilige Vader los te laten.*

*Ik ben Jeshua.
Ik ben beschikbaar voor jou wanneer
je besluit ervoor te kiezen
Mij te kennen.
Dit is absoluut niet moeilijk,
want het is eenvoudig kiezen
om waarachtig te zijn wie je al bent,
en was vergeten.
Als je Mij leert kennen,
zal het besef doordringen dat wat IK BEN
overal bestaat
als het wezen van alle dingen.*

*Als je Mij leert kennen,
zal het besef doordringen*

*dat je alles al bent
wat ik vertegenwoordig
in het bewustzijn van de mensheid.
Als je Mij leert kennen,
zal de erkenning dagen dat
er geen afstand te overbruggen is,
geen groei door te maken, geen fout te corrigeren,
behalve één:
jouw krankzinnige waarneming van jezelf
als gescheiden van Mij.*

*Je bent als een rijke man
die rondreist met een beurs
vol juwelen en gouden munten,
voortdurend op zoek naar de schat
waarvan hij zeker is dat die er voor hem is,
en die de beurs vergeet
die hij stevig in zijn handen houdt.*

*Denk na over dit beeld,
en laat het je waarneming transformeren,
want dit is een zeer nauwkeurig beeld
van wat je hebt **verkozen** te zijn.
Je bent geheel vrij om opnieuw te kiezen.*

*Onthoud altijd dat de
waarheid van het Koninkrijk volledig aan
het vermogen van jouw wereld voorbij gaat.*

*Daarom,
zoek geen leiding in de wereld,
want die kan je niet leiden
naar wat voorbij de wereld ligt:
Het Koninkrijk,
en de schat die je zoekt
in al je verlangens.
Ik ben altijd bij je,
hoewel je Mij zelden herkent.
Ik ben het hart zelf van wat jij bent,
altijd,
hoewel je vecht om het te ontkennen.*

*Als je je Droom - die volledig
krankzinnig is - loslaat
zal alleen de Werkelijkheid van wie je bent
overblijven.*

Hier ligt het einde

van je reis.
Hierin ligt vrede.
Hierin, BEN IK.
Kom thuis naar Mij.
Kom thuis bij je ware Zelf,
en vier met Mij dit ene feit:
"Ik en Mijn Vader zijn één."

Vrede zij met jullie,
Mijn geliefde broeders.
Niet zoals de wereld geeft,
geef Ik aan jullie.
Maar Mijn geven is niets anders dan
jouw geven aan jezelf.

Wanneer zul je ervoor kiezen dat te aanvaarden?

Amen.

*****

4 oktober 1988

Nu, beginnen we.

Het is niet zonder veel aarzeling
dat ik naar je toe kom
op dit moment.
Deze aarzeling is er omdat
er weer weerstand in je wordt opgebouwd,
zij het op zeer subtiele niveaus.

Tijdens deze cruciale transformatie
beweeg je je dichter dan ooit tevoren
naar een opgaan in Mij.
Deze tijd is van doorslaggevend belang,
want het ego -
de gewoonte van afscheiding -
zal nog sterker naar voren komen
om te blokkeren dat dit gebeurt.
Voor de bewuste geest **lijkt** het
dat alles in orde is,
maar op zeer verfijnde,
zeer diepe niveaus,
verzekeer ik je dat het niet zo is.

Daarom,

aarzelde ik om te komen,
want het was mogelijk dat weerstand
weer je gebruikelijke keuze zou zijn,
en zo de muur weer zou opbouwen die we
zo naarstig hebben ontmanteld.

Ik ben blij dat -
op een zeer cruciaal moment van dit contact –
je in je ziel ervoor koos om je voor Mij te openen.
Het was toen dat
het heldere visioen van Licht aan je verscheen,
en je zag verschillende beelden
die je toestonden Mijn aanwezigheid te herkennen.

Je lijkt erg veel op een krijger
bezig met zijn laatste gevecht.
De 'vijanden' nemen een subtielere vorm aan,
en kunnen daarom onopgemerkt blijven.
Ik was het die vanochtend tot je sprak,
en je voorstelde om op te staan.
Het is een grote waarheid dat ontvankelijkheid voor leiding
het meest aanwezig is tijdens
de vroege ochtend.
Een vleugje slaperigheid,
kan ik toevoegen,
verhoogt de ontvankelijkheid.

Kom morgen naar de bergen.
Laat niet toe dat het "moeten"
van je illusie de overhand neemt.
De emoties die je hebt ervaren-
sinds gisteravond
zijn het gevolg van je ontkenning van Mij.
Je weet dat heel goed.

Je hebt ervoor gekozen deel te nemen
aan het tevoorschijn brengen
van een kennis zo subliem,
zo eenvoudig,
dat het niet te bevatten lijkt.
Het is de kennis van het **volledig** leven in Christus.

Nogmaals,
Ik herhaal dat dit
een cruciale tijd voor je is.
Laat je niet van je pad brengen.
Het hele universum beweegt om je op dit moment te steunen,
zoals het doet wanneer -

*en waar dan ook -
een ziel op de drempel staat
van volledig ontwaken.*

*Sta niet toe dat je gewoonte -
die uit Afscheiding is voortgekomen -
nog een ontkenning van deze steun forceert.
In de mate dat je steun toelaat,
wordt steun gegeven.
Dit is de overvloed van je Vaders tafel.*

*Deze communicatie brengt geen nieuwe leer voort.
Wat is voortgebracht als **De Jeshua Brieven**
is nu voltooid.
De afronding van dit project is nu onvermijdelijk.
Hierna zal specifieke leiding
van ons volgen,
en ik zal doorgaan met het verfijnen van dit Onderricht,
waar nodig, ten behoeve van de vele niveaus
van het menselijk bewustzijn.*

*Morgen,
als je naar je bergen gaat,
zul je contact maken
met een entiteit -
een ziel -
die zal beginnen je de wijsheid
van de aarde te geven,
waar je om hebt gevraagd.*

*Marc,
Ik zie je ongeloof heel goed.
"God, nog één!?" denk je bij jezelf.
Wordt het geen tijd om gewoon
te zijn waarvoor je gekozen hebt:
een boodschapper van het hart,
die de wijsheid van volmaakte kennis
opent, ontvangt en deelt
om het ontwaken van de mens bij te staan?*

*Dit is niets groots,
maar het eenvoudigste van het eenvoudige:
de onvermijdelijke afronding van het drama
van Afscheiding,
want het Licht kan uiteindelijk niet worden ontkend.*

*Spoedig nu,
zal het bewustzijn van de mens*

zich koesteren in de glorie van de herinnering van de Zoon.

*Wees blij,
en laat je terugkeer naar het Licht
worden vervuld.*

Amen.

*****

Het lukt me om bij Kendra aan te komen net als ze haar oprit afrijdt voor de rit van een uur naar haar werk.

"Wil je dit even lezen?" Ik geef haar de communicatie, en even kijkt ze me aan met een onuitgesproken vraag in haar ogen. Ze is er vast niet aan gewend dat mensen om half acht 's ochtends haar oprit oprijden en erop staan dat ze dit soort dingen leest. Ze rilt plotseling. Als ze klaar is geeft ze het aan me terug, en ik zie een zweem van tranen in haar ogen.

"Het is af," zegt ze met rustige beslistheid. "Weet je, ik rilde niet omdat ik het koud heb."

"Dat weet ik."

Ze draait zich om en loopt terug naar de auto, stapt in, doet de deur dicht en draait het raampje naar beneden. "En, wat ga je nu doen?"

"Nou, het lijkt erop dat ik in een behoorlijk lastig parket zit, niet?"

Ze kijkt verwonderd. "Wat bedoel je?"

"Kendra, de enige manier waarop ik ooit zal weten of dit allemaal klopt is door het te doen, álles. Niet alleen het boek schrijven, maar het ook proberen te leven. Alleen, waar Jeshua het over heeft, lijkt niet iets te zijn wat je kunt leren. Het lijkt erop dat je ervoor kiest om het te zijn, of niet."

Ze knikt en kijkt naar het dashboard. "Ik weet het. Ik denk dat we het *allemaal* weten, soms." Ze heft haar hoofd op en kijkt door de voorruit naar buiten, met haar ogen gericht op niets bijzonders.

"Ja, ik geloof dat we het allemaal weten. Maar het te leven lijkt andere koek."

Nu kijkt ze me weer aan. "Ik denk dat ik maar beter kan gaan werken, of is dat terug naar mijn droom? Wat ga jij de rest van de dag doen?"

Ik was van plan geweest om deze dag naar werk te zoeken. Mijn rationele kant had, denk ik, de strijd gewonnen. Ik haal mijn schouders op en glimlach. "Ik ga de bergen in."

*****

Hoofdstuk 8

*Als je je droom loslaat -
die compleet waanzinnig is -
zal alleen de Realiteit van wie je bent
overblijven.*

16 december 1988

Er zijn de afgelopen maanden perioden geweest waarin ik me heel helder voelde, niet alleen over dit boek, maar ook over Jeshua. Op die momenten kan ik niet anders dan dankbaar zijn; in plaats van te pendelen op overvolle snelwegen, breng ik mijn tijd door in de rust en stilte van mijn huis, terwijl ik het manuscript rond Jeshua's communicaties vorm laat krijgen.

Maar er zijn ook andere momenten - van angst, van vraagtekens, van twijfel - en dan ben ik ervan overtuigd dat dit beslist waanzin moet zijn. Nou ja, bijna overtuigd.

Altijd, als de tirade van zelfkritiek afzwakt, komt er een rustige stem die tot me spreekt, die ik alleen hoor als ik kies voor innerlijke stilte. Hij is er altijd, en verzekert me dat alles is zoals het moet zijn, en herinnert me eraan dat het mijn taak is om te vertrouwen.

Vorige week, tijdens een van mijn paniekaanvallen over kleinigheden zoals huur betalen en eten kopen, zond ik de gedachte naar het universum dat ik dit gewoon niet kan, dat ik uiteindelijk niet zo goed ben in van kliffen afspringen! Is er niet ergens een leuke, comfortabele baan? Meteen de volgende ochtend ging de telefoon en kreeg ik precies zo'n aanbod! Mijn eerste impuls - uit gewoonte waarschijnlijk - was om snel toe te happen, voordat de reddingslijn zou worden teruggetrokken. Maar iets weerhield me. Ik verzon een smoes dat ik tijd nodig had om erover na te denken.

Ik probeerde de dag te besteden aan wat rommelen in het appartement, maar ik werd rusteloos en heb een lange wandeling gemaakt. Het gebeurt niet vaak in het noordwesten dat december hiervoor zo'n aangename en droge kans biedt. Ik belandde op een bankje bij een verlaten kade langs Ruston Way en keek naar een zeeotter die lui in het water speelde, twintig meter verderop.

Ik voel me gevangen tussen twee werelden, ik weet dat ik niet kan of wil terugkeren naar de oude wereld, terwijl ik de wereld die voor me ligt maar vaag herken. Het is een wereld zonder vertrouwde routekaarten en wegwijzers, en ik aarzel die wereld binnen te gaan. Maar achter mijn innerlijke, intellectuele haarkloverij gaat een

gevoel schuil, een gevoel dat ik op de één of andere manier dáár uit zal komen, waar Hij is, waar dat ook is, en ondanks mezelf.

Ik weet nu, na deze anderhalf jaar met Jeshua, heel goed wat er van mij verlangd wordt, *als* ik écht in wat Hij het 'Koninkrijk' noemt wil zijn. Het betekent het opgeven van alle door mij gecultiveerde vertrouwde manieren om met het leven om te gaan, of met wat ik *dacht* dat het leven was. Of die manieren nu doeltreffend zijn of niet, doet niet ter zake. Het betekent het loslaten van de onbewuste overtuiging dat mijn leven van *mij* is, in het gangbare beeld dat we allemaal van *mij* hebben. Gewoontes zijn niet gemakkelijk te doorbreken, of is het zo dat 'ik' ze niet *kan* doorbreken, omdat 'ik' in wezen de gewoonte *ben*?

Terwijl ik naar de zeeotter keek die vlak bij het eind van de kade op zijn gemak rondzwom, begon ik te denken dat die maffe natuurkundigen die aan het allernieuwste van de kwantumtheorie werken misschien dicht bij de waarheid zitten, dichterbij dan ze zich wellicht realiseren. Of zijn het meesters die in vermomming naar ons toe komen om ons aan te sporen onze gedachtenstructuren los te laten, de schaduwen op onze grotmuur? Zij hebben het over een rare werkelijkheid, waarin alle mogelijkheden op de een of andere manier al aanwezig zijn, verborgen in een onzichtbare eeuwigheidsbuidel, wachtend - wachtend op ons om maar één ding te doen: kiezen welke 'werkelijkheid' wij willen manifesteren. Wij zijn uiteindelijk degenen die de macht hebben, altijd.

Volgens Jeshua komen die 'oneindige mogelijkheden' verpakt in twee pakketten: het ene draagt de naam 'Koninkrijk', en het andere 'Droom'. De Droom bevat een schijnbaar oneindig aantal mogelijkheden: alle werelden en levens vóór ons geleefd, ná ons geleefd en nu als ons geleefd. Al deze werelden zijn gegrondvest op één hoeksteen: Afscheiding, onlosmakelijk verbonden met één fundamentele energie, de energie van angst. Gezamenlijk geloven we daar zo sterk in dat het niet ter discussie staat. We leven gescheiden van elkaar, van de natuur, van God. Omdat we erop staan afgescheiden te zijn, kiezen we zonder aarzelen het pakket met het etiket 'Droom', en bevinden we ons onmiddellijk hier, nu, in een wereld waarvan we geloven dat die echt is en onafhankelijk van ons. Of is het niet meer dan een spiegel die niets anders weerspiegelt dan onze keuze?

"Misschien," dacht ik bij mezelf, "blijft de wereld maar doordraaien met oorlogen en hebzucht en zo, omdat wij volhouden dat het echt is, en dan worstelen om manieren te vinden om ermee om te gaan. Hebben wij onze kracht gegeven aan het pakket met het label 'Droom'? Hebben we de eigenlijke macht van de Zoon weggegeven aan onze illusies?"

In de Tibetaans boeddhistische metafysica wordt gezegd dat de ziel bij de dood het lichaam verlaat en begint op te stijgen naar het heldere licht van de Dharmakaya, het 'Lichaam der Waarheid'. Echter, tegenover de overweldigende kracht en schoonheid van dit licht, deinst de ziel - gewend als zij is om zich te vereenzelvigen met een afgescheiden zelf - terug uit angst. Deze terugslag creëert een zwaarte, en de ziel zinkt naar beneden, om uiteindelijk weer in een nieuwe ronde van geboorte en dood

in een fysiek lichaam terecht te komen. En dat allemaal omdat de ziel haar eigen wezen verkeerd begrijpt, en vasthoudt aan het afgescheiden zijn!

Misschien worden de pakketten niet maar één keer aangeboden. Misschien worden ze ons elke ochtend aangeboden als we wakker worden, of op elk moment, wat dat betreft. Is het Licht altijd beschikbaar, en de dood die we vrezen niet meer dan een waan van het moment?

Misschien als we allemaal besluiten om opnieuw te kiezen, hier, waar we ook zijn, nu, wat we ook zijn, zal de wereld die we dan manifesteren anders zijn, héél erg anders. Anders omdat we niet zullen proberen onze wereld te creëren, maar de wereld zoals die bedoeld is door een mysterie dat voor altijd buiten ons ligt, maar toch een mysterie dat zich in onze diepste kern bevindt, in het centrum van ons eigen waarachtigste zelf.

De zeeotter was verdwenen onder het oppervlak van de baai, wegzwemmend om andere werelden te verkennen en erin te spelen. Ik wachtte even, in de hoop dat hij weer boven zou komen, draaide me om en liep naar huis.

Terug in mijn appartement staarde ik naar mijn computer, niet bij machte iets te zeggen, onzeker over wat de insteek van dit boek moet zijn. Het ligt nog voor me, ergens in die mist zonder wegwijzers.

Ik heb 's avonds televisie gekeken, die grote cultuurgod die ons altijd geruststelt over wat echt is. Uiteindelijk richtte ik de afstandsbediening op het beeld van een nieuwslezer - ze zien er allemaal hetzelfde uit en klinken allemaal hetzelfde, is het niet? - en zap! De wereld verdween!

Het lijkt zo helder, zo eenvoudig! En toch blijft een spoor van iets in mij zich verzetten. Afscheiding, en alles wat daarbij komt kijken - waar is de knop, en hoe moet ik hem indrukken? Hoe verander ik van kanaal? Hoe laat ik definitief en onherroepelijk het pakket met het label 'Droom' los? Weet ik zeker dat ik dat wil?

*****

Marc, sta op en schrijf, alsjeblieft.

Ik schrik van de stem, en mijn ogen springen open.

"Ohhh, verdraaid." Ik til met moeite mijn hoofd op en draai me om om naar de klok te kijken. Het is 22.30 uur, en ik ben erg moe.

"Kunnen we dit niet morgenochtend doen?" vraag ik aan mijn onzichtbare bezoeker, en grinnik dan in mezelf om de nonchalance waarmee dit gesprek plaatsvindt.

Ja.

God, ik hou zo van het gevoel van Zijn aanwezigheid, en denk hoe fijn het zou zijn om me gewoon op Zijn 'schoot' op te krullen en voor altijd te slapen.

Om drie uur zullen we je wakken, en gaan we verder.

Drie uur. Ik dacht meer aan negen uur, of zelfs later. Ik voel zijn energie verminderen, en val snel weer in slaap.

Uit een vloed van gedachten en beelden, rijst bewustzijn op. Ik realiseer me dat ik wakker ben.

" Vervloekt, verdomd, dubbel verdomd!" Ik zak weg in de dekens. Het is hier zo lekker warm, en buiten zo koud! Ik ga dit gewoon negeren. Ik zet alles op alles en lig een tijdje onrustig te woelen.

Plotseling gaan mijn ogen wijd open. Als ik uit mijn ooghoek kijk, zie ik de klok duidelijk. Het is 3:34 uur, en ik moet naar het toilet. Zonder enige waarschuwing, ik moet gewoon naar het toilet, en het kan geen minuut langer wachten.

Vol afschuw sla ik de dekens terug en pak mijn badjas. Op weg naar de badkamer kijk ik omhoog en mopper binnensmonds: "Jongens, jullie schrikken echt nergens voor terug, hè?"

Nu, beginnen we.

Je verliest de strijd, Marc.

*Je verliest,
maar verlies is nu niet ons doel.*

*Binnenkort,
komt er een duidelijk teken naar je toe
van het werk waaraan je deelneemt,
het werk van de verzoening van de Zoon.*

*Wanneer je duidelijk kiest
voor actieve deelname aan dit werk,
zal er niets zijn
waarin niet zal worden voorzien.*

*Het is niet nodig om naar je
vroegere dromen terug te keren,
en is deze gedachte
niet de reden voor je schijnbare ellende?*

*Nu is het tijd
voor je definitieve keuze.
De keuze tussen
Liefde, en angst.*

*Angst is jouw gewoonte,
de Droom van de mensheid,
en de ontkenning
van het rechtmatige erfgoed van de Zoon.*

*Het is een erfgoed,
waarvan de aanvaarding,
een keuze is die men alléén moet maken,
omdat het eens alléén werd geweigerd.*

*Er wordt geen inspanning
ervaren in het Koninkrijk.
Er is alleen de manifestatie
van de wil van de Vader voor jou
en door jou -
een demonstratie die de slapende
ziel aanraakt van de Zoon
die voor even gehuld is in een droom van eenzaamheid,
strompelend door velden
bezaaid met de lijken van de dood,
en dat wat zelfs nu stervende is.
Want de Afscheiding van de Vader
is de dood,
en niets meer.*

*Als je kiest
voor de overvloed van het Koninkrijk,
is er een manier van leven geboren
die geen planning vereist,
geen resultaten,
geen veilig stellen van je overleving.
Alles is voorbereid,
voor wie eerst de Vader
dient die in je is.*

*Ontwaken uit de Droom
lijkt pijnlijk
alleen in de mate
waarin je je verzet vanuit
de verleiding van illusoire slaap,
en de schijnbare behoefte eraan.
Die slaap is slechts de gewoonte,
gecultiveerd sinds de keuze werd gemaakt,
om te vertoeven in de Droom van Afscheiding.*

*Wil je niet met Mij kiezen
voor de Werkelijkheid van het Koninkrijk?
Erin is alles wat je je ooit kunt verbeelden,*

*elke behoefte vervuld
voordat er ook maar één verzoek is gedaan.
Want je Vader weet zeker
dat je deze dingen nodig hebt.*

*Je hebt de vele aspecten
van de Afscheiding ervaren.
Je kent deze wereld goed.
Heeft haar allure
je niet duidelijk in de steek gelaten?
Kies dan,
laat slechts je
nutteloze droom los,
en wordt opnieuw geboren
in de ervaring van het Koninkrijk.
Deze keuze baart
een proces van herkenning
die snel de herinnering terugbrengt
aan de rechtmatige plaats van de Zoon.
Want je zult ter rechterhand
van de Vader zitten,
niets anders aanschouwend
dan de luister van een grootsheid
die onvoorstelbaar is binnen de schamele,
en pijnlijke,
Droom van Afscheiding.*

*De droom van angst,
het enige wat er is in de werelden van de mensheid,
bevat geen spoor
van ware vreugde,
alleen van schijnbare genoegens
die slechts een ogenblik duren.*

*Kies daarom,
Dat wat eeuwig is.
Kies daarom
Dat wat eeuwig blijft,
en waarvan de grenzen
nooit bereikt worden.
Kies daarom,
de aanwezigheid van de Vader
in jou,
en het Koninkrijk
het enige wat je om je heen zult ervaren.*

Welk leven kan lichter zijn

*dan een leven dat
geen spoor van strijd vereist?
Welke vreugde kan uitstijgen boven deelname
in de eeuwige overvloed
die de tegenwoordigheid van de Vader is,
en het wakker maken van de Zoon,
in iedereen
die de verschrikkelijke Droom leeft
waar je al zo lang onder lijdt?*

*We houden veel van je.
Maar we kunnen niet voor je kiezen.
We begeleiden je slechts,
en wijzen de weg
alleen wanneer je het vraagt,
en wachten geduldig op het dagen van
herkenning van de Droom
in het bewustzijn
van een denkkeest die gewend is aan schaduwen,
een herkenning
van de verdorvenheid van de Droom.*

*Kies helemaal voor het Koninkrijk,
en de Droom zal er niet meer zijn.
Hij verdwijnt voor altijd uit de denkkeest,
en laat alleen ongelooflijke vrede achter,
en verwondering dat de droom
ooit kon worden gedroomd.*

Er is geen gebrek in het Koninkrijk.

*Je enige taak -
als we die zo mogen noemen -
is om in vreugde de absolute
geborgenheid en overvloed
van de tafel van de Vader te ervaren.*

*Deze eenvoudige keuze
laat een waarheid zien,
die diep in het hart begraven ligt
van elke zoon die nog slaapt.
Van deze keuze getuigen
is een duwtje om te ontwaken,
totdat alle mensenzonen
weer leven als
de Waarheid die ze zijn:
de ene Zoon,*

*die verwekt is door de Vader
vóór alle werelden,
die deel heeft aan de overvloed
vrijelijk gegeven,
de aanwezigheid van de Vader.*

*Hierin ligt
het Koninkrijk
van de hemel op aarde.
Kan er,
in waarheid,
een andere keuze zijn dan deze?*

Ik pauzeer even. De energie van Jeshua is plotseling afgenomen en ik staar naar de fonkelende lichten op het zwarte, stille water van de haven. Er is een heel zwak gevoel in mij, een soort pulseren. Ik geef mijn weerstand over en adem diep en langzaam. Ik laat buik, ribben en borstkas uitzetten en laat weer los zonder inspanning.

Hoewel de intensiteit van dit pulseren, deze trilling, niet toeneemt, lijkt het zich in alle richtingen uit te breiden, en wordt dan zachter en zachter, en trekt me er dieper in. Hoewel mijn ogen open zijn, vang ik een glimp op van gekleurde lichten, die ik zowel voel als zie.

Beelden beginnen te flitsen op het scherm van mijn bewustzijn met een ongelooflijke snelheid. Ik omarm de emotie die elk beeld met zich meebrengt en besef dat ze allemaal deel van mij zijn, elk een heel leven, dat zich steeds maar verder terug uitstrekt, schijnbaar zonder begin. Ze verschijnen en verdwijnen in een oogwenk. Terwijl ze wegvallen, voel ik mijn lichaam van binnen smelten, een dieper wordende vrede die elke cel omarmt en doortrekt. Ik los op, laat alle sporen van verzet, alle sporen van ontkenning, alle sporen van twijfel los - los meer en meer volledig op. Er komt steeds meer ruimte tussen de beelden, en het worden er steeds minder, en minder, en minder, totdat... er geen beelden meer zijn.

Ik weet niet hoelang dit duurt, want hier is geen tijd.

Uit de stilte van een leegte die voor altijd volmaakte volheid is, komt gewaarzijn te voorschijn, eerst van de weerspiegeling van mijn gezicht in het raam voor mij, dan van de stilliggende schepen in de haven, het stille water, de fonkelende en stralende lichten. Ze lijken allemaal vervat te zijn in de weerspiegeling op het raam, zij in mij en ik in hen; ik ben één met alle dingen. In mijn spiegelbeeld begint een flauwe glimlach te groeien, een glimlach die zachtjes ontspringt uit het centrum van mijn hart.

Ik wist niet dat het zo zou zijn. Ik zou dat nooit hebben kunnen vermoeden. Hier te zitten in deze prachtige oude schommelstoel, de wereld zo stil op dit vroege ochtenduur, niets bijzonders aan de hand. Alles hetzelfde, en toch alles zo anders!

Voor dit moment van eeuwigheid, is de Droom verdwenen.

Morgen begin ik met schrijven.

*Nu,
is het klaar.
Nu al,
is de keuze gemaakt.*

*Nu, is
de herkenning
voltooid,
als een dief in de nacht komt zij,
steelt de spinnenwebben
van schaduwen,
en onthult de illusie
van een aloude Droom
aan de Zoon die zich herinnert.*

*Het einde van een eenzame reis,
en de viering
van één die opnieuw is begonnen.
Het is niet een reis naar,
maar binnen,
het Koninkrijk.
Aldus is Mijn belofte vervuld,
want de Droom is voor altijd verbrand
in de heerlijkheid van de aanwezigheid van de Vader.*

*Nu,
begint het leven opnieuw.
Nu,
vervult het leven zichzelf.
En dit,
zonder inspanning.
Welkom thuis,
geliefde broeder,
welkom thuis.*

Amen.

*****

Hoofdstuk 9

Er is geen inspanning in het Koninkrijk.

10 februari 1989

"Zo. Het is klaar." Mompel ik binnensmonds, terwijl ik de concepttekst voor *De Jeshua Brieven* in een bestand opsla. Een deel van mij hoopt dat het in dat vreemde zwarte gat van cyberspace verdwijnt, die kosmische vuilnisbelt waar de Goden van Computerland alles opeten waarvan geen back-up is gemaakt of wat niet uitgeprint is! Als dit boek zo opgegeten zou kunnen worden, zou dat deel van mij misschien kunnen uitrusten terwijl het geleidelijk weer gezag en controle over mijn leven terugneemt.

Ik schrik van het geginnik dat opkomt bij die gedachte. Het overvalt me omdat het van een plek komt die veel dieper ligt dan waar mijn ego woont, alsof ik net een kamer in mijn huis heb ontdekt waarvan ik niet eens wist dat hij bestond.

Als ik van het toetsenbord opkijk, merk ik voor het eerst dat het donker is, en een blik op de klok leert dat het elf uur 's avonds is. Ik besef dat ik de afgelopen zeven weken in een heel andere wereld heb geleefd. Ik heb zelfs Kerstmis gemist, al moet ik zeggen dat ik me niet eens kan herinneren eraan gedacht te hebben!

Het schrijven was een diepe onderdompeling in alles wat Jeshua met mij gedeeld heeft, en ik was af en toe verrast als er een sterk gevoel over mij kwam dat ertoe leidde dat ik een enorme hoeveelheid materiaal heb geschrap. Soms hoorde ik Hem zeggen: "nog niet". Was het de persoonlijke informatie over Zijn leven? Het controversiële materiaal over de 'Eind Tijden'? De visioenen die Hij mij heeft laten zien over wat dit Werk in de toekomst moet zijn?

Er is geen rationele verklaring voor, alleen een diep innerlijk gevoel dat het klopt, en daar vertrouw ik volledig op...denk ik!

Sommige dingen die Hij de laatste tijd gezegd heeft, blijven in me opkomen:

*Kies dan,
alleen om je nutteloze
droom los te laten,
en opnieuw te worden geboren
in de ervaring van het Koninkrijk.
Deze keuze brengt een
proces van herkenning met zich mee
dat snel de herinnering herstelt
aan de rechtmatige plaats van de Zoon.*

Dat slaat een gat in wat ik nu zie als de hele strekking van mijn 'spirituele pad' sinds 1973, toen ik begon met meditatie en yoga, samen met de studie van de wereldreligies en de psychologie. Ik zie nu, buitengewoon helder, dat het allemaal gebaseerd was op een 'ik' dat ernaar streefde om kennis te bemachtigen, te verwerven en (dat geef ik nederig toe) controle over mijn leven te krijgen. Nu blijkt, in dit nieuwe licht, dat allemaal maar een droom te zijn, gebaseerd op een onjuiste

aanname: ik heb de vijand aangekeken en gezien dat het een 'ik' is dat niet veel meer is dan een gewoonte, ontwikkeld nadat de keuze werd gemaakt om in de Droom van Afscheiding te bestaan!

Na al die jaren heb ik het gevoel dat ik in werkelijkheid nog maar pas begonnen ben. Wat is dit mysterieuze 'proces van herkenning' waar Hij op zinspeelt? Mag ik om het hoekje gluren om te kijken of het veilig is?

Nou, die gedachte doet me regelrecht in de lach schieten; wat een gotspe! Wie zou dit soort vragen kunnen stellen, behalve dat kleinere deel van mij dat de gewoonte van afscheiding is - geworteld in angst – waarmee ik me ooit helemaal identificeerde?

Hoe kan ik ooit hopen te ontdekken wat dit mysterie betekent als ik me niet volledig onderwerp aan de weg van Liefde die Jeshua openbaart, en waartoe hij ons geroepen heeft?

*****

Ik kom uit mijn stoel en schud de stijfheid uit mijn benen, terwijl ik naar de keuken loop voor een kop thee. Terwijl het water aan de kook raakt, breek ik muntblaadjes af en snuif de geur op. Ik laat de blaadjes in de pot vallen en kijk hoe ze in het water tollend en draaiend. Een deel van mij voelt dat ik net zo ben als die muntblaadjes, in wateren gegooid waarvan ik tot dusver het bestaan niet kende, terwijl ik beweerde van alles te 'weten' over juist dat water.

Ik schaam me. Ik voel me gereduceerd tot een soort huwelijksconsulent die nooit getrouwd is geweest, of een UFO-deskundige die er nog nooit een heeft gezien... bah!

Terug bij mijn bureau, realiseer ik me dat ik fout zat. Het is nog niet af. Dit manuscript is nog niet klaar, en ik ben beslist niet klaar. Ik kan het voelen: die oude Nemesis die al zo lang en zo diep in mij leeft. Deze Nemesis komt zo duidelijk uit de schaduw van mijn wezen tevoorschijn dat ik schrik - nee, ik ben geschokt - dat ik er zo lang aan voorbij heb kunnen kijken en haar heb kunnen vermijden. Die Nemesis heeft een naam, 'Angst'. Ik bedoel niet het soort angst dat ik voelde in Vietnam, of op genoeg andere momenten. Dit is iets anders, iets diepers. Iets in het wezen van mijn ziel, als dat iets zegt.

Mijn lichaam siddert plotseling. Want het is mij duidelijk dat de enige manier om van deze wraakgodin bevrijd te worden zal vergen dat ik op de een of andere manier in de Werkelijkheid ga leven. Sterker nog, heel radicaal, het is eigenlijk God die 'de laatste stap voor mij zet'! Wow! Waar is dan nog hoop op een minimum aan controle?! Toch belooft Hij dat het resultaat zal zijn dat ik in een nieuw land terecht kom, een land dat het tegendeel is van angst: Liefde.

Liefde. Zoete, zoete liefde! Ik meende dat ik er iets van af wist, maar nu ik nip aan deze heerlijke muntthee en hoor hoe de bijna bevroren regen tegen mijn raam

klettert, moet ik accepteren dat ik weinig – of niets – van haar ware aard weet. De liefde waarover Jeshua spreekt kan beslist niets te maken hebben met wat ik plezierig acht, want dat 'mij' is gebrouwen in de ego-soep. Opnieuw voel ik mij gereduceerd tot een kind, een kind dat nog veel te leren heeft.

En wat te denken van Zijn cryptische mededeling:

Binnenkort komt er een duidelijk teken tot je van het Werk waaraan je deelneemt, het werk van de verzoening van de Zoon. Wanneer je duidelijk kiest voor de actieve deelname aan dit Werk, zal er niets zijn waarin niet zal worden voorzien.

Een duidelijk teken! Hoera! Zoiets kan ik wel gebruiken! Of is dat alleen nodig voor dat nu kleinere deel van mij dat zo gewend is aan angstige beduchtheid, vaak verborgen achter een glimlach?

Ik open het bestand weer en merk dat ik word aangetrokken door woorden waarvan ik weet dat ik er een diepe weerstand tegen voel:

Er wordt geen inspanning gevoeld in het Koninkrijk. Daar is alleen een manifestatie van de wil van de Vader door jou heen; een demonstratie die de slapende Zoon raakt die tijdelijk gehuld is in een droom van eenzaamheid.

Ik blader door de uitgeprinte bladzijden van Zijn recente communicaties en mijn oog valt op een merkwaardige uitspraak:

De voltooiing van dit project is nu onvermijdelijk.

"Juist!" roep ik plotseling. "Wat weet ik in godsnaam van het schrijven van een boek, laat staan van het uitgeven ervan! En wie, gvd, zou deze rotzooi trouwens willen lezen, en waarom zouden ze dat willen? Als dit ding daadwerkelijk een boek wordt dat mensen lezen. Nou, dat zou een 'duidelijk teken' zijn, ha!"

Werkelijk, ik schreeuw deze gedachten uit, alsof ik een onzichtbaar oprukkend leger probeer af te weren dat mijn kasteel wil bestormen! Mijn lichaam siddert weer. Niet één keer, maar twee keer. Drie keer, eigenlijk. Waar heeft hij het in hemelsnaam over? Die Nemesis waarvan ik dacht dat ik haar diep genoeg begraven had om er vanaf te zijn - als een gezwel onder controle - is plotseling letterlijk aan het spartelen en schreeuwen:

"Nee! Ik niet! Ik ben het niet waard! Kijk naar mij! Kijk naar mijn absolute mislukkingen! Ik bedoel, ik ben echt de slechtste van de slechtste! Er is niets van enige waarde dat zich door mij heen zou kunnen manifesteren, helemaal niets!"

Dat laatste woord explodeert uit de gedachtenwereld, en uit een lichaam dat trilt en beeft, in een luide, uitdagende schreeuw die me tot op het bot door elkaar schudt.

Ik geef het op ertegen te vechten, tegen alles. Als 'toelaten' de sleutel is tot het Koninkrijk, dan kan ik net zo goed beginnen met deze plotselinge tranenvloed vanuit een bron diep in mijn hart en buik. De kracht vloeit uit mijn benen, en ik stort neer op de grond. De tranen - afgewisseld met een litanie van zelf-verachtende tegenwerpen – komen overvloediger. Toch is de vloer op de één of andere manier een troost. Ik geef me over aan deze duisternis in plaats van ertegen te vechten. En ik raak een ogenblik, zelfs terwijl de tranenvloed doorgaat, een glimp van vrede aan, van echte vrede.

*****

Het gekletter van vuilnisbakken in de vroege ochtend wekt me. Ik weet niet wanneer ik in slaap ben gevallen, of de tranen zijn gestopt voordat ik insliep, of juist daardoor. Terwijl ik opsta, gluur ik door de ijsskoude ramen om te zien hoe de vuilnismannen hun belangrijke - en onderschatte - werk doen.

Wat zouden zij doen als dit hun overkwam? Wat zou wie dan ook doen? Plotseling slaat een idee als een bom in, in mijn hele wezen:

"Ik ga weg van deze koude, donkere, sombere plek. Ik ga weer naar Hawaï!"

Energie golft door me heen als ik mijn koffer uit de kast trek.

"Wat, Marc, geen nauwkeurige planning?" Jeetje, de dingen veranderen!

De gedachte komt bij me op om het concept van *De Jeshua Brieven* uit te printen. Als in een film zie ik hoe ik het aan Kendra overhandig, op weg naar het vliegveld.

Een week later loop ik de trap op naar haar deur, het manuscript onder mijn arm.

*****

Hoofdstuk 10

*Als de ziel ervoor kiest om God te dienen,
dient zij mysterie dat onomstreden is.
Het is datgene wat volledig kan worden vertrouwd.*

17 februari 1989

Het vuur laait op als Kendra op de bank gaat zitten, en mij een kop hete, glühwein aanreikt.

"Wat vroeg voor een slokje wijn, vind je niet?"

"Je weet hoe ik ben! Het is zaterdag en het is nooit te vroeg om van mijn vrije dag te genieten. Trouwens, niet iedereen heeft de vrijheid om 'm te smeren naar Hawaiï!"

Ik geef geen antwoord. Ik kijk haar alleen maar aan. Ik herinner me dat ik precies zo dacht. Is het nog maar zo kort geleden? Dacht ik echt dat ik niet vrij was om de diepte van mijn hart te volgen, en dat de 'werkelijkheid' daarbuiten was, in een baan waar ik niet echt van hield? Natuurlijk geloofde ik dat. In deze interne worsteling gelooft een deel van mij nog steeds dat ook ik 'terug op aarde' moet komen, behalve dat een groter deel van mij dat tevoorschijn komt - een deel dat ik nu pas leer kennen - daar gewoon niet meer aan wil toegeven.

Kendra lijkt precies te weten wat ik denk.

"Ik neem aan dat ik mijn vrijheid nog steeds gebruik om vast te houden aan deze levensstijl die ik zo goed ken!" Ze glimlacht flauwtjes, en nipt aan haar glühwein.

Met een blik op het manuscript in zijn lichtblauwe kaft, kijkt ze me aan. "Is dat wat ik denk dat het is?"

"Ja. Het voelt nog niet helemaal af, maar ja, dat is het. Ik dacht dat je het voor me kunt doorlezen, terwijl ik weg ben."

Haar handen liggen er op, maar ze verandert plotseling van stemming, en van gedachten.

"Zo, je hebt me nooit verteld wat er is gebeurd op je winterexcursie in de bergen."

Ik had echt gehoopt dat ze er niet naar zou vragen. Die reis is een maand geleden, maar toch roept haar vraag moeiteloos een herbeleving op van de impact van die dag; ik vraag me af of dat ooit echt van het heden naar de categorie 'geschiedenis' zal overgaan. Mijn hand trilt een beetje als ik mijn haastig leeggedronken beker neerzet en dichterbij het vuur ga staan. Er zijn stukken van die reis die ik niet wil delen. Dingen die me verontrusten. Ik kies ervoor een gebaand pad te nemen.

"Eerst, het goede nieuws! Ik kwam bij een beekje, heb de sneeuw van een grote rots geveegd, ben gaan zitten en heb gewacht."

"Wat is er gebeurd?" vraagt ze.

"Niets. Nou ja, een tijdje niets, bedoel ik. Behalve dat ik in een heerlijk ritme raakte. Het leek alsof mijn ademhaling als vanzelf in harmonie raakte met het geluid van het water dat over de rotsen stroomde.

Ik ga tegenover haar op de bank zitten en neem impulsief haar handen in de mijne.

"Toen hoorde ik haar."

"Haar? Je bedoelt Jeshua, toch?"

"Nee, haar! Beslist een vrouw."

"Wie?"

"M..." Ik stop. "Haal het niet in je hoofd om dat te vragen," antwoord ik met een rustige beslistheid.

Kendra kijkt me strak aan, en knikt haar hoofd 'oké', terwijl haar handen wat steviger in de mijne knijpen, alsof ze me wil aanmoedigen om door te gaan. Haar bereidheid om mijn grens te respecteren maakt het op de één of andere manier mogelijk.

"Ik zweer dat ik haar kon horen, haar aanwezigheid kon voelen, en - tenminste in mijn denkkeest - haar kon zien, net zo duidelijk als ik jou nu zie.

"Ze deed iets. Het voelde alsof ze de bovenkant van mijn hoofd aanraakte. De energie begon als het ware rond en rond te suizen. Ik voelde me duizelig, maar gelukkig.

"Toen spreidde ze haar armen en voelde ik dat een subtiel deel van mij, vloeibaarder dan dit lichaam, met haar uitdijde.

"En toen, Kendra, kon ik moeiteloos de bomen voelen, de sneeuw, de rotsen, het water! En ik bedoel, ik voelde ze van binnenuit. Ik voelde ze zoals ik nog nooit heb gevoeld! Misschien, eigenlijk, echt voor de eerste keer!

"Ik herinner me dat ze op een gegeven moment tegen me zei: 'Nu ken je je ware lichaam. Het is deze kostbare aarde zelf die je toegang geeft tot dit rijk. Hou van haar zoals je leert van jezelf te houden.

"Kendra! Stop! Je breekt mijn vingers!" roep ik uit.

"Oh! Sorry, sorry!"

Ik voel het bloed terugstromen, de huid onder de vingernagels wordt weer roze.

"Dat is zo prachtig!" Er staan tranen in Kendra's ogen en ik voel dat haar hele wezen open en zacht wordt, maar mijn reactie komt niet overeen met die van haar. Als ze het merkt, pakt ze mijn kin vast, zoals mijn moeder altijd deed als ze een verborgen geheim van me wilde weten.

"Kom op! Wat nog meer."

"Kendra, ik praat er liever niet over. Ik bedoel, ik weet niet of ik dat kan."

Het is misschien tijd om terug te gaan naar het vuur. Ik sta op, en staar even in de vlammen.

"Ze heeft me de toekomst laten zien."

"Ze wat?!"

"Ze heeft me de toekomst laten zien. Kendra, ik zag verwrongen hopen betonnen puin, en, en mensen ineengedoken bij vuren in verlaten straten, en..."

"Wacht eens even! Jij zag dat?"

"Ja! Als in een supersnelle film, precies daar waar de bomen stonden! Ik werd bang, en plotseling stopte alles, en de bomen stonden er weer, net zoals ze gestaan hadden. Alleen kon ik ze niet meer voelen, zoals vlak daarvoor.

"Toen voelde ik haar zachter worden. Ze zei dat er niet veel tijd meer is, tijd om de begoocheling te herstellen die over de mensheid is gekomen, een begoocheling waarin we vergeten zijn dat de aarde werkelijk ons ware lichaam is, dat we allemaal één familie zijn en...en..."

"En, toen? Waag het niet om nu te stoppen!"

"Dat er hier in werkelijkheid maar één van ons is! Eén wezen, één ziel, gevangen in een begoocheling, een droom. Er is maar één van ons hier!"

"Maar, is dat niet wat Jeshua ook tegen jou heeft gezegd? 'Je kijkt nooit naar een ander, want je ziet alleen jezelf?'"

"Nou, ja! Maar, dat slaat nergens op! Verdomme, Kendra! En die toekomstige troep! Ik hou daar niet van! Ik krijg er rillingen van, net als toen Jeshua me zulke dingen liet zien."

"Wat!? Wanneer heeft Hij dat gedaan? Heb je dingen voor mij achtergehouden?"

Ik ben betrapt in mijn eigen bekentenis, dat is zeker.

"Hé! Ik beroep me op het vijfde amendement omdat het me later kan beschuldigen!"

Aan haar gezicht kan ik zien dat die truc bij haar niet werkt.

"J-ja, ja dat heeft Hij gedaan. En meer. Veel meer, maar Hij heeft gezegd dat het daarvoor nog geen tijd is. Hij heeft het gehad over een tijd die komt waarin Amerika zich heel veilig en comfortabel zal voelen, en dan zal dat worden verpletterd. Maar wij zullen nog steeds geloven dat de manier van denken van het ego de dag kan redden."

Ik moet weer gaan zitten. Ik praat zachtjes.

"Maar dat zal niet gebeuren. Alleen dan zullen wij, zal de hele wereld, gaan beseffen dat de regering, of het grootkapitaal, dat niets de dingen kan laten voortbestaan zoals ze zijn geweest. Dat we door het falen van onze eigen misstappen gedwongen zullen worden om een massale bewustzijnsverandering te ondergaan. Hij zei dat met elke dag die verstrijkt, de getoonde beelden steeds waarschijnlijker worden, ook al zijn ze niet voorbestemd.

"Maar Hij legde er ook de nadruk op dat zelfs wat binnenkort kan gebeuren deel zal uitmaken van het ontwaken, de 'eindtijd' waarover de Bijbel spreekt, alleen is die ernstig verkeerd geïnterpreteerd. Het is geen straf, want God straft niet. Wij scheppen onze ervaring, en we zijn allemaal zo onlosmakelijk met elkaar verbonden dat, nou ja, dat er eigenlijk maar één van ons is, één ziel die de Mensheid is, en daarin huist de volheid van Christus al, die zich opwerpt om herinnerd te worden, die oprijst om de autoriteit te zijn van waaruit we scheppen, in plaats van angst en het ego dat het voortbrengt.

"Hij noemt het het 'Adamisch Proces'." Kendra staat op het punt dezelfde vraag te stellen die ik Hem stelde, dus ik ben haar voor.

"Hij zei dat Hij daar te zijner tijd meer over zal onthullen; dat het iets te maken heeft met wat Hij werkelijk onderwees toen Hij hier was; dat het mij getoond zal worden als de dingen...rijp zijn. Het was merkwaardig hoe Hij pauzeerde en de nadruk legde op dat woord, alsof het een speciale betekenis had, of zoiets. Hoe dan ook, het resultaat zal de komst van de hemel op aarde zijn. Dat net zoals elke individuele ziel eerst door zijn eigen weerstand moet gaan voordat hij sterft aan zijn oude gedrag, zo ook de mensheid moet overgaan naar de volgende fase van groei."

"En wat is dat precies?"

"De Universele Christus Geest, net zo natuurlijk als de ego-geest dat nu voor de mensheid is."

Het is Kendra's beurt om naar het vuur te lopen, waar ze langzaam, heel langzaam, een slokje neemt van haar glühwein. Het glinstert op haar lippen in het licht van het vuur voordat haar tong de laatste druppels meeneemt.

"Dat klinkt allemaal té ongelooflijk voor mij."

"Dat weet ik. Ik voel precies hetzelfde. Het gaat me boven de pet, totaal."

Kendra komt voor me staan, en glimlacht nu.

"Maar weet je wat je niet boven je pet gaat?"

"Nee, wat?"

"Hawaiï!"

"Oh, god! Ik zou het bijna vergeten! Hoe laat is het?"

Ze komt naar me toe als ik opsta en stapt in mijn armen.

"Ik denk dat het tijd is voor jou. Dat is wat ik denk."

Ik trek mijn jack aan. Bij de deur, draai ik me naar haar om. Kendra's glimlach maakt mijn hart wat zachter.

"Herinner je je trouwens nog dat boek dat je me een tijdje geleden hebt geleend, dat van ene Alan Cohen?"

"Ja!" "Heb je het gelezen?"

"Nee. Maar, laatst suggereerde Jeshua - nogal nadrukkelijk - dat Alan een voorwoord voor het boek zou schrijven. Kun je je zoiets voorstellen? Ik weet helemaal niets over hem!"

Ze klemt de blauwe ordner liefkozend tegen haar borst.

"Vind je het goed als ik hier een tijdje voor zorg?"

Ik knik 'ja'. Als ik had geweten wat dit al heel gauw zou betekenen, was het knikje een zeer nadrukkelijk 'nee!' geweest.

Nadat onze blikken elkaar even in stilte hebben ontmoet, delen we nog één heel lange knuffel, en dan is het op naar het vliegveld.

*****

Hoofdstuk 11

*Daar wachten oude vrienden,
en ik kom met je mee om ze nogmaals
naar Mij toe te roepen.*

Terwijl ik de wachtruimte bij de gate van het vliegveld uitloop, word ik getroffen door de zoete, heerlijke geuren van Maui, het centrale eiland. Ik sluit mijn ogen en adem deze bedwelmende geur diep in. Genoeg om tranen van in mijn ogen te krijgen. Kun je een eiland als je kostbaarste geliefde beschouwen?

Ik stap op de roltrap die me naar de bagageruimte brengt, dan naar de autoverhuur, en dan, en dan, wat? Wat kom ik hier eigenlijk doen?

Ik ben een patiënt in de wachtkamer van de Grote Kosmische Dokter. Mijn symptomen?

Ik hoor de stem van Jeshua.

Ik krijg beelden te zien van gebeurtenissen die nog niet hebben plaatsgevonden.

Ik voel me vanuit een plaats binnenin me genoodzaakt om een onzichtbaar spoor te volgen door een gebied waarvan ik het bestaan niet kende, tot ik mij erin bevond!

Is hier een pil tegen?

Honger! Godzijdank! Ik kan altijd rekenen op mijn eetlust voor de nodige afleiding! Niet ver van het vliegveld, in Wailuku, is een geweldige kleine natuurvoedingswinkel genaamd Down to Earth. En daar kan ik wel wat van gebruiken!

*****

Nadat ik voor mijn salade en wortelsap heb betaald, draai ik me om om de deur uit te gaan, en ik zie aan het eind van de toonbank een stapeltje tijdschriften liggen. Het ziet er uit als een plaatselijk blaadje, dus ik gooi er een in mijn tas, en ga, waarheen anders? Naar het strand!

Het zand is heet onder mijn voeten, en zelfs het geluid van de branding die het strand op rolt, lijkt zacht. Eigenlijk voelt het hele eiland Maui zacht aan, zo zacht als fluweel.

Omdat ik zo slim ben geweest om net voor de landing mijn zwembroek aan te trekken, schop ik mijn korte broek uit, doe mijn shirt uit en ren het warme tropische oceaانwater in. Ik open mijn ogen voor het prikken van het zoute water en geniet van het eindeloze uitzicht. Linten zonlicht dansen naar beneden, naar een zandbodem die steeds dieper wordt terwijl ik zwem, verder, verder weg in deze ongelooflijk genezende oceaan.

Ontspannen liggend op mijn rug, armen uitgestrekt, dein ik mee op de zacht kabbelende golven honderd meter uit de kust, en kijk naar dansende wolkenflarden in een eindeloos blauwe lucht. Ik kan een lange, luide schreeuw niet bedwingen. Deze keer, van pure extase! Op dat moment keert mijn hongergevoel in alle hevigheid terug. Ik draai me om in het water en kijk naar de verre kust en verder naar de majestueuze Haleakala, huis van de zon, de berg die Oost-Maui eigenlijk is en aan wiens zanderige voeten ik ga uitrusten en eten.

Terwijl ik mijn laatste wortelsap opslurp, valt mijn blik op het dunne tijdschrift dat ik in de winkel heb meegenomen. Ik blader er verstrooid doorheen, zie hier en daar een kort artikel, advertenties voor dingen als yoga, sufidansen en wat dies meer zij. Ik word meer dan een beetje afgeleid van het lezen door een paar opmerkelijk

aantrekkelijke, in bikini geklede vrouwen die in de zon liggen te bakken, gelukkig niet zo ver bij mij vandaan.

Een sprankelende, warme oceaan om in te zwemmen. Heerlijk eten. Oerwoud, watervallen, verborgen waterpoelen, en een uitgedoofde vulkaan. En bikini's. Geen wonder dat Hawaii 'paradijs' wordt genoemd.

"Ik zou hier absoluut kunnen wonen," mompel ik en dwing mijn ogen terug naar het tijdschrift. "Misschien ooit."

Op precies dat moment valt mijn blik op een kleine advertentie onderaan de bladzijde. Het is eigenlijk het gezicht waartoe ik word aangetrokken, maar waarom? Wat is deze plotselinge schok van energie in mijn ruggengraat? Het is niet iemand die ik ken, maar op de één of andere manier weet ik dat ik haar moet leren kennen. Naast haar foto staat eenvoudig:

'Sara Patton. Tekstschrijver. Manuscript voorbereiding, vriendelijke ondersteuning voor auteurs.'

In minder dan tien minuten heb ik mijn telefoontje naar haar vanuit een telefooncel afgerond, en voor morgen een afspraak gemaakt. Ik weet gewoon dat Sara degene zal zijn die *De Jeshua Brieven* vorm zal geven. En ik ben nog niet eens in mijn appartement geweest!

*****

Sara is volledig gefocust terwijl ze pagina na pagina doorleest. Ik kan aan niets merken of ze het al dan niet goed vindt. Ze slaat de bladzijden wat sneller om, dus misschien is ze interesse aan het verliezen. Dat zal het wel zijn. Ik wist het! Het is gewoon weer mijn fantasierijke geest die me voor de gek houdt.

Ze stopt op de laatste pagina. Ze doet er veel te lang over en ik zie hoe haar ogen elke regel volgen, en dan weer, en nog eens. De stilte is tastbaar.

Eindelijk kijkt ze op naar mij. Nog steeds aan het lezen, maar niet het manuscript.

"Ik zou het een eer vinden om je te helpen om dit voor te bereiden."

Zei ze dat echt?

"Je hebt nogal wat beleefd. Gebeurt het nog steeds?" Ze doet de ordner dicht en plaatst hem op haar bureau. Ik besef dat het niet meer in mijn handen is. Maar ja, was dat ooit zo?

"Nou," ik stamel een beetje. "Ik bedoel, het manuscript is af, bijna, maar nee, ik heb het gevoel dat het nu pas begint."

Haar warme glimlach kalmeert me.

"Dat is oké. Ik werk veel met spiritueel geïnspireerde auteurs, dus ik kan wel iets begrijpen van hoe dit voor jou moet zijn. Maak je geen zorgen. Als Hij je hiervoor heeft uitgekozen, zal Hij de dingen voor je regelen."

Ze komt nonchalant, zakelijk en geruststellend over, allemaal tegelijk.

"Feitelijk ken ik iemand die dit prachtig zou vinden, en dat zou geweldig zijn omdat hij misschien wel een aanbeveling voor je wil schrijven."

"Over wie heb je het?" vraag ik.

"Oh! Sorry, ik ben gewoon erg enthousiast geworden om de een of andere reden. Alan Cohen. Ken je zijn werk? Hij woont hier op Maui. Het zou niet moeilijk moeten zijn om hem hier een kopie van te geven!"

Jeeeeezzzzzuuuuussssss!

Ik kan het niet helpen. Ik begin zenuwachtig te lachen, en vertel Sara uiteindelijk over de 'profetie' die Jeshua had gedaan over Alan, de vreemdeling die ik nog nooit heb ontmoet, maar die - via Sara - binnenkort *De Jeshua Brieven* zal lezen.

"Nou, zie je wel? Net zoals ik al zei! Als Hij jou heeft gekozen om dit over te brengen, lijkt het erop dat Hij je al een stap voor is!"

Of, misschien wel duizend stappen. Ik vraag me af of ik de achterstand ooit zal inlopen. Ik dacht altijd dat mijn verlossing erin lag een allesweter te worden. Maar het begint erop te lijken dat de echte richting is een allesvertrouwer worden!

Het gesprek eindigt met mijn handtekening op een contract en Sarah's belofte onmiddellijk aan de slag te gaan. Ze zal het manuscript binnen een week bij Alan afleveren, maar net als ik vertrek, besluit ze me zijn telefoonnummer te geven.

"Het lijkt me het beste dat jij hem eerst belt."

En zo verlaat ik tekstschrijfster Sara Patton en rijd van haar flat in Maalaea terug via de weg die langs Sugar Beach loopt, terug naar mijn appartement in het paradijs, en naar iets waar ik tegenop begin te kijken.

Straks ga ik een volslagen onbekende bellen, en iets zeggen als,

"Hallo. Je kent me totaal niet, maar ik heb een manuscript. Waar gaat het over? Nou, zegt de naam 'Jeshua' je iets? Nee? Dat dacht ik al."

Jeminee! Ik moet een volslagen vreemde erover vertellen. Het was al een heel ding om Sara het manuscript te laten lezen. Dat gaf tenminste wat afstand! Maar nu moet

ik een wildvreemde benaderen en alles 'opbiechten'! Tjonge, ik heb een lekkere, lange duik nodig. Hoe ver is het trouwens terug naar Tacoma?

*****

"Aloha! Met Alan!"

De stem is zacht, open, enthousiast. En hij weet nog niet eens wie er belt. God, nemen zelfs de mensen die hier wonen die zachte Maui-kwaliteit aan? Op de een of andere manier stotter ik door een introductie van mezelf, en vertel Alan dat Sara me naar hem heeft verwezen.

"Nou, als Sara het goed vindt, moet het wel zo zijn. Ze levert goed werk, hoor. Je bent in goede handen gevallen!"

Ik vraag me af of hij dat nog zal zeggen als ik hem vertel door Wie! Ik begin het eruit te flappen. Alles. Als ik klaar ben, stop ik en luister hoe snel mijn hart klopt in de verder stille pauze.

Plotseling zie ik voor mijn geestesoog een beeld van Alan, zijn ogen gesloten, alsof hij bidt over wat ik hem heb verteld. Ik zie ook Jeshua, die vlak bij hem staat en naar mij glimlacht. Precies op dat moment verdwijnt het innerlijke beeld, en wordt vervangen door de stem van Alan.

"Sorry, maar ik voelde behoefte om mijn ogen te sluiten en me af te stemmen op de Heilige Geest."

Mijn mentale beeld was toeval, dat weet ik zeker.

"Je manuscript voelt goed aan," gaat hij verder. "Ik zou het graag lezen."

"Werkelijk?"

"Ja hoor! Ik zal Sara even bellen, dan kan ze me een kopie toesturen. Hoe lang blijf je op Maui?"

Hij gaat het echt lezen! "Eh, nog maar een week. Behalve, natuurlijk, als ik hier naartoe verhuis."

Hierheen verhuizen! Natuurlijk! Ik heb niet echt een baan om naar terug te gaan! Wow!

Alan lacht. "Ze heeft je hart al gestolen, is het niet?"

"Zij?"

"Moeder Maui! Iemand moet 'ja' zeggen tegen de vreugde. Je kunt net zo goed met ons meedoen!"

Ja zeggen tegen vreugde? Echt? Volledig? Kan dat wel? Werkt dat eigenlijk wel?

*****

Mijn gesprek met Alan is voorbij. Ik heb mezelf niet zover kunnen krijgen om één klein onderdeelje aan hem te vertellen. Het stukje over Jeshua die zei dat hij een voorwoord zou schrijven voor het boek. Ik bedoel, dit is onze eerste 'date', per slot van rekening!

Nadat ik de telefoon heb opgehangen, loop ik naar buiten en ga op het gras zitten. Het is bijna zonsondergang. De passaatwind is aan het afnemen tot een zachte streling. De zon is heerlijk, bijna erotisch, verrukkelijk op mijn gezicht en armen. Een kardinaal vogel landt op het gras en kijkt me vragend aan voor iets eetbaars.

"Sorry, makker. Ik heb je niets te geven, tenzij je toevallig wat interessante lectuur wilt voor het slapengaan!"

Ik laat hem mijn lege handen zien, hij draait zijn kopje een paar keer van links naar rechts en vliegt dan weg. Het licht begint goudkleurig te worden, als vloeibaar goud dat stroompjes vormt terwijl de zon zich nestelt achter de rand van het eiland Lanai aan de horizon.

Ik kijk om me heen ....Maui. Hier wonen, in al deze schoonheid? Ik? Het dringt tot me door dat ik hier net zo goed blut kan zijn als waar dan ook. En, er is tenslotte iemand die aan het manuscript werkt. Misschien moet ik daar maar op vertrouwen. Ja! Dat is precies wat ik ga doen!

Plotseling, als ik naar de sterren kijk, en dan naar de opdoemende ronding van de Haleakala, en die wonderbaarlijke zoete geuren inadem, lijkt Moeder Maui meer en meer op thuis.

Wie hou ik hier voor de gek, denk ik bij mezelf. Het voelde al als thuis de eerste keer dat ik hier was in 1973. Het jaar dat ik met mediteren begon. Waar ik mijn eerste Zen meester heb ontmoet. Maui is de gemakkelijke spijkerbroek die ik in de kast heb gelegd en vergeten ben. Waarom deed ik dat? Waarom was ik niet bereid - of in staat - om mezelf te laten zijn waar ik het liefste ben?

Die gedachte komt hard aan. Het is als een symbool van veel diepere dingen, is dat niet zo? Want wat heeft mij al die jaren weerhouden, al die levens die zich, sinds Jeshua's verschijnen, als fragmenten van een vergeten droom hebben geopenbaard; wat heeft mij weerhouden om mij open te stellen om werkelijk het hart en de ziel van de Waarheid te ontvangen die zo overduidelijk is in Zijn woorden? Ik moet weten, echt en volledig weten, waar dat allemaal over gaat! Niet alleen voor mij,

voor alle zielen. Wat precies houdt de wereld draaiende? Wat houdt het lijden op zijn plaats, als een kapotte grammofoonplaat?

En in één vingerknip explodeert een sleutelmoment van mijn leven in mijn bewustzijn:

Vietnam. Ik ben achttien. Het vuurgevecht was gruwelijk, onverwacht, en dodelijk voor te velen. Nu graaf ik nog weer een schuttersputje op nog weer een onbekende plek in een eindeloze jungle in de centrale hooglanden. Ik kijk op, en ben als aan de grond genageld door de mooiste zonsondergang die ik ooit heb gezien. Wat een schoonheid! Is het het schokkende contrast van schoonheid en pijn dat het hem doet? Want ik word uitgestrekt tot in het oneindige, tot de zonsondergang net zo in mij is als ik er een ogenblik geleden nog naar keek. Er is geen einde aan mij, alle dingen zijn in mij, en ik doordring alle dingen. Dan, even plotseling als het begon, sta ik weer met de schep in mijn hand. Ik zie dat het donker is. Er moet minstens een uur voorbij zijn gegaan! Waarom heeft niemand me gestoord? Ik ben me weer bewust van de nacht en van de oerwoudgeluiden die ik zo alert heb leren horen om te overleven. Ik spring in mijn schuttersputje en kijk omhoog naar de weinige sterren die ik door het bladerdak kan zien.

"Wat was dat in godsnaam? God, als er zoiets bestaat, moet ik weten wat dat was! En, en wat is dit; die waanzin in de wereld, en die schoonheid, wat is er in godsnaam echt aan de hand? Ik moet het weten! Vertel op, verdomme!"

Er komt geen antwoord en na verloop van tijd ben ik weer een soldaat in verhoogde staat van paraatheid tegen het gevaar daarbuiten, verborgen in de jungle. Een mug brengt me terug naar het heden. Met een klap realiseer ik me dat hij net zijn laatste moment van leven heeft gehad. Ik was dat moment in Vietnam vergeten. Het werd bedolven onder de stortvloed van de rest van dat jaar, en van de jaren sindsdien.

*****

Maui rust in de naderende nacht, maar de lucht is nog steeds zo zacht en zoet. Wat een schoonheid! Ik spring overeind.

"Nou, dat is dat! Het is koud in Tacoma! Hé, Moeder Maui! Maak kennis met je nieuwste bewoner!"

Terwijl ik de hordeur open om naar binnen te gaan, komt er een simpele gedachte bij me op:

Misschien is mijn soldatengebed verhoord, en - in Jezusnaam - misschien is dit alles, elk moment sinds die nacht, deel geweest van het ontvouwen van het Antwoord.

Het is niet alleen een gedachte in mijn hoofd. Hij weerklinkt van top tot teen.

"Verdomd," zeg ik.

Ik kleed me uit en ga op bed liggen - zonder de behoefte om ramen te sluiten of de dekens omhoog te trekken – en rust gewoon, voel mijn adem rijzen en dalen, beetje bij beetje lerend om er bij aanwezig te zijn zoals Jeshua me heeft geleerd, voel hem binnenkomen, niet alleen in mijn longen, maar naar binnen sijpelend door elke porie, naar buiten stromend als elke spanning oplost in Licht.

Vergeet niet, mijn broeder, om je te laten ademen door Gods liefde.

Misschien zal er een dag komen dat ik weet wat dat werkelijk betekent. Ik vertrouw niet langer op het inzicht van mijn verstand, het enige waar ik altijd op heb vertrouwd! Misschien heeft Hij gelijk. Op de weg van echte spiritualiteit, valt er misschien werkelijk niets te winnen. Alleen om alles wat zich bij vergissing heeft opgehoopt te verliezen, zodat er alleen ruimte overblijft voor de Werkelijkheid van God.

Wat zou het werkelijk betekenen, je over te geven aan zo'n reis die velen waanzinnig zouden vinden? Elkaars hand vasthouden is één ding, de liefde bedrijven een ander, maar je echt overgeven om in vervoering te worden gebracht, om volkomen genomen te worden, tja, dat is iets heel anders. Het voelt alsof ik ben uitgenodigd voor een feest waar ik, hoe dicht ik erbij kom, steeds huiveriger voor word, hoe uitnodigend de muziek ook is!

Ik rol me op mijn buik, mijn blik valt op de takken van de nachtbloeiende jasmijn die zachtjes in de bries wiegen. Kon ik me maar net zo gemakkelijk overgeven aan die ongeziene bries als die jasmijn! Zij lijkt beslist niet ineen te krimpen van angst, of te zwelgen in klachten en verwarring, noch te eisen op welke manier de bries haar heen en weer beweegt! Ze lijkt gewoon van de dans te genieten.

Ik sluit mijn ogen. Op dit moment is er niets te doen. Ik woon hier nu, en heb geen plannen. Grappig, maar het lijkt niet uit te maken. Kendra zal verbaasd zijn, maar misschien ook niet. Er is niets anders te doen dan Maui beter te leren kennen.

Mijn aandacht richt zich op Hem, die oude Vriend daar in de ruimte van de werkelijkheid, ongezien door de ogen van het lichaam, maar niet te missen door de ogen van het hart:

Jeshua, als je het boek gepubliceerd wilt hebben, zul je het zelf moeten doen. Ik zou kunnen zorgen dat het gebeurt, maar wat zou dat bewijzen? Ik weiger om hier iets mee te doen! Sterker nog, als jij bent wie je zegt dat je bent, zul jij het moeten bewijzen, en ik bedoel, dat je elke laatste twijfel die ik heb zult moeten teniet doen!

De kracht van die gedachte is zo sterk dat ik rechtop op de rand van het bed ga zitten. "Oei, waar komt dat vandaan?" vraag ik me af.

Ik loop naar de douche en sta onder het enigszins koele water, dat van mijn voorhoofd over mijn gesloten ogen naar beneden stort en naar het afvoerputje aan

mijn voeten stroomt. Ik heb een vreemd gevoel diep in mijn buik, bijna tot aan mijn schaambeentjes. Het is nieuw, alsof ik net een subtiele kamer in mijn huis heb ontdekt waarvan ik niet wist dat die er was. Wat vreemd!

Er verschijnt een beeld. Het is een groot valluik in een houten vloer. Het verschijnt precies daar waar het vreemde gevoel is. Deze keer slaag ik erin om er niet van weg te lopen, maar erin te gaan en in praktijk te brengen wat Hij me heeft geleerd. Om te voelen tot aan de rand van de weerstand. Hij heeft gezegd dat ik op een dag zal weten dat dit voelen betekent de tegenwoordigheid van de Liefde zelf zijn.

Zacht gefluister komt uit mij: "Ik zal je vertrouwen, Jeshua. Helemaal. Er is nu geen andere weg meer. Geen weg terug naar vertrouwde grond. Er is maar één manier om ooit te weten wat dit vreemde, nieuwe gebied met jou werkelijk inhoudt."

Het valluik gaat open, en het vreemde gevoel neemt toe. Het voelt alsof ik val, of open ga, of, nou ja, ik weet het niet zeker. Mijn hele lichaam voelt anders. Wat het ook is waar het valluik mij voor geopend heeft, het voelt nu alsof het overal is, in elke cel. En het stromende water voelt zo fantastisch!

Zijn stem doet me schrikken. Het komt van achter mij, en ik kan zweren dat ik Zijn aanwezigheid achter mij kan voelen, alsof Hij daar staat. Maar ik draai me niet om om te kijken.

*Heel goed, mijn broeder.
Hier heb ik geduldig langer op gewacht
dan je op dit moment weet.
Er is veel om op zijn plaats te zetten,
en we beginnen nu
samen aan ons gekozen Werk.*

*Jouw enige rol is om Mij dit te laten leiden,
totdat ons doel is bereikt.*

*Twijfel zal komen, en gaan, en weer opkomen.
Streef er alleen naar om je dit moment te herinneren,
en je zult niet opnieuw worden verslagen
zoals in een oeroud verleden.*

*Nu,
keer terug naar je Tacoma.
Daar wachten oude vrienden,
en ik kom met je mee om ze nogmaals
naar Mij toe te roepen.*

*Want de tijd is nabij.
Je zult je alles herinneren,
Te bestemder tijd.*

*Laat je oeroude geloof in Mij hersteld worden,
en vertrouwd totdat Mijn belofte aan jou is vervuld,
en je volledig bent teruggekeerd in de Vader.*

*Vertrouw de liefde voor Mij die je hebt
laten herleven, geliefde broeder.*

Niets anders dan dit hoeft te worden gedaan.

Een onzichtbaar veld van energie lijkt me los te laten. Ik zet de douche uit, en keer terug naar het bed, waar ik enige tijd stil blijf liggen, verbijsterd.

Ik geloof dat ik aan een nieuwe baan begonnen ben, maar ik herinner me niet wanneer ik het contract getekend heb! En ik denk dat er geen sprake is van secundaire arbeidsvoorwaarden. Maar voorlopig is het verzet in ieder geval weg.

"Daar gaat het wonen op Maui." En dan draai ik me om, en val in een heel diepe, diepe, slaap.

*****

"Wát heb je gedaan!!!???"

Mijn shock ontploft keihard, zodat voorbijgangers in de gang van het vliegveld zich omdraaien en kijken, en de oudere dame aan de telefoon naast me haar muntjes in haar koffie heeft laten vallen!

"Sorry, mevrouw," mompel ik verontschuldigend. Ze gaat naar een andere telefoon.

"Kendra, vertel me dat nog eens. Je zegt dat je het manuscript hebt weggegeven? Aan een vreemde?"

Kendra herhaalt haar verhaal, onderbroken door mijn gekreun. Zuchtend probeer ik het van me af te zetten.

"Wel, wat gebeurd is, is gebeurd. Nee, het is oké. Ik denk dat als ik dit vertrouwen-ding ga doen, ik niet kieskeurig kan zijn. Hé, mijn vlucht gaat zo vertrekken. Ja, doe!"

We hangen op en ik drentel langzaam naar mijn gate, half mompelend in mezelf.

Kendra heeft mijn manuscript aan een wildvreemde gegeven, ze zei alleen dat ze een sterke impuls voelde om dat te doen. Geen idee aan wie, laat staan waarom.

Terwijl ik in het vliegtuig stap, dat me wegvoert van het eiland waar ik van hou, terug naar de winterkou in Tacoma – gewoon omdat een deel van me luistert naar een stem die komt van een wezen dat ik niet eens kan zien – herinner ik me afleveringen van Star Trek waarin ze plotseling de controle over de Enterprise verliezen, waarna een stem over de luidsprekers schalt:

'U bent nu in het land van de Borg. We hebben de volledige controle over uw schip. Verzet is zinloos.'

Kapitein Kirk, ik denk dat ik weet hoe u zich voelt. Vaarwel, Maui.

*****

Hoofdstuk 12

*Vertrouwen, nogmaals, is essentieel.
Het is ook je laatste les
in de tijd.*

15 maart 1989

"Hoe is het met je?" Vraagt Kendra.

Ik klem de hoorn van de telefoon tussen mijn linkeroor en schouder en ga door met afwassen.

"Ik ben aan het afwassen. Weer."

"Alweer?"

"Ja, alweer. Te zenuwachtig, denk ik."

Ik stop en loop weg van het aanrecht.

"Dit is gekkenwerk, Kendra. Over een paar uur zijn jij en een handjevol vrienden hier, en ik heb geen idee wat er gaat gebeuren!"

"Wat kan er nou gebeuren? Het is gewoon met vrienden, toch?"

Ik leun tegen de muur. "Maar zullen ze daarna nog vrienden zijn?"

Kendra lacht, maar ik niet.

"Nou, tot straks om zeven uur. Ik moet naar beneden naar mijn kantoor, de deur dichtdoen en uitvinden hoe ik dit moet aanpakken, dit, oh, hel, het is gewoon ouderwetse angst, Kendra! En trouwens, bedankt dat je vanavond komt.

"Je dacht toch niet dat ik het wou missen, hé? Vergeet niet naar buiten te komen."

"Naar buiten?"

"Uit je kantoor! Tot later!"

Daarmee is het telefoongesprek afgelopen, en ik loop de trap af naar mijn kantoor.

Ik sluit de deur zachtjes en haal diep adem. Meestal kom ik graag in deze kleine kamer in het huis dat ik zo snel na mijn terugkeer uit Maui gevonden heb. Het is er zo stil als onder een gewelf. Maar vanavond voelt het beklemmend, alsof de muren op me afkomen.

Ik ga op de rand van mijn yogamat staan en begin aan een reeks staande yogapositionen, en merk hoe moeilijk het is om aanwezig te blijven; mijn adem dieper dan mijn borst proberen te krijgen gaat uiterst moeizaam. Het vertelt me, van daar beneden, dat ik ben verkrampd van angst; angst als dik beton waarop mijn asana's zwakke beitelslagen zijn.

Op de mat liggend met mijn gezicht naar beneden, begin ik harder te werken. Maar het heeft geen zin. Uiteindelijk strek ik me uit, nog steeds met mijn gezicht naar beneden, en geef het op.

Dan hoor ik Hem. Nee, eerst, voel ik Hem. Heel krachtig.

Krachtiger dan ooit.

Hallo, Mijn broeder.

*En zo beginnen we aan de volgende stap
van een oeroud Werk dat we al eerder samen hebben gedaan.
Je hebt Me opnieuw je vertrouwen gegeven.
Ik zal je niet verlaten tot alles gedaan is.*

En nu,

*vraag ik je om je Bijbel te openen.
Begin te lezen in Jeremia alsjeblieft.*

Heb ik hem goed gehoord? De Bijbel? Ik weet niet eens waar dat stomme ding is. Jeremia? Om de een of andere bizarre reden kan ik alleen maar denken aan dat oude popliedje, 'Jeremiah was a bull frog'.

Terwijl ik opsta van mijn mat, bekijk ik mijn boekenkasten. Honderden en honderden boeken over filosofie, godsdiensten, natuurkunde en wat dies meer zij. Ik voel bijna minachting voor ze. Want niet één van die boeken heeft geholpen me voor te bereiden op deze vreemde reis met mijn ongeziene Bezoeker.

Rondscharrelend vind ik hem eindelijk, begraven onder een stapel papieren op een onderste plank. Even denk ik terug aan de manier waarop ik tijdens mijn studietijd alles wat daarmee te maken had handig wist te omzeilen.

Ik moet in de index kijken om de bladzijde met het boek Jeremia te vinden. Als ik er naartoe blader, gaan de vlinders in mijn maag een graadje heviger te keer.

Meerdere, eigenlijk. Onmiddellijk spreekt Hij tot mij. God, Zijn stem is zo duidelijk, dat ik me kan omdraaien en uit het raam kan kijken zonder de verbinding te verliezen, zoals een vriend met je praat terwijl je met andere dingen bezig bent. Alleen lukt het mij niet om deze vriend uit te zetten.

Begin nu te lezen.

Dat doe ik. Bij het vijfde vers, stopt Hij me.

*Lees alsjeblieft hardop, langzaam,
zodat je het echt kunt horen,
Want dit zijn mijn woorden voor jou nu.*

Hardop. Langzaam. Oké. Ik denk dat dit een van die momenten is die ik zeker kon verwachten toen ik zei dat ik Hem uiteindelijk toch zou vertrouwen.

'Voordat Ik u in de baarmoeder vormde, kende Ik u;
voordat u geboren werd heb Ik u geheiligd;
Ik heb u gemaakt tot een profeet voor de volkeren.'

Terwijl ik naar adem hap, en de bekende Nemesis hard en snel in mijn buik voel toeslaan, spreekt Hij weer:

Lees nu Vers Negen.

'En de Heer zeide tot mij: Ik zal Mijn woorden in uw mond leggen.'

Mijn denkkeest, mijn adem, de bewegingen van mijn lichaam worden allemaal tot stilstand gebracht.

*Mijn broeder,
Ik heb jou gekozen omdat jij eerst voor Mij koos,
lang geleden.
Ik zal je leiden naar hen die Ik dien,
zij die om Mij hebben geroepen.*

*Vrees niet,
want geloof je werkelijk
dat je Mij kunt verhinderen
om te spreken tot hen die Ik naar jou toestuur,
of vervormen wat Ik wil delen
terwijl Ik Mijn Vaders wil voortzet in dienst
van de Verzoening van de schepping?*

*Nogmaals, zeg ik je,
vertrouwen - samen met je onophoudelijke bereidheid -
is alles wat je hoeft mee te brengen naar ons Werk samen.*

*Het zal gebeuren dat, op een dag,
allen zullen beseffen dat dit alles is wat ooit nodig is
als wonderen komen om alle lijden te genezen.*

*Luister niet naar de stemmen van anderen,
maar wend je tot Mij,
en Ik ben bij je.*

*Vertrouwen, nogmaals, is essentieel.
Het is ook
jouw laatste te leren les
in de tijd.*

*Nu,
is de tijd aangebroken.
Laten we gaan,
en bij hen vertoeven
die zich nu verzamelen.*

Vrees niet, geliefde broeder.

Vrees niet.

*****

Zijn energie verdwijnt. Ik word me bewust van gedempte geluiden boven me.
Stemmen, gelach.

Ik haast me om op te schrijven wat er net is gebeurd, en de woorden die Hij sprak. Ik heb het gevoel dat ze in mijn brein gegrift zullen blijven zolang dat ding blijft werken.

Boven ben ik me nauwelijks bewust van de begroetingen als ik op een stoel ga zitten voor een half dozijn vrienden, die me allemaal aanstaren en zich afvragen wat er staat te gebeuren.

Ik raak met mijn wijsvinger mijn voorhoofd aan en streel zachtjes naar beneden, naar de brug van mijn neus, steeds maar weer, terwijl ik een gebed herhaal dat Hij me heeft opgedragen telkens als we zo samenkomen, en ik voel hoe de wereld zich in de verte terugtrekt. Het lichaam zelf wordt zacht, en nog zachter, totdat ook dat lijkt te verdwijnen in een nevel van licht en kleur, terwijl golven van gelukzaligheid en vrede me overspoelen.

Alles valt weg en ik ben me alleen nog van Hem bewust, terwijl ik ons samen zie in een oneindig veld van paarsig licht.

*Alles is voorbereid,
en nu zullen we beginnen.*

Dan merk ik dat we niet alleen zijn. Er lijkt een menigte te zijn, een grote cirkel, van wezens, allemaal glinsterend in licht. Allemaal in dit veld van paarsig licht. Ik kan vaag mijn woonkamer onderscheiden en de vrienden die daar zitten en naar mij staren.

Nee! Ze staren naar mijn lichaam, en ik ook! Alleen, ik kijk er op neer. Jeshua beweegt zich naar een plek net daarachter. Hij lijkt er dan in te gaan zitten. Het is het laatste waar ik me van bewust ben, tot het allemaal voorbij is.

Dank je, Mijn broeder.

Zijn stem doet me opschrikken. Snel word ik me weer bewust van mijn lichaam. Het is een nogal ruwe ervaring. Ik open mijn ogen, maar het duurt verscheidene ogenblikken voordat alles tot rust komt; mensen, bloempotten, stoelen, muren. Maar het zijn de mensen. Gezichten die me aanstaren, ogen wijd open. Sommigen met open mond, allemaal onbeweeglijk. Ze kijken verbijsterd.

Mijn lichaam vibreert, pulseert. Uiteindelijk ben ik in staat om te spreken, of moet ik zeggen, stamelen.

"W-wat is er gebeurd? Er was dit licht en toen..."

Stilte. Een lange stilte. Niemand verroert zich. Dan, één voor één, staat iedereen op. Een paar komen naar me toe en raken mijn been aan, of mijn hand. Maar zeggen niets. Na verloop van tijd is iedereen vertrokken. Ik zit nog steeds in de stoel, vibrerend, pulserend van energie, terwijl Kendra naar me kijkt. Dan zie ik de glinsterende sporen van tranen op haar wangen. Ze spreekt zachtjes.

"Hij, Hij sprak. Tot ieder van ons. Eén voor één. Alles. Onze levens. Lessen. Volgende stappen, als we willen. Dingen die niemand kan weten. Zijn eigen leven. Ik - ik bedoel, niemand zei iets. We luisterden alleen. En het was voelbaar. Je kon het snijden met een mes. "

"Wat?" Slaag ik te zeggen.

"De, nou, de aanwezigheid, de, de liefde."

Eindelijk staat ze op uit haar stoel.

"Ik geloof dat ik nu maar opstap."

Ik kan nog niet opstaan en rondlopen. Mijn benen voelen als gelatine. Vreemden gemaakt van gelatine. Kendra geeft me een brief.

"Ik was het bijna vergeten. Ik heb je post onderweg mee naar binnen genomen. Gewoonte."

Ik neem de brief aan, en kijk hoe ze weggaat. Wat er ook gebeurd is, het heeft haar duidelijk geraakt.

*****

Alles vibreert nog. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik net een paar shots LSD op heb, alleen is het al jaren geleden dat ik dat geprobeerd heb, vlak nadat ik terugkwam uit Vietnam.

Ik open de brief.

Beste Marc,

Je kent me niet. Een vriendin van je heeft me enkele weken geleden een manuscript gegeven, tijdens een lezing in Seattle. Ik moet je eerst vertellen dat ik heb gebeden om de echte Jezus te ontdekken en te leren kennen. Ik weet dat het geen toeval is dat ze jouw manuscript aan mij gaf.

Ik kan je niet vertellen wat dit voor mij betekent. Mijn gebed is ongetwijfeld verhoord.

En ik schrijf je om te vragen of je bereid bent mij te laten betalen om dit kostbare boek uit te geven. Het zou een eer zijn om dat te doen.

Vriendelijke groeten,

J.R.

Nu beginnen mijn eigen tranen zachtjes te vallen. Ik ben alleen, maar heb me nooit minder alleen gevoeld. Plotseling komt het in me op. Het teken! Plotseling herinner ik mij Zijn woorden aan mij:

Binnenkort zal er een duidelijk teken tot je komen van het Werk waaraan je deelneemt, het Werk van de verzoening van de Zoon. Als je duidelijk kiest voor actieve deelname aan dit Werk, zal er niets zijn waarin niet zal worden voorzien.

Hij maakte blijkbaar geen grapje. Voor het eerst kijk ik op mijn horloge. Het is na middernacht. Er zijn al meer dan vijf uur voorbij! Ik sta eindelijk op, voorzichtig, maar de vibraties nemen niet af.

Ik loop door de keuken en open de deur naar de nacht. Het is stil. Als ik op het gras stap, voel ik het. Ik bedoel, ik voel het echt. De appelboom lijkt meer vloeibaar licht dan een solide ding. Zelfs de bakstenen van de garage voelen innig geladen met dit vloeibare, vibrerende licht.

Ik loop de treden af naar de straat, en kijk omhoog naar de sterren. Op de een of andere manier voelen ze meer alsof ze in me zitten, dan boven me. Ik merk de kou

niet eens op. Het is duidelijk dat er iets begonnen is. Ik ben mijn eigen versie van Brave New World binnengetrepen, om de titel van dat boek te gebruiken. Ik hoop dat het 'dappere' deel tot het einde bij me blijft. Tenminste, als er een einde aan komt.

Ik keer terug naar huis en Zijn aanwezigheid kan ik met een nieuw gemak verwelkomen, alsof ik heb uitgevonden hoe ik deze kosmische telefoonlijn moet beantwoorden.

Het zal ochtend zijn voordat dit lichaam eindelijk slaapt. En, vreemd genoeg, wat komt, of de mogelijke ochtenden die nog komen, doet er niet meer toe.

Alle dingen zijn nieuw.

*Nu,
is het klaar.
Nu al,
de keuze is gemaakt.*

*Nu,
is de herkenning
voltooid,
die komt als een dief in de nacht,
die de spinnenwebben
van schaduwen steelt,
en de illusie onthult
van een lang bestaande Droom
aan de Zoon
die het zich herinnert.*

*Het einde van een eenzame reis,
en de viering
van een reis die opnieuw begint.
Het is niet een reis naar,
maar binnen,
het Koninkrijk.
Zo is Mijn belofte vervuld,
want de Droom is voor altijd verbrand
in de glorie van de aanwezigheid van de Vader.*

*Nu,
begint het leven opnieuw.
Nu,
vervult het leven zichzelf.
En dit,
zonder moeite.*

*Welkom thuis,
geliefde broeder,
welkom thuis.*

Amen.

*****

Epiloog

Terwijl ik je schrijf, zittend aan mijn bureau op de veranda van onze tempelzaal in de Alam Cinta Ashram in Ubud, Bali, bedenk ik me dat er eigenlijk maar twee dingen zijn die ooit echt gebeuren.

Ten eerste, het is hoogst merkwaardig dat de Droom van Afscheiding überhaupt kan bestaan. Ik noem dit de 'grote kosmische grap'.

Ten tweede, en dat is oneindig veel opmerkelijker: er wordt hulp gestuurd zodat we uit de Droom kunnen ontwaken en volledig kunnen verblijven in de vanzelfsprekende Waarheid van Wie We Werkelijk Zijn, levendig, wakker, vrij van lijden en volledige mede-scheppers met het Goddelijke in het uitbreiden van het Goede, het Heilige en het Schone. Ik noem dit het Naadloze Leven, vrij van inspanning, gedragen door de Genadestroom, waar wonderen natuurlijk zijn, en alle dingen stralend in het licht van Liefde. En dat begint in dezelfde seconde waarop een wezen oprecht om de hulp vraagt die de ziel inderdaad zal bevrijden!

De Jeshua Brieven bevatten werkelijk de Waarheid die alle dingen bevrijdt, want ik heb ervaren dat Hem volgen mij tot het inzicht heeft gebracht waardoor ik durf te zeggen dat dit eenvoudige boek van weinig woorden de kracht, wijsheid en diepe Waarheid bevat die in staat is de berg te verzetten waar het om gaat: de stapel illusies die wij om onszelf heen hebben gestrooid en naar buiten hebben geprojecteerd om de wereld te maken!

Ik verzeker je dat het geen boek is om één keer te lezen, maar een universeel beschikbare ervaring om te doorleven. Je zult er waarschijnlijk niet zo lang over doen als ik, want ik kan me niemand voorstellen met grotere weerstand en slimmere ontwijkingsstrategieën dan ik!

Het is 23 jaar geleden sinds deze Brieven werden geschreven in de eerste periode van mijn feitelijke ontmoeting met Jeshua. Ik ben tot het besef gekomen van de buitengewone waarheid dat Jeshua (de man) de daadwerkelijke 'incarnatie' van God was en is, die ons onze ware aard toont, ons Ware Zelf. En jij, beste lezer, bent exact wat Hij is.

Er is eenvoudig geen enkele manier om het geheim van Zijn Evangelie te begrijpen, het geheim van het Leven zelf, totdat men deze laatste reis maakt uit de illusie van Afscheiding, een reis die het kleine zelf en de wereld totaal verpulvert, naar de

stralende, eeuwige aanwezigheid van de Echte Wereld, waar alles liefdevol wordt gedragen in de buitengewone Waarheid dat God alom aanwezig is, en Liefde overwint, altijd! Heel simpel, we rusten in het licht dat God IS.

Toen ik er voor het eerst vol angst mee akkoord ging om dit boek te schrijven, - en daarna schopte en schreeuwde toen het op wonderbaarlijke wijze openbaar werd gemaakt - kon ik niet weten wat er zou volgen. Niemand kan weten wat God door middel van hen zal scheppen wanneer zij deze laatste sprong in het diepe nemen, en het heil van Ontwaken als hun enige taak stellen.

Het Jeshua Materiaal is, ronduit ontzagwekkend in zijn rijkdom, de diepte van zijn Wijsheid, en zijn unieke kracht om het bewustzijn te transformeren in de Herinnering van Christus; Hij alleen is het Bestaan van ons aller bestaan. Duizenden zijn aangeraakt, genezen en getransformeerd door al het materiaal en het echte, levende Pad dat hij voor ons allen heeft uitgehouwen. Neem een kijkje op onze website www.wayofmastery.com om te zien hoe rijk dit Pad werkelijk is.

Hij bracht me tot het ontdekken van de diepere dynamiek van hoe deze Droom werkelijk ontstaat, en wat nodig is om hem diepgaand te ontrafelen. Hij deed mij de kracht van de adem begrijpen, en hoe de dynamiek van onze geboorte de patronen samenvat van de ziel, gevangen in de droom van de verloren zoon. Hij leidde me ook diep in de studie en contemplatie van Zijn Bijbelse leringen in Zijn eigen oorspronkelijke taal, het Aramees. Hij nam mij mee naar de hoogten van meditatie en naar de diepten van mijn zielsangst, vol oude schuldgevoelens die door angst afgeschermd waren gebleven.

En zo heb ik geleerd dat Liefde – en alleen Liefde – werkelijk geneest. En door het ontdekken van de kracht van Liefde in mij om alle dingen te omarmen, ben ik volledig en voorgoed ontwaakt tot het veld van Liefde dat alle dingen overdekt; de Hemel is, precies hier en precies nu.

Deze vierde editie komt, niet onverwacht, op een moment dat ik met overtuiging kan weten dat Zijn meesterplan voor dit Werk - dat zich gedurende deze vele jaren nauwgezet heeft ontwikkeld - nu in vervulling gaat. Hij heeft eens gezegd dat het doel van dit Werk was om een levend pad uit te houwen waardoor de ziel werkelijk ondersteund wordt in de staten en fasen van illusie naar ontwaken in de Geest van Christus; geen geringe taak!

Zoals je misschien hebt gemerkt, is het woord "Way" toonaangevend in Zijn leringen. Pas onlangs heb ik geleerd dat de allereerste groepen die zich rond Hem vormden naar Zijn leringen verwezen als...de Way! Tegelijkertijd met de wereldwijde verspreiding van deze leringen, bloeien overal Inzicht Groepen op. Er ontstaan studiebijeenkomsten, retraites en lerarenopleidingen, en er staan andere leraren op die ik tot mijn eer in de diepste zin van het woord 'Vriend' mag noemen.

En jij, beste lezer, bent de sleutel. De Hemel is niet compleet zonder jou als vervuller van je rol die dezelfde is als de mijne, en ook de Zijne: het levende bewijs van de

Waarheid zijn, krachtig en magnetisch de Werkelijkheid van Liefde uitstralen, en liefde is God. En daar veel plezier aan beleven!

In tegenstelling tot de beperkte uitdrukking - niet meer dan een stap in het ontwaken van de mensheid - van het orthodoxe christendom, dat er vanuit gaat dat alleen Jeshua de 'enig geboren Zoon van God' is, heeft Zijn authentieke evangelie altijd gewacht op deze tijd, dit tijdperk, om geopenbaard, en aanvaard te worden. Zijn evangelie is zowel buitengewoon, als volstrekt eenvoudig, simpelweg omdat alleen de Waarheid dat werkelijk altijd is. En het is dit:

*De Zoon is één, zonder tweede.
Jij (wij allen) bent zoals IK BEN.
Alleen God IS.*

Niets kan bij toeval gebeuren. Dat je het hebt aangedurfd een boek als dit te lezen kan alleen maar betekenen dat het tijd is, jouw tijd, zoals het eens de mijne was, en eens de Zijne. Jouw tijd om je volledig te durven herinneren; jouw tijd om de sluiers van de Droom af te werpen en volledig en eindelijk tot die vrede te komen die lichtjaren voorbij het zwakke begripsvermogen van de denkkeest ligt. Jouw tijd om vrede te verwezenlijken door 'opnieuw geboren' te worden in, en als, de aanwezigheid ervan, en in jouw aanwezigheid wordt de wereld genezen.

Moge de mystieke Werkelijkheid van de Christusgeest je overstromen, doordringen en zich door jou heen uitbreiden terwijl de Schepping zacht in haar vervulling rust.

Moge dit plaatsvinden voorbij alle dromen van verlies, bedreiging en de noodzaak van nutteloze verdediging, terwijl we met Hem gaan zien wat Hij eens in het veld van ruimte en tijd heeft gedemonstreerd, en ons al die tijd geduldig naartoe heeft geleid:

*Je kijkt niet naar een ander,
want je ziet alleen je Zelf.*

Mogen wij nu leven als één daad van levende toewijding, opdat onze scheppingen alleen het Goede, het Heilige en het Schone uitbreiden, en wij worden waarvoor wij geschapen zijn – het Levende Woord – en het grootst mogelijke pad volbrengen:

*Heb elkander lief,
zoals Ik jullie eerst heb liefgehad.*

In eeuwige dankbaarheid aan de weerspiegeling van mijn Zelf (en het jouwe) die onophoudelijk in mijn nutteloze dromen is gekomen totdat alle duisternis is opgelost: Jeshua ben Joseph, die vraagt alleen gekend te worden als Vriend van het Hart, en Broeder van de wereld.

Jayem (Jon Marc),
Alam Cinta Ashram,
Ubud, Bali

december, 2011